A. E. van Vogt

UNIVERSUL UMBRELOR

Editura LUCMAN

1

Locotenentul Morton Cargill părăsi barul şi se împiedică de ceva. Se opri şi se întoarse instinctiv, căutând un lucru de care să se ţină. Aşa văzu o femeie ieşind din acelaşi bar, care se împiedică la rândul ei şi aproape căzu peste el.

Se sprijiniră unul de altul, păstrând un echilibru precar. Ea îşi reveni mai repede şi murmură:

- Domnule Membru, ai promis că mă duci acasă cu maşina.

- Poftim? spuse Cargill şi fu pe cale să adauge: "Păi nu te-am văzut în viaţa mea!"

Dar se abţinu, pentru că brusc îi trecu prin cap că de fapt nici beat nu fusese în viaţa lui. În plus, ultima oră trăită de el în acea zi fusese atât de vagă, încât se gândi că spusele ei au totuşi o noimă.

În mod sigur, intenţionase să-şi "tragă" o fetiţă la sfârşitul serii. Atunci, ce mai conta? Doar erau în 1953, iar el era bărbat şi mai avea doar trei zile de permisie de pe navă. Ce rost avea să mai despice firul în patru legându-se de faptul că nu o cunoştea pe femeia aceea?

- Şi unde spuneai că e maşina ta?

Fata se îndreptă clătinându-se spre un Chevrolet coupe, roşu. Îl lăsă să o ajute să descuie uşa. Apoi se prăbuşi pe scaunul din dreapta, cu capul aplecat într-o parte. Cargill urcă la volan şi aproape alunecă la podea.

Reuşi să scape o clipă de mintea tulbure şi se gândi uimit: "Nu sunt destul de treaz ca să conduc o maşină. Mai bine chem un taxi".

Dar impulsul se pierdu repede. Deja fusese agăţat - ce mai conta cum? - şi era destul de beat ca să nu-şi mai facă procese de conştiinţă. Apăsă hotărât pe accelerator.

După ciocnire, Cargill făcu un prim efort de a ieşi din maşină. Dar uşa nu voia să se deschidă. Încercând să se mişte, constată cât de temeinic este blocat între fiare. Şi, uluit, îşi dădu seama că doar printr-un miracol scăpase de rănire şi de moarte.

Încercă să ajungă la uşa cealaltă, dinspre fată. Şi urmă al doilea mare şoc pentru el. Botul maşinii era armonică. Chiar şi în semiîntunericul de acolo, Cargill putu să-şi dea seama că fata e

moartă. Înspăimântat, făcu încă un efort de a deschide uşa. De data asta reuşi. Se strecură tremurând afară şi apoi o porni împleticindu-se prin întuneric. Nimeni nu încercă să-l oprească. Strada părea pustie.

În dimineaţa următoare, palid şi puţin mahmur, citi în ziar o relatare despre accident.

CADAVRUL UNEI FETE GĂSIT ÎNTR-O MAŞINĂ DISTRUSĂ

Maşina fetei a fost distrusă complet după ce s-a lovit de un copac. Doamna Marie Chanette a murit noaptea trecută din cauza pierderii de sânge care a urmat accidentului. Cadavrul a fost descoperit în dimineaţa aceasta, devreme, şi se crede că dacă ar fi fost descoperită din timp şi ar fi primit îngrijiri medicale, femeia ar fi reuşit să supravieţuiască.

Doamna Chanette, care se despărţise recent de soţul ei, lasă în urmă o fiică de trei ani şi un frate, despre care se spune că ar locui în New York. Se aşteaptă decizia rudelor în privinţa organizării funeraliilor.

Nu se menţiona nicăieri vreun posibil însoţitor. O ediţie de prânz aducea detaliul că fusese văzută vorbind cu un soldat. Paragraful cu pricina a fost tratat mai pe larg de un ziar de seară. În dimineaţa următoare, în coloanele ziarelor se vorbea deja despre o crimă comisă de un soldat. Simţindu-se îngrozitor, Cargill se întoarse mohorât în cazarmă.

Îşi găsi uşurarea o săptămână mai târziu, când a fost trimis cu tot cu grupul lui în Coreea. Acolo lăsă să treacă un an între el şi impulsul acela de laşitate care îl făcuse să se târască afară în întunericul nopţii, lăsând în urmă o femeie pe moarte. Curând, experienţa luptei îl întări în faţa realităţii morţii cotidiene a altora şi, încet-încet, îngrozitorul sentiment de vină se atenua. Se întoarse la Los Angeles în 1954, cu gradul de căpitan. Se simţea vindecat complet de vină. Se afla acasă de câteva luni, când primi o scrisoare cu corespondenţa de dimineaţă:

Stimate domnule căpitan Cargill,

V-am văzut pe stradă alaltăieri şi am remarcat că numele dumneavoastră încă se găseşte în cartea de telefon. Mă întreb

dacă veţi avea bunăvoinţa să vă întâlniţi cu mine la Hotelul Gifford în seara acestei zile (miercuri), în jurul orei 8:30.

A Dvs., cu curiozitate,

Marie Chanette

Cargill citi scrisoarea nedumerit. O clipă, numele persoanei nu-i spuse nimic. Apoi îşi aminti totul, observând totodată cu uimire: "Dar nu avea de unde să-mi ştie numele!"

Avu nevoie de câteva minute ca să se scuture de senzaţia de frig care i se cuibărise de-a lungul şirei spinării. La început, hotărî să nu se ducă la întâlnirea solicitată, dar pe măsură ce se apropia seara, nu mai putu rezista imboldului.

"A Dvs., cu curiozitate"! Cum adică?

Intră în holul splendidului hotel Gifford la 8:15 şi luă poziţie în spatele unei coloane. De acolo putea să supravegheze intrarea principală.

După o lungă aşteptare, pe la 9:30, se gândi să se retragă, după a cincea tentativă de identificare a Mariei Chanette. Nu remarcase bărbatul din spatele altei coloane, care vorbea cu fata. Fata zâmbea acum dulce - zâmbetul secret al unei femei care câştigase o dublă victorie: îşi apărase virtutea, dar îşi şi demonstrase ei însăşi că încă este atrăgătoare. Apoi tânăra îşi întoarse privirea scurt, cunoscător, fixându-l în treacăt pe Cargill. După care îşi îndreptă din nou atenţia spre principalul ei interlocutor, tânărul, căruia îi zâmbi din nou cu multă blândeţe. în cele din urmă îl luă de mână pe cavalerul ei şi îl trase după ea cu convingere, intrând pe o uşă deasupra căreia plutea o inscripţie luminoasă stilizată şi nu prea clară, care spunea CAMERA VISELOR.

O dată cu schimbarea poziţiei, culoarea din obrajii lui Cargill începea să dispară. La fel şi hotărârea lui. Era prea mult pentru el: fusese respins de cinci femei într-o singură seară.

Lângă el apăru un bărbat corpolent. Acesta îi spuse în şoaptă:

- Domnule căpitan, ce-ar fi să vă plimbaţi făptura prin alt hotel? Eşecurile dumneavoastră repetate au început să ne cam stânjenească oaspeţii. Cu alte cuvinte: amice, ia-o din loc. Ia-o repede din loc.

Cargill se uită cu ochi palizi la figura detectivului casei. Tocmai hotărâse că ar fi mai bine să-şi ia tălpăşiţa, când o voce feminină îi spuse cu o voce cristalină ca un clopoţel:

- Mă aşteptaţi de mult, domnule căpitan? Cargill se întoarse pe loc, cu ochi recunoscători, aproape înlăcrimaţi. Dar se opri, cu creierul cuprins de un uragan interior. Murmură buimăcit:

- Tu... eşti Marie Chanette.

Era schimbată, dar nu încăpea nici o îndoială. Ea era. Cu coada ochiului îl văzu pe detectivul hotelului plecând pleoştit. Lângă coloană erau acum doar ei doi, el fixând-o pierdut.

- Chiar tu eşti! spuse el. Marie Chanette. Numele ei se dezlipea cu greu de pe buzele lui, de parcă cele două cuvinte ar fi fost nişte pietricele care îi încurcau vorbirea. Începuse să-şi dea seama cât e ea de schimbată, cât de diferită.

Fata pe care o agăţase cu un an în urmă fusese bine îmbrăcată, dar nu ca asta. Cea de faţă purta un sari roz aprins, având pe umeri o haină croită din blana unui animal incert. Era cea mai luxoasă haină văzută de Cargill de la întoarcerea lui în America.

Apoi hainele ei încetară brusc să mai constituie o problemă.

"Bine, dar eşti moartă", ar fi vrut el să spună. "Am citit în ziar o relatare de la înmormântarea ta."

Dar nu a spus-o. În schimb, o auzi pe fată murmurând:

- Hai să intrăm în bar. Putem să discutăm acolo... despre vremurile trecute. .

Cargill dădu pe gât primul pahar fără alte comentarii. Privind întrebător la fată, observă că ea îl privea la rândul ei cu un zâmbet indulgent, abia sesizabil.

- M-am tot întrebat, spuse ea, cum ar fi să mă întorc şi să beau un pahar cu un asasin. Nu-i aşa că nu-i deloc amuzant?

Cargill începu să-şi adune argumentele pentru apărarea lui. Era aici ceva ce el nu prea înţelegea, un scop mult mai profund decât ceea ce apărea la suprafaţă. Prea adesea îşi suprimase ostilitatea proprie, ca să n-o recunoască acum imediat la alţii. Femeia asta îi voia moartea şi era cazul să fie cu mare băgare de seamă.

- Nu înţeleg ce vrei să spui, zise el cu asprime şi cu o uşoară urmă de ameninţare în glas. Şi nici nu cred că te cunosc de undeva.

Femeia nu-i răspunse pe loc. Deschise poşeta şi scoase de acolo două fotografii mari, pe care i le întinse peste masă fără o vorbă.

Cargill rămase cu privirea aţintită prosteşte la cele două poze. în cele din urmă, ochii şi mintea i se coordonară şi le luă cu o mişcare bruscă.

Ambele prezentau un bărbat în uniformă de ofiţer care tocmai ieşea dintr-o maşină grav avariată. Detaliile pozelor aproape că-l lăsară pe Cargill fără suflare. Într-una dintre ele, fata era încastrată în uşa din partea ei. Avea faţa răvăşită şi ochii acoperiţi de sânge. Cea de-a doua prinsese din faţă figura ofiţerului. Fusese luată dintr-un unghi aproape imposibil, de undeva din spatele fetei. Ambele fotografii prezentau foarte clar figura ofiţerului şi ambele îl arătau cum se strecoară afară de pe locul şoferului. Iar ofiţerul avea exact faţa lui.

Cargill lăsă să-i cadă fotografiile printre degetele dintr-o dată amorţite. Se uită la fată printre gene.

- Ce vrei? întrebă el aspru, apoi şi mai violent. De unde ai pozele astea?

Ultima întrebare îi şi cataliză acţiunea următoare. Luă fotografiile, de parcă voia să le apere de fată, sau parcă ar fi fost singurele dovezi împotriva lui. Cu degete febrile, începu să le rupă bucăţele.

- Poţi să le păstrezi, spuse fata liniştită. Am negativele.

Cargill îşi foi picioarele şi se pare că şi ridică privirea, pentru că un chelner se prezentă venind ca din puşcă. Se auzi comandând ceva de băut, apoi se văzu pe sine, la venirea băuturilor, cum dă pe gât paharul de whisky. Apoi începu să gândească mai la rece. Dacă după atâta vreme fata era în viaţă, asta însemna că împotriva lui nu se putea formula nici o acuzaţie.

Văzu cum fata caută pe pipăite ceva în geantă. Scoase o ţigară fosforescentă, o băgă în gură, pufăi din ea şi apoi suflă un norişor de fum. Fără să pară a-şi fi dat seama de ochii lui holbaţi la vederea "ţigaretei", băgă din nou mâna în geantă. Apoi scoase ceva ce semăna cu un fel de carte de vizită puţin mai mare, pe care i-o aruncă peste masă.

- Poate te vei întreba, spuse ea, despre ce e vorba în toate acestea. Iată ceva ce explică situaţia, într-o oarecare măsură. Te rog să citeşti.

Cargill abia auzea ce i se spune.

- Ţigara aia, spuse el. N-ai aprins-o.

- Ţigara?

Fata părea descumpănită. Apoi păru să înţeleagă. Mai băgă o dată mâna în geantă şi scoase o a doua ţigară, similară cu cea pe care o fuma, şi i-o întinse.

- Funcţionează automat de fiecare dată când tragi din ea, îi explică fata. E foarte uşor. Dar pur şi simplu am uitat că nu vor exista încă aproape o sută de ani. Sunt foarte bune calmante.

Chiar că avea nevoie de un fum! Ţigara părea să fie făcută dintr-un fel de plastic, dar aroma era cea a unui tutun pur, fin. Cargill inhala de trei ori adânc. Apoi, cu nervii mai liniştiţi, uită cât de formidabilă e ţigara aceea şi ridică documentul aruncat de ea pe masă. Pe cartonaş se afla o inscripţie luminoasă:

SOCIETATEA INTER-TEMPORALĂ PENTRU AJUSTĂRI PSIHOLOGICE
Recomandă

TERAPIE DE REAJUSTARE

Pentru
Căpitan Morton Cargill
5 iunie 1954

INFRACŢIUNEA: CRIMA
TERAPIA RECOMANDATĂ: A FI ASASINAT

Cargill avu senzaţia că se scufundă şi deveni conştient de întunericul care începea să se adune în mintea lui. Auzi dintr-o dată clar muzica *boogie-woogie* venită de la un picup aflat în apropiere. Se scutură, stupefiat. Se uita la fată printr-o ceaţă tot mai groasă.

- Bine, dar asta e o prostie, mormăi el. Îţi baţi joc de mine.

Ea scutură din cap.

- Nu eu am făcut regulile. M-am dus la ei şi imediat după aceea n-am mai putut controla nimic. În ceea ce te priveşte, din momentul în care ai ridicat cartonul...

Vocea ei se retrăgea în depărtare. Apoi se lăsă noaptea.

2

Întunericul se termină, dar vederea îi rămase înceţoşată. Clipi puternic câteva secunde, după care câmpul vizual i se limpezi. Se uită automat înjur.

La început, nu înţelese clar că nu se mai află în CAMERA VISELOR. Deşi lucrurile din jurul lui erau cu totul diferite, mintea lui încercă o clipă cu disperare să vadă ceva similar. Se străduia să-şi spună că barul de cocteiluri a fost brusc văduvit de mobile.

Dar iluzia se risipi. Văzu că şade într-un scaun la un capăt al unei camere mobilate cu gust. La stânga lui se găsea o uşă deschisă, prin care putea vedea marginea unui pat. Iar peretele aflat în faţă era o oglindă.

Mai încercă o dată să adapteze ceea ce ştie la realităţile camerei. Asta pentru că atunci când se uită prin "oglindă" văzu că dincolo se afla o fată, care stătea în ceea ce părea să fie imaginea oglindită a scaunului lui. Era chiar fata care semăna cu Marie Chanette.

Cargill se ridică în picioare. Timp de două minute, cu o frenezie provocată de panică, exploră apartamentul. Uşa pe care o văzuse atunci când i se limpezise vederea era a unui dormitor care avea anexată o baie. Baia avea o uşă ce dădea spre exterior, care însă era încuiată, înţelese că peretele camerei de zi nu era deloc o oglindă. Era o fereastră.

Dincolo de această fereastră se afla practic perechea apartamentului în care se afla el. Aceeaşi cameră de zi şi aceeaşi uşă care ducea la cealaltă cameră - Cargill nu putea spune dacă e vorba de alt dormitor, dar presupunea că altceva nu poate fi. Pe un perete al camerei de zi se găsea un ceas care indica "6 mai, 6:22 P.M.". Evident, ceasul se oprise cu o lună în urmă.

Tot acest timp, se mişcase cu febrilitate. Acum era retras cu mare băgare de seamă într-un scaun şi stătea în el, privind la fată. Îşi aminti spusele ei din barul de cocteiluri. Îşi aminti şi de acel cartonaş, cu ameninţarea lui mortală.

Încă se gândea la cartonaş, când fata se ridică în picioare şi veni la bariera de sticlă dintre ei. Îi spuse ceva, sau mai degrabă gura ei se mişca în ritmul vorbirii. Dar la el nu ajunse nici un sunet. Cargill se simţi galvanizat. Sări din scaun şi strigă:

- Unde suntem?

Fata clătină din cap. Zăpăcit, Cargill se apucă să exploreze peretele, în căutarea unui mijloc de comunicaţie. Se uită apoi înjur prin cameră, sperând să vadă un telefon. Nu era nici unul. "Oricum, nu m-ar fi ajutat cu nimic nici un telefon", gândi el înfuriat.

Ca să foloseşti telefonul, trebuia să formezi un număr. Totuşi, exista o metodă. Căută înfrigurat în buzunarul interior al hainei un creion şi hârtie. Respirând uşurat, scoase cele două obiecte. Apoi scrise cu degete tremurânde: Unde ne aflăm?

Lipi hârtia de geam. Fata înclină din cap că a înţeles şi se întoarse la poşeta ei. Cargill o văzu scriind ceva într-un carneţel; apoi fata se întoarse la bariera de sticlă, ridicând carneţelul. Cargill citi: Cred că suntem în Oraşul Umbrelor.

Nu avea nici o noimă pentru el. Asta unde mai e? scrise Cargill.

Fata ridică din umeri şi răspunse: Undeva în viitorul tău şi în viitorul meu.

Asta îl calmă de tot. Din capul locului fusese convins că are de a face cu nişte oameni ciudaţi. Strânse din ochi şi începu să calculeze variante. Se gândi cu mare grijă dacă nu cumva este în pericol să fie victima unui cult care se ocupă cu asemenea absurdităţi. Uită de fată şi se întoarse la scaunul lui.

- N-or să îndrăznească să se atingă de mine, îşi spuse el cu voce tare.

Cum stăteau lucrurile, nu putea spune cu exactitate. Dar se părea că familia acestei Marie Chanette descoperise într-un fel identitatea omului care fusese cu fata atunci când murise. După obiceiul prostesc al omului obişnuit, acum dădeau în întregime vina pe el pentru accident.

Cargill se gândi că de fapt nu simte deloc vinovat. Şi în mod sigur nu avea nici cea mai mică intenţie să accepte toate absurdităţile puse în faţa lui de nişte rude nevrotice. În el izbucni furia, dar acum era cu adresă şi nu mai era stimulată de teamă şi confuzie. În minte începură să se nască zeci de planuri de ripostă. O să spargă geamul, o să doboare uşa de acces de la

baie, o să distrugă toată mobila din cameră. Oamenii ăştia îşi vor blestema zilele pentru cea mai mică acţiune împotriva lui. Pentru a treia oară, de data asta foarte decis, se ridică în picioare. Tocmai luase scaunul ca să execute prima parte a planului, când din aer, exact din faţa lui, se auzi o voce de bărbat.

- Morton Cargill, am datoria să-ţi explic de ce trebuie să fii ucis.

Cargill rămase aşa cum era, înţepenit de uimire.

Ieşi din amorţeală şi mintea începu să-i funcţioneze din nou. Cuprins de panică, se uită în jurul lui, căutând difuzorul ascuns din care venea vocea. Presupunea că este un dispozitiv mecanic. Respinse iluzia de moment că vocea vine direct din aer. Dar privirea lui mătură în zadar tavanul, podeaua şi pereţii. îşi propuse să caute mai cu atenţie, folosindu-se de pipăit, cu ochii închişi, când vocea vorbi din nou, de data asta direct în urechea lui.

- Este necesar, spuse vocea, să se vorbească cu dumneata în prealabil, din cauza efectului asupra sistemului nervos.

Desluşea cu greutate semnificaţia cuvintelor. Se luptă cu senzaţia de panică. Vocea venea dintr-un punct aflat la doar zece centimetri de urechea lui. Şi totuşi, acolo nu se afla nimic. În orice direcţie se întorcea, camera era goală.

Vocea îi vorbi pentru a treia oară, de data asta din spate.

- Vezi, domnule căpitan Cargill, în acest tip de terapie este important să se reechilibreze nivelul electro-coloidal al corpului. Asemenea schimbări nu pot fi induse artificial. Hipnoza nu este adecvată, pentru că oricât de profundă ar fi transa, o parte a minţii rămâne în continuare conştientă de existenţa unei iluzii. Vei înţelege imediat ce vreau să spun, atunci când îţi voi spune că, chiar şi în cazul celei mai profunde amnezii, i se poate ordona subiectului să-şi amintească tot ce i s-a întâmplat. Faptul că memoria există şi este capabilă să-şi reamintească orice în cazul unui stimul adecvat, explică de ce terapiile standard nu sunt de folos.

De data aceasta, nu mai încăpea nici o îndoială. Discursul fusese lung, iar Cargill avusese timp să se întoarcă în jurul lui, atât cât să se asigure că vocea vine dintr-un punct din aer aflat la circa treizeci de centimetri deasupra capului său.

Descoperirea asta avu darul să-i zdruncine unul din pilonii stabilităţii lui psihice. Între timp scăpase din mâini scaunul cu care intenţionase să distrugă mobila. Acum îl apucă din nou, cu mâinile încleştate de spătar, cu ochii strânşi, cu corpul aproape la fel de ţeapăn ca lemnul scaunului, şi ascultă vocea fără corp continuând inexorabil:

- Schimbările rapide şi violente pot fi interiorizate doar printr-o acţiune. Nu este suficient să-ţi închipui că o maşină se îndreaptă spre tine cu viteză maximă, chiar dacă această imagine este realizată în condiţiile unei hipnoze profunde. Doar când maşina se îndreaptă într-adevăr cu viteză spre tine, iar pericolul este real şi concret în faţa ochilor tăi, abia atunci ia sfârşit îndoiala. Abia atunci toate componentele minţii şi corpului tău acceptă realitatea.

Cargill începea şi el să piardă o mare parte din îndoielile proprii. Căpătă pentru prima oară senzaţia acută că toată povestea asta e reală. Aici nu era vorba doar de nişte rude furioase. Lăsă scaunul să-i cadă din mâini. Era foarte nesigur pe el. Se afla în prezenţa un pericol bine definit, personal şi imediat. Şi era un lucru cu care se putea lupta. Timp de peste un an, fusese condiţionat să aibă o serie de reacţii atunci când era ameninţat - o stare de alertă lipsită de cea mai mică remuşcare, combinată în mod paradoxal cu o relaxare tonifiantă. Spuse:

- Ce-i asta? Unde mă aflu?

Poziţia lui devenise teribil de importantă pentru el. Avea nevoie de informaţii ca să-şi găsească un loc în spaţiu. Această situaţie era nouă şi diferită de tot ce trăise până atunci. Era absolut vital faptul că făcuse primul pas necesar pentru combaterea unei ameninţări: acceptarea, cu rezerve, a ideii că pericolul era real.

Cineva făcea ceva împotriva lui. Oricine ar fi fost, avea suficienţi bani ca să construiască cele două apartamente cu aspect ciudat. Totul părea foarte scump şi, fie şi numai din acest motiv, foarte convingător. Vocea venită din aer continuă, ignorându-i întrebarea:

- N-ar fi fost suficient să li se spună tuturor descendenţilor lui Marie Chanette că ai fost omorât. Fata trebuie să vadă scena morţii. Trebuie să se uite la dumneata după ce ai fost omorât. Trebuie să poată să-ţi atingă carnea rece şi să înţeleagă în

sfârşit finalitatea celor petrecute. Abia atunci vom fi asigurat ajustarea echilibrului electro-coloidal.

Şi vocea încheie liniştită:

- Dar acum îţi sugerez să te odihneşti puţin. Vreau să ai timp ca să reflectezi la cuvintele mele. Te voi contacta încă o dată în seara aceasta, înainte de şedinţa de terapie.

Cargill nu putea să accepte finalitatea acelor cuvinte. Timp de câteva minute, continuă să pună întrebări, vorbind exact în direcţia punctului din care venea vocea. Dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, hotărât şi îndârjit, renunţă la această abordare şi recurse la cea violentă, de mai înainte. Lovi cu scaunul în bariera de sticlă timp de zece minute. La fiecare lovitură, scaunul de lemn crăpa şi vibra şi se dezmembra bucată cu bucată. Cu toate acestea, sticla nici măcar nu se zgâriase.

Cargill acceptă fără tragere de inimă faptul că bariera de sticlă era inexpugnabilă. Se îndreptă spre baie şi încercă uşa care dădea spre exteriorul apartamentului. Smuci de clanţă şi simţi că-l lasă tot curajul: uşa era din metal masiv. Timp de o oră tot încercă să treacă de uşă, fără vreun rezultat vizibil.

În cele din urmă, se îndreptă spre dormitor şi se lăsă în pat, cu intenţia de a se odihni scurt timp. Dar se pare că adormi instantaneu.

Cineva îl scutura. Cargill îşi reveni din ameţeala somnului auzind un glas de femeie, care îi spunea sacadat în ureche:

- Grăbeşte-te! Nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm imediat!

Fiind un bărbat care se aştepta să fie omorât din clipă în clipă, acesta fu primul lucru care îi trecu prin cap. Sări rapid din pat, atât de brusc, încât simţi că-l apucă crampele musculare.

Îşi recapătă în întregime cunoştinţa stând în şezut, în patul din dormitorul apartamentului cu perete de sticlă. Fata care se aplecase asupra lui îi era cu totul străină. În timp ce o privea, ea se depărta puţin de el şi se aplecă asupra unei mici maşini. O văzu din profil: era încordată, atentă, trăda o tensiune aproape copilăroasă. Probabil că ceva nu mergea bine, pentru că fata începu să înjure într-o manieră deloc potrivită pentru o domnişoară aşa de frumoasă. Fata se întoarse şi se uită la el cu o disperare evidentă.

- Fir-ar al... (Cargill nu înţelese cuvântul), nu sta acolo ca un mort. Vino aici şi trage de maneta asta! Trebuie să ieşim de aici.

Cargill încerca să înţeleagă dintr-o dată mai multe lucruri. Privind temător spre uşa deschisă, el şopti instinctiv "ssst".

Ochii ei îi urmăriră privirea.

- Nu te sinchisi de ei. Nu încă. Acum, dă-i bătaie! Cargill se mişca cu greutate. Gândurile îi amorţeau mişcările. Prezenţa fetei îl zăpăcea. Îngenunche lângă ea, devenind brusc conştient de parfumul subtil care emana din trupul ei. O clipă, minuscula pârghie de care trăgea fata îi ocupă întregul câmp vizual. Iar fata îi mai vorbi o dată:

- Prinde-o bine şi trage tare!

Cargill nu se putea mişca mai departe. Se pare că expresia de pe figura lui reuşi să o impresioneze pe fată, care se opri şi se uită lung la el.

- Noroi, zise ea (aşa suna în urechile lui, "noroi"). Ia spune tu la mama ce te roade? Ce te supără?

Pur şi simplu, nu se putea stăpâni. Mintea i se răsucea, se întorcea, se chircea, era muncită de îndoieli şi de temeri.

- Cine eşti? bolborosi el. Fata se pleoşti, edificată.

- M-am prins, zise ea. Totul e prea brusc pentru tine. N-ai avut timp să te gândeşti. Bietul de tine, nenoro.

Aşa suna în urechile lui: "nenoro". Poate de la "nenorocit".

Fata dădu din umeri.

- Bine, stăm aici până vine una dintre Umbre.

- Până vine ce?! Fata mormăi:

- Când o să învăţ să-mi ţin gura? Iar şi-a dat drumul.

În ultimă instanţă, tonul ei îl amuţi. Simţi cum obrajii i se aprind uşurel. Dar îşi reveni repede.

- Ce e toată chestia asta? întrebă el cu asprime. Tu ce învârti pe aici? Ce...?

Fata întinse o mână, parcă dorind să se apere de brusca agresiune.

- Bine, bine, spuse ea. Mă predau. Hai să stăm jos şi să avem o discuţie frumoasă, ce zici? Mă numesc Ann Reece. M-am născut acum douăzeci şi patru de ani, într-un spital. Mi-am petrecut primul an al vieţii stând în principal pe spate. După aceea...

Cuvintele fetei îl înfuriau. Avea asupra lui efectul unui medicament astringent. Gândurile îi deveniră brusc coerente, dar reuşi să-şi reprime cam o duzină de porniri de a o strânge de gât. Hotărârea din ochii lui probabil că o impresiona. Fata îşi depărta buzele parcă dorind să spună încă un lucru în băşcălie, dar, uitându-se la el mai cu luare-aminte, renunţă.

Apoi fata vorbi pe alt ton:

- Poate că până la urmă o să ajungem la un liman. Bine, prietene. Acum un minut nu ţi-aş fi spus nimic. Ai fost extras din secolul douăzeci şi adus în... mă rog, în prezent. Asta e tot ce scoţi de la mine. Fac parte dintr-un grup care luptă împotriva umbrelor. Şi am fost trimisă aici după tine...

Fata se opri şi se încruntă, iar sprâncenele i se uniră.

- N-are importanţă! Acum, rogu-te, nu mă întreba de unde ştiam că o să te găsesc aici. Nu-mi mai pune nici o întrebare. Această maşină m-a adus în această cameră aflată în inima Oraşului Umbrelor şi ne va scoate pe amândoi afară, dacă reuşeşti să deblochezi pârghia asta. Dacă nu vrei să mergi cu mine, te rog totuşi să deblochezi chestia, ca să pot pleca măcar eu la... (Cargill nu înţelese deloc cuvântul) de aici. Din partea mea, poţi să rămâi aici şi să te omoare. Acum, te rog, rezolvă-mi maneţica!

"Să te omoare"! Asta îl stârni! Nu se poate spune că ar fi uitat, dar furtuna din mintea lui trimisese senzaţia de pericol undeva în fundal. Se aplecă în faţă, cu degetele pregătite să prindă maneta minusculă.

- Se trage sau se împinge? şopti el.

- Se trage.

Cargill smuci brusc de manetă.

Prima atingere îl uimi. Era de parcă ar fi apucat de o peliculă de unsoare. Pielea degetelor lunecă pe suprafaţa fină a metalului. Mai apucă o dată, înţelegând brusc dificultatea problemei şi începând să transpire abundent.

- Trage brusc! spuse fata.

Trase brusc. Simţi o uşoară smucitură. Maneta se deplasase câţiva milimetri.

- Am dat-o gata! îşi auzi el propria voce, victorioasă şi răguşită.

- Repede, apucă de bara netedă, spuse fata, în timp ce îi ghida mâna să urmeze ordinul.

Cealaltă mână a fetei prinsese deja bara cu pricina, chiar deasupra mâinii lui.

După aceea nu-şi mai aminti decât că prin faţa lui trecuse o lumină slabă şi că tot corpul îi vibra. Iar la urmă se trezit pe o podea tare şi netedă, într-o încăpere mare.

3

Cargill nu se uitat imediat la fată. Se ridică cu iuţeală în picioare şi-şi duse mâna la cap. Gest reflex, care făcea parte din grija lui faţă de propria persoană. Nu-şi descoperi nici o durere, nici o ameţeală, nici un fel de dezechilibru.

Habar nu avea de ce se aşteptase la o asemenea reacţie. începu să analizeze situaţia, mai întâi cea din jurul lui, din cameră. Era mai mare şi mai înaltă decât prima impresie pe care o avusese. Era făcută din marmură şi părea să fie un fel de anticameră. Cu excepţia unor mici obiecte destinate odihnei vizitatorilor ocazionali, era practic lipsită de mobilă. La ambele capete ale lungii camere se afla un portic în arc, dar în ambele cazuri uşile se deschideau pur şi simplu într-un hol larg. Singura fereastră a camerei, aflată la stânga lui Cargill, dădea spre nişte tufişuri înalte, aşa că nu putea să vadă ce se află dincolo.

Privea cu aviditate pe fereastră când, brusc, deveni conştient că fata se uita la el cu un zâmbet ironic. Cargill se întoarse şi se uită la ea.

- Şi de ce, mă rog, să nu fiu curios? întrebă el băţos.

- Continuă, te rog, spuse ea, chicotind. Dar să ştii că arăţi caraghios.

El îi adresă o privire furioasă. Era o fată mult mai mică decât crezuse el iniţial şi părea şi puţin mai în vârstă. Îşi aminti de limbajul folosit de ea şi îşi zise că probabil are cam douăzeci şi cinci de ani şi că e necăsătorită. Femeile tinere măritate şi cu copii îşi ţin de obicei gura. În plus, numitele femei nu-şi pierd vremea riscându-şi viaţa intrând în grupuri exotice de rebeli aventurişti.

Cinismul analizei îl satisfăcu pe Cargill. îl ajuta să-şi mai relaxeze mintea atât de chinuită. Pentru prima oară de la părăsirea celulei se gândi; -Ia te uită, mă aflu într-un viitor îndepărtat! Şi de data asta sunt liber."

Simţi brusc dorinţa să vadă ceva înainte de a se întoarce în secolul douăzeci. Voia să ştie, să trăiască experienţe. Simţea furnicătura iminentei plăceri a noutăţii. Se întoarse încă o dată spre fereastră, după care renunţă iar, amintindu-şi de remarca fetei cum că arăta caraghios.

Se uită în jos spre propriul trup. Era dezbrăcat aproape complet, singura îmbrăcăminte fiind ceva care semăna cu şortul de gimnastică. O îmbrăcăminte nu chiar indecentă, dar Cargill deveni iritat, de parcă ar fi fost surprins într-o postură delicată. Avea picioare tari, puternice, dar acum arătau mai subţiri decât erau în realitate. Niciodată nu arătase prea bine în chiloţi de baie.

Spuse supărat:

- Ai fi putut să mă aştepţi cu nişte haine. Se lasă frigul.

Chiar se lăsa. Prin fereastră se putea vedea că afară se înnoptează. Dacă ar fi fost în continuare în California, probabil că acum afară bătea briza de seară venită dinspre ocean. Chiar şi în miez de vară, asta însemna răcoare.

Fata îi răspunse foarte firesc:

- Unul dintre oameni îţi va aduce ceva. Vei pleca de aici îndată ce se lasă întunericul.

- Aşa deci, spuse Cargill.

Clătină din cap, de parcă ar fi vrut să scape de ceaţa care îi persista în minte. Toate minutele acelea, în care stătuse în picioare în faţa ferestrei, adaptându-se la noul lui mediu, erau de mare importanţă, dar erau cel mai mic segment al experienţei lui de viaţă.

Era neliniştit, iar neliniştea lui izvora din câteva consideraţii majore. Se afla în acea lume din viitor pentru că o societate psihologică inter-temporală voia să se folosească de el pentru a-şi vindeca un pacient. Moralitatea acestei vindecări îl cam depăşea pe Cargill, dar numai gândul la ea îl făcea să vadă roşu în faţa ochilor. Ce fel de agenţie de vindecare e asta, să te omoare ca să calmeze nevrozele altcuiva?

Se luptă cu furia pe care o simţea, pentru că, cel puţin pentru moment, pericolul rămăsese undeva în urmă. În faţa lui se afla misterul grupului care-l salvase şi care intenţiona să-l mute la noapte în alt loc.

Cargill deschise gura ca să pună întrebarea care-l frământa, dar fata fu mai rapidă:

- Am să te las aici, poţi să te uiţi peste tot. Trebuie să vorbesc cu cineva. Te rog să nu mă urmezi.

Înainte ca el să prindă glas, fata ajunsese deja la uşa din stânga ferestrei.

- Stai o clipă, spuse el. Vreau răspunsuri la nişte întrebări.

- Bineînţeles că vrei, spuse Ann Reece, râzând uşor. O să-l întrebi pe el mai târziu.

Apoi îi întoarse spatele şi plecă, înainte ca el să mai poată spune ceva.

Singurătatea îl mai linişti. Prezenţa altora în jurul lui, în timp ce încerca să se adapteze unei noi situaţii, constituise o mare presiune asupra sa. Toată lumea părea să aibă planuri cu el şi pentru el. El personal nu putea avea nici un plan. Tot ce-şi putea permite pe moment era să încerce să vadă ce se află dincolo de fereastra aceea.

Privind mai cu atenţie prin sticlă,. Cargill avusese iniţial impresia că se uită într-un parc bine întreţinut. Acum impresia i se schimbă. Asta pentru că, printre crenguţele care formau o adevărată reţea, putea vedea o stradă. Era acel tip de stradă la care visezi în momentele de imaginaţie magică. Strada şerpuia printre copaci înalţi, printre palmieri şi pomi fructiferi. Avea vitrine de magazine care dădeau spre nişte clădiri cu forme ciudate, care răsăreau dintr-o mare de verdeaţă. Lumini ascunse împrăştiau o lumină lină pe la colţuri şi pe inflexiunile curbelor. După-amiaza se întunecase bine şi fiecare fereastră strălucea aprinsă parcă de o căldură venită din interior. Avu brusc revelaţia unor interioare cu totul deosebite faţă de tot ce văzuse el până atunci.

Toate acestea îi trecură prin minte după ce aruncă o privire scurtă printre ramurile unui tufiş de trandafiri. Cargill se trase înapoi tremurând. Aruncase prima lui privire asupra unui oraş aflat la sute de ani în viitor. Era o experienţă care îl înviorase.

Mai aruncă o privire lungă, dar ceea ce putea vedea era prea fragmentar ca să-i satisfacă nevoia tot mai mare de a înţelege. Se retrase de la acea privelişte fascinantă şi ieşi şi el pe uşa pe care dispăruse fata. Văzu coridorul, iluminat de o sursă slabă, care se reflecta de altă uşă, aflată la câţiva metri mai la dreapta. Ezită. Ann Reece îi interzisese să o urmeze, dar nu îl ameninţase. Încă stătea acolo, în picioare, nehotărât, când

deveni conştient de faptul că în camera luminată de dincolo de uşă discută un bărbat şi o femeie.

Cargill ciuli ureche. Dar nu putu auzi nici un cuvânt spus acolo. Ceea ce îl interesa era tonul din vocea bărbatului. I se păru că acesta dă nişte ordine şi că femeia protestează. Cargill recunoscu vocea Annei Reece, care părea foarte supusă. Reacţia fetei îi impuse propria reacţie. Nu era cazul să dea buzna peste ei. Mai bine să se aşeze şi să aştepte.

Era la jumătatea drumului de întoarcere, îndreptân-du-se spre scaunul pe care îl părăsise, când lovi cu piciorul ceva care scoase un sunet metalic. În întunericul aproape total, îi trebui puţin timp ca să recunoască aparatul care îl adusese, împreună cu fata, din apartamentul cu perete de sticlă. Îşi zgâi ochii la obiectul acela straniu, perfect conştient că e o minune a tehnicii. Şi brusc îi veni o idee nebunească: dacă ar putea lua maşina asta şi s-ar strecura afară, în noaptea care se lăsase, atunci ar fi liber nu numai faţă de cei care îl capturaseră iniţial, ci şi faţă de grupul acesta de complotişti. Lucru foarte important acum, când auzise vocea hotărâtă a bărbatului din camera cealaltă.

Cargill se lăsă în genunchi lângă aparat, ca un hoţ de noapte. Avea două capete, aducând cu o halteră folosită de sportivi. În întuneric, ochii lui căutară acea pârghie care le produsese emoţiile anterioare. Nu era vizibilă. Doar folosindu-se de vârfurile degetelor reuşi s-o găsească, împingând-o şi rotind-o uşor. Era caldă la atingere, dar altfel nu prezenta nici un fel de activitate. Cargill îşi retrase degetele. Nu era momentul cel mai potrivit să testeze posibilităţile maşinii.

Se ridică în picioare nesigur de ce va urma. Deveni conştient de paşii care veneau de pe hol. Se întoarse cu faţa spre uşă. Paşii intrară în cameră, apoi locul se umplu de o lumină difuză şi de un foşnet continuu.

În prag stătea o formă. O *umbră*.

Formă de *umbră, umbră* în substanţa ei însăşi... umbră... Mintea lui Cargill continua să caute un truc cu ajutorul căruia să-şi explice ceea ce vedea, să găsească ceva solid acolo unde nu era nimic altceva decât formă. Prin acel lucru ceţos putea să vadă peretele din spate. Şi totuşi, chiar în timp ce vedea ceea ce vedea, încerca să nege realitatea.

În cele din urmă, privirea încetă să-i mai sară de colo-colo şi înţelese conştient că se uită la o fantomă cu formă umană, o

fiinţă gazoasă, întunecată, o creatură improbabilă, un... ceva uman, care spunea:

- Da, este unul din ei. Nu pot detecta nimic. Dintr-un punct apropiat, din spatele lui Cargill, se auzi glasul Annei Reece:

- Cam câţi sunt?

- Nu mai mult de o duzină în toată această zonă temporală. E un fenomen interesant.

Conversaţia avea loc peste capul lui Cargill, atât la propriu, cât şi la figurat. Lui Cargill, care de multe ore se afla într-o imensă tensiune nervoasă, afirmaţia că era un fenomen interesant i se păru caraghioasă, luând în seamă fantastica făptură care o rostise. Aşa că începu să râdă nestăpânit. Şi râse până când îi dădură lacrimile, iar apoi, slăbit, râse până ce alunecă la podea. Stătu acolo, epuizat, până când ceva îl atinse şi căpătă senzaţia că este... mutat.

Mergea pe propriile picioare. Îi era greu să înţeleagă ce se întâmplă, dar simţea presiunea ţărânei pe tălpile pantofilor şi jocul muşchilor de la picioarele care se mişcau înainte-înapoi.

Mult timp privi cum i se ridică şi apoi cum îi coboară călcâiele, în lumina lanternei din mâinile fetei. De fiecare dată ridica fărâme de ţărână. Iar sunetele înfundate îl treziră deodată la realitate. Picioarele îşi continuara înaintarea automată, dar creierul lui Cargill începu să se concentreze asupra mediului înconjurător.

Era întuneric beznă. Nici urmă de vreun oraş. I se părea că merg pe un drum de ţară neasfaltat. Cargill ridică privirea, dar probabil că cerul era acoperit cu un strat gros de nori, pentru că nu reuşi să vadă nici Luna şi nici vreo stea. Cargill gemu în sinea lui. Ce să se fi întâmplat? La un moment dat se afla într-o anticameră uriaşă dintr-un oraş. Apoi venise stafia aceea întunecată care îl examinase (probabil, dar ce să extragi dintr-o singură privire şi câteva cuvinte?). Iar apoi acest drum de ţară în plină beznă, pe care îşi urmează însoţitoarea care nu scotea un cuvânt.

- Ann! spuse Cargill cu fereală. Ann Reece.

Fata nici nu se întoarse, nici nu se opri.

- Deci ai reuşit să ieşi, spuse ea.

Cargill se întrebă o scurtă clipă din ce a reuşit să iasă. Din amnezie, cu siguranţă. O amnezie temporară. Dar gândul dispăru repede. Pentru un om care îşi pierduse deja cunoştinţa

de câteva ori, încă o perioadă de rupere a legăturilor cu lumea înconjurătoare nu mai conta.

Se afla aici. Doar asta conta.

- Unde mergem? întrebă el, cu o voce cât se poate de normală.

Tonul din vocea fetei indica o ridicare din umeri.

- Nu puteam să te las în oraş, spuse ea.

- De ce nu?

- Te prindeau *umbrele*.

Propoziţia avea în ea un ritm iritant, care îi atrase pe loc atenţia lui Cargill. "Te prindeau *umbrele*. Te vor prinde *umbrele*." Parcă vedea nişte copii ameninţaţi seara cu *umbrele*.

Apoi începu să se gândească intens la faptul că deja fusese văzut de cel puţin o umbră. Şi-i spuse fetei. Urmă o pauză.

- Nu este... unul dintre ei, răspunse ea în cele din urmă.

- Despre cine vorbeşti?

- Are un plan... fata ezită. Are un plan de luptă împotriva lor.

Mintea lui Cargill făcu imediat saltul spre ceea ce îl rodea.

- Şi ce rol joc eu în planul lui de luptă?

I se răspunse cu tăcere. Cargill aşteptă, apoi grăbi pasul şi o ajunse din urmă. Mergeau acum umăr la umăr.

- Spune-mi, insistă el.

- E foarte complicat, răspunse fata, tot fără să se întoarcă spre el. Trebuia să avem pe cineva din trecutul îndepărtat, pentru ca umbrele să nu-şi folosească asupra lui minţile lor cvadri-dimensionale. S-a uitat la tine şi a spus că nu poate să-ţi prezică viitorul. Ici şi colo apar în istorie oameni care sunt... complicaţi... pur şi simplu. Tu eşti cel care a fost ales.

- Ales! exclamă Cargill. Dar se cufundă imediat în tăcere. Mintea îi fusese invadată brusc de o imagine imposibilă, care spunea că tot ce s-a întâmplat cu el fusese plănuit. Văzu cu ochii minţii cum un soldat beat este selectat să distrugă o maşină. Nu, stai, asta nu se poate. În noaptea aia s-a dus să se îmbete pentru că aşa a vrut el. Asta nu puteau să i-o impună.

Apoi tensiunea mentală intensă se potoli. Prea multe variante ca să le poată calcula. Privi cu o intensitate calmă spre profilul incert al Annei Reece.

- Vreau să ştiu, spuse el, în ce fel se doreşte folosirea mea.

- Nu ştiu, răspunse ea. Nu sunt decât un pion. O prinse puternic de braţ.

- Nu ştii, pe dracu! îi vorbi el cu răutate. Unde mă duci acum?

Fata încercă - inutil - să-i îndepărteze cu cealaltă mână degetele încleştate pe braţul ei. Apoi Ann Reece dădu din umeri.

- Mă doare mâna, se plânse ea.

Cargill îi dădu drumul fără prea mare entuziasm.

- Răspunde-mi la întrebare.

- Te duc la o ascunzătoare de-a noastră. O să ţi se spună acolo ce urmează.

Cargill se gândi la alternativele pe care le are şi cu fiecare secundă trecută acestea i se păreau tot mai neplăcute. Lucrurile se mişcau mult prea rapid, dar câteva elemente rămâneau stabile. Acum i se părea o, certitudine că nu se mai află în secolul douăzeci. Scurta privire aruncată asupra acelei umbre cu formă umană deja intrase în categoria incredibilului, dar amintirea încă avea suficientă substanţă ca să-i stabilească solid apartenenţa la altă lume decât cea familiară lui. La fel de convingătoare era şi prezenţa acelui dispozitiv folosit de Ann Reece ca să-l scoată din camera aflată în Oraşul Umbrelor.

Nu-i era deloc limpede cum se întâmplaseră toate aceste evenimente. Faptele se contraziceau. Deci exista o Societate Inter-Temporală pentru Ajustări Psihologice, iar această societate, în cadrul unei activităţi de rutină, îl adusese în viitor ca să joace un anume rol în terapia unuia dintre clienţii ei. Totul suna fantastic - şi era foarte greu de înţeles cum de urmaşa Mariei Chanette se putea împăca cu o asemenea idee - dar exact aşa suna justificarea pe care i-o oferise. De asemenea, asta era realitatea din spatele afirmaţiilor făcute de vocea fără corp din acel ciudat apartament cu două camere. Se pare că nici una şi nici celălalt nu anticipaseră apariţia Annei Reece.

Apariţia ei în scenă introdusese un nou set de variabile, care cu greu ar fi putut fi prevăzute. "A spus că ei m-au ales pe mine", gândi el. Asta îi schimba radical poziţia. Nu mai era un "efect". Era "cauza", deşi de o manieră pe care încă nu o înţelegea. Era "cauza" a ceea ce cineva îşi dorea.

Grupul aflat în spatele lui Ann Reece intenţiona să-l folosească împotriva fiinţelor de care se temea, ceea ce iarăşi implica faptul că el avea ceva ce-l făcea util. Ce spusese fata...? A, da, că viitorul lui nu poate fi prezis, că nu se putea obţine urmărirea acţiunilor sale - mă rog, ceva ce lui îi părea foarte firesc. Totuşi, fata făcuse o afirmaţie precisă: "Ici şi colo apar în istorie oameni care sunt... complicaţi... pur şi simplu". Ce-l făcea pe el atât de complicat?

Tot încercând să înţeleagă logic cele întâmplate cu el, continuă să meargă, pufnind încruntat. În cele din urmă, spuse:

- Să ştii că nu-mi place deloc situaţia asta. Am impresia că nu trebuie să merg cu tine în acea ascunzătoare.

Asta nu păru că o sperie pe Ann Reece.

- Nu fi prost, spuse ea. Unde ai putea să te duci? Cargill începu să analizeze neliniştit această variantă. O dată, în Coreea, unitatea lui se retrăsese în dezordine şi rămăsese în spatele liniilor inamice timp de două zile. Îşi închipui că o evadare din actuala situaţie ar fi la fel de neplăcută. Nedecis, se apucă să-şi analizeze situaţia. Era conştient că are haine pe el, dar în semiîntuneric îi era imposibil să spună ce fel de haine. Se simţea, totuşi, bine în ele, îi era cald, erau confortabile. Era evident că nu-i dăduseră haine care să bată la ochi. Se hotărî pe loc.

- Nu cred, o anunţă el, că am să mai merg în direcţia ta.

Se depărta de ea şi o luă la goană de-a lungul drumului, în direcţia din care veniseră. După mai puţin de zece secunde, plonja în afara drumului şi se trezi că e zgâriat de nişte tufişuri dese. Lumina lanternei Annei Reece fulgeră în urma lui, evident căutându-l. Dar reflexiile fasciculului îi facilitară evadarea, permiţându-i să se orienteze printre tufişuri.

Ajunse într-o poieniţă pe care o traversă,- ajungând din nou în tufişuri. O auzi strigând pentru prima oară:

- Prostule! Vino înapoi!

Timp de câteva minute, cuvintele ei spulberară liniştea nopţii, dar acum nu mai auzea decât scurte izbucniri. O dată i se păru că aude ceva în genul "fereşte-te de planiaci". Dar pentru el nu avea nici un sens. Trecu de culmea unui deal şi nu mai auzi nimic.

Cargill continuă să înainteze hotărât, dar prudent, prin întuneric. Atâta sălbăticie îl uimea, dar trebuia să continue să se

mişte. Probabil că dimineaţa vor începe să-l caute şi trebuia să fie cât mai departe posibil de drumul pe care o lăsase pe Ann Reece. Noaptea era întunecată, cu un cer permanent acoperit. Mirosul puturos de apă îi spuse că se apropie de un râu leneş sau de un lac. Cargill schimbă direcţia de mers. Acum traversa ceva care părea a fi un loc deschis, când, brusc, în noapte, un fascicul de far se opri asupra lui.

Se auzi vocea ascuţită a unei fete:

- Fir-ai tu să fii! Am ţeava scuipătorului pe tine. Aşa-i suna lui în urechi: "scuipător". Ce-o fi aia?

- Ridică mâinile!

În reflexiile fasciculului, Cargill apucă să vadă un obiect metalic mat, pe care nu-l putu asemui decât cu un tub radio al epocii lui, doar ceva mai alungit. Obiectul era îndreptat spre el.

Fata ridică vocea şi strigă:

- Hei, tati, am prins singură un intermed. Aşa suna în urechile lui: "intermed". Fata continuă, entuziastă:

- Hai, tati, ajută-mă să-l urc la bord.

Abia după aceea îşi dădu seama Cargill că acela fusese momentul în care trebuia să fugă. Dar acea armă nefirească îndreptată asupra lui îl făcuse să stea pe loc. Dacă ar fi fost o puşcă obişnuită îndreptată în întuneric, s-ar fi pierdut imediat în întuneric. Dar toate astea şi le spuse abia atunci când era deja prea târziu.

Înainte să se poată decide, din întuneric apăru un bărbat îmbrăcat foarte neîngrijit.

- Bună treabă, Lela, spuse acesta. Eşti o fată tare deşteaptă.

Cargill aruncă o privire furişă spre noul sosit: slăbănog, privire rapace, barbă cât cuprinde. Omul luase o poziţie în spatele lui şi ţinea o armă asemănătoare cu a fetei îndreptată spre el.

- Străine, dă-i drumu, că altfel te scuip.

Deci arma era într-adevăr un "scuipător". Cargill o luă dezolat înainte. În faţa lui se profila vag în întuneric o structură alungită, cu un bot bont şi cu o coadă la fel de boantă. Lumina lanternei se reflectă scurt pe suprafaţa sticloasă a obiectului. Apoi:

- Urmeaz-o pe Lela prin uşa aia.

Acum chiar că nu mai avea nici o scăpare. Bărbatul şi arma sa erau chiar în spatele lui. Cargill se trezi într-o încăpere mare, slab iluminată, uimitor de bine construită şi arătând în acelaşi timp intimă şi al naibii de scumpă. Împins, traversă podeaua cu covor şi intră printr-un hol foarte comod într-un coridor îngust, ajungând într-o cămăruţă minusculă, care era chiar mai puţin iluminată decât prima.

Câteva momente mai târziu, sub privirile severe ale bărbatului rămas în cadrul uşii, fata îi monta un lanţ în jurul ambelor glezne. Apoi auzi o cheie întoarsă de două ori şi o simţi pe fată retrăgându-se.

- Ai în colţ un pătucean, spuse ea.

Cei doi se retraseră prin coridor, spre lumina mai intensă. O auzi pe fată cum strigă fericită că "a prins în sfârşit unul".

Bărbatul spuse:

- Poate n-ar strica s-o ştergem de aici. S-ar putea să fie mai mulţi ca el prin preajmă.

Lumina din camera lui Cargill se stinse de tot. Apoi o scurtă smucitură şi o mişcare verticală foarte lină. Cargill îşi dădu seama, uluit, că se află într-o aeronavă.

Mintea lui sări pe loc la Ann Reece şi la avertismentul ei: "Fereşte-te de *planiaci*!" Oare despre asta era vorba? Încet, cu grijă, îşi căută drumul prin întuneric până la patul indicat de fată. Ajunse la el şi se lăsă prudent pe spate.

Îşi petrecu apoi cam un minut pipăindu-şi lanţul cu degetele. Metalul era dur, lanţul propriu-zis nu avea mai mult de treizeci de centimetri, lungime excelent aleasă pentru a împiedica un om să fugă.

Brusc, se simţi mult prea obosit ca să mai gândească ceva. Se lăsă pe spate şi adormi instantaneu.

4

Cargill avea o senzaţie de mişcare leneşă, în voia vânturilor. Dintr-un motiv oarecare, rezistă tentaţiei de a se scula şi rămase întins pe spate, în întuneric. În toată acea fază, încă adormit, nu îşi amintea unde este. Nu-şi amintea nici cine este el. Dar, treptat, deveni tot mai conştient de mişcarea de sub el. Se scutură şi simţi lanţul din jurul gleznelor. Sunetul îl alarmă şi se sculă din pat dintr-o singură mişcare.

Ochii se opriră pe tavanul curbat, metalic. îşi aminti brusc, prea brusc. Se aplecă şi atinse lanţul cu mâna. Era rece şi-i dădea o senzaţie de gol. Apoi, chiar pe când se decidea să se aşeze la loc, îşi dădu seama că nu era singur. Începu să întoarcă privirea şi prinse cu coada ochiului ceva, suficient de iute ca să-şi poată feri la timp faţa cu mâinile.

Un bici îl plezni peste degete şi îi alunecă pe gât, înţepându-l şi arzându-i pielea.

- Ridică-te, puturos netrebnic.

Bărbatul aflat în cadrul uşii pregătea deja biciul pentru o nouă lovitură.

Icnind, Cargill îşi smulse picioarele de pe pat şi le puse pe podea. Îl cuprinsese o furie oarbă şi era pe cale să se arunce asupra personajului, când clinchetul metalic al lanţului îi aminti că avea un handicap esenţial. Asta îi înmuie furia şi îi ascuţi senzaţia de dezastru personal.

Biciul îl mai lovi o dată. Cargill se ghemui şi reuşi să pareze o parte a loviturii cu mâneca hainei. Vârful subţire al biciului trecu razant pe lângă umărul lui şi se izbi de metalul peretelui.

Iar omul îşi retrase încă o dată biciul.

Îşi recunoscu atacatorul: era însoţitorul tinerei din noaptea trecută. Văzut la lumina zilei, individul părea numai piele şi os. îi dădu cam patruzeci de ani. Pe faţă avea o barbă crescută câteva zile bune. Omul avea buzele subţiri şi ochii cu o uitătură curioasă, în vreme ce restul figurii indica intenţii rele. Purta o pereche de pantaloni unsuroşi şi o cămaşă mizerabilă, deschisă la gât, care lăsa să se vadă un piept păros şi plat. Omul îi adresă un rânjet din cadrul uşii.

- Fi-ţi-ar pielea afurisită, mişcă-te.

Cargill îşi spuse: "Dacă încearcă să mă lovească din nou, sar la el."

Apoi răspunse răspicat, ca să mai tragă puţin de timp.

- Ce vrei să fac?

Asta păru să-l înfurie şi mai mult pe individ.

- Îţi arăt eu ce vreau să faci!

Biciul se ridică şi ar fi coborât, dacă nu ar fi fost saltul direct din pat al lui Cargill. Impactul violent al celor doi îi tăie respiraţia, dar îşi trânti atacatorul în canatul metalic al uşii.

Omul scoase un ţipăt şi încercă să-l împingă înapoi. Dar Cargill îl prinsese bine şi nu-i mai dădea drumul. Cu o mână prinse bine cămaşa omului, iar cu cealaltă îl lovi puternic în falca îngustă şi osoasă.

Îl făcu knock-out pe loc. Trupul omului se prăbuşi fără vlagă la pământ. Cargill îl urmă la podea, îngenunchind stângaci. Începu, cu degete tremurânde, să-l caute prin buzunare.

De departe, din coridor, se auzi vocea fetei din noaptea trecută:

- Hei, ia ridică tu mâinile, sau te scuip.

Cargill sări ca ars, gata să sară la ea. La vederea armei, ezită, apoi se retrase încet de lângă corpul bărbatului. Rămase în poziţie de drepţi lângă patul lui îngust.

Fata se apropie şi îi trase tatălui ei un şut în coaste cu vârful pantofului.

- Ridică-te, tâmpitule, spuse ea.

Omul tresări şi apoi se ridică în capul oaselor.

- Îl omor! bolborosi el. O să-l omor pe nenorocitul ăla de *intermed*.

Nici de data asta nu înţelese despre ce e vorba, dar aşa i se păru că aude.

Fata se înfurie şi se uită de sus la el.

- N-o să omori pe nimeni. Tu ai vrut-o şi ai primit-o direct în dinţi. Ce voiai să facă, mă rog?

Omul se ridică în picioare cu greutate şi începu să-şi pipăie falca.

- Nenorociţii ăştia de *intermezi* îmi fac greaţă cu dormitul lor. Nu ştiu ce să facă, domnule!

Fata îi spuse cu răceală:

- Nu fi tâmpit, tată. încă n-a fost antrenat: Ce, vrei să-ţi citească gândurile?

Se strecură pe lângă tatăl ei şi intră în cameră.

- Şi, în plus, ţine-ţi mâinile alea jegoase la locul lor. Eu l-am prins, eu îl bat, dacă e necesar. Dă-mi biciul ăla.

- Uite ce e, Bela Bouvy, spuse tatăl, eu sunt şef pe flotorul ăsta şi să nu uiţi asta câte zile oi avea.

Dar îi înmâna biciul şi adăugă supus:

- Nu voiam decât să-mi facă micul dejun. Şi îl vreau repede.

- O să-l ai. Acum, valea! spuse ea imperativ. Mă ocup eu de restul.

Omul se întoarse şi dispăru din vedere. Fata făcu un semn cu degetul mare:

- Gata. Tu, la bucătărie.

Cargill ezită, gândindu-se dacă n-ar fi mai bine să reziste. Dar cuvântul "bucătărie" îl ducea cu gândul la mâncare. Şi îşi dădu seama că îi era cumplit de foame. Se ridică tăcut în picioare şi porni şchiopătând spre uşa indicată de fată, în timp ce se gândea că altfel creaturile astea ar fi în stare să-l ţină în cămăruţă, legat în lanţuri.

Dar disperarea îl cuprinse brusc. Parcă simţi o greutate prăvălită peste capul lui. Era mai rea decât conştiinţa faptului că are lanţuri la picioare.

Bucătăria era de fapt un coridor îngust, între nişte pereţi groşi, translucizi. Era lungă de vreo trei metri, iar la capătul îndepărtat avea o uşă, dincolo de care se puteau vedea nişte maşinării. Atât bucătăria, cât şi sala maşinilor, erau inundate de lumina care venea prin pereţii translucizi. Cargill se uită în jur uimit. Nici urmă de cuptor sau de alt echipament obişnuit de gătit. Nu văzu nici hrană, nici veselă, nici dulapuri. Se uită după nişte fante în peretele sticlos şi văzu sute de linii orizontale, verticale, diagonale, curbe, diagonale. Nici una nu părea să aibă vreun scop. Dacă vreuna dintre ele mărginea vreun sertar sau vreun panou, nu-şi putea da seama.

Se întoarse spre fată cu o privire întrebătoare. Ea îi vorbi fără să aştepte:

- Dimineaţa asta nu avem nori. O să avem câtă căldură vrem noi.

El se uită cu mare interes, în vreme ce ea întindea o mână, desfăcea palma şi atingea partea de sus a peretelui, pe locul curburii spre tavan. De fapt, doar degetul opozabil şi cel mic atinseră sticla. Cu o mişcare rapidă, îşi trecu uşor palma într-un plan paralel cu cel al podelei. O bucată mare de sticlă alunecă fără zgomot de-a lungul unei traiectorii complicate pe liniile remarcate de el mai înainte şi se înfipse într-o nişă. Cargill îşi întinse gâtul ca să vadă. De unde era el, se vedea un panou de o transparenţă de cristal, în spatele căruia se aflau nişte sertare. Ce era pe sertare, nu-şi putea da seama.

Fata dădu în lături panoul cu o mişcare firească. O clipă, corpul ei ascunse ceea ce făcea. Când se retrase, ţinea în mână nişte peşte proaspăt şi cartofi. Peştele aducea a păstrăv şi era surprinzător de curat. Şi totuşi, nici Bouvy şi nici fiica lui nu păreau să fi ştiut dinainte ce vor mânca.

Cargill începu să suspecteze existenţa unor dispozitive care curăţau automat peştele de solzi şi îl şi tranşau.

Fata făcu câţiva paşi în direcţia lui. Îşi mai plimbă o dată degetul mic şi cel opozabil pe partea superioară a peretelui. Altă secţiune a peretelui bătut de soare lunecă. Şi un al doilea panou lăsă să se vadă alt rând de rafturi.

Fata deschise panoul şi plasă una dintre farfurii pe unul din rafturi.

În timp ce închidea panoul, din peşte se ridica abur, carnea căpătând o minunată nuanţă maronie-aurie. Cartofii îşi pierdură albeaţa aceea dură şi trecură la starea evidentă de cartofi copţi.

- Cred că asta e tot, spuse Lela Bouvy. Apoi adăugă:

- Mănâncă.

Fata luă farfuria cu mâinile goale şi se opri la frigider, de unde scoase un măr şi o pară de pe un raft de jos şi ieşi, ţinând în continuare în mână farfuria.

Cargill rămase singur în bucătărie. Când fata se întoarse să mănânce şi ea, el deja mâncase un măr, îşi prăjise câteva pulpe de pui cu cartofi şi le mânca foarte preocupat. Fata se opri în cadrul uşii.

Dacă făceai abstracţie de expresia ei cam mohorâtă, era o fată frumoasă. Sau aşa i se părea lui Cargill. Părul nu era prea bine pieptănat, dar nici năclăit,nu era şi avea o strălucire plăcută ochiului, care arăta că îi acordă o oarecare atenţie. Avea ochii de un albastru aprins, buze pline şi bărbie ascuţită. Purta pantaloni de doc, gen salopetă şi o cămaşă deschisă la gât, care lăsa să se vadă parţial un bust foarte ferm şi bronzat.

Ea îi vorbi cu suspiciune în glas:

- Cum se face că un *intermed* deştept ca tine s-a lăsat prins atât de uşor?

Cargill înghiţi cartofii pe care îi mestecase sârguincios şi răspunse:

- Nu sunt un *intermed*.

Ochii intenşi albaştri îl fulgerară iute furioşi.

- Ce fel de răspuns ticălos e şi ăsta?
Cargill mancă ce mai rămăsese în farfurie şi răspunse:
- Sunt cinstit cu tine. Nu sunt un *intermed*.
Ea se încruntă.
- Atunci ce eşti? întrebă ea ţeapănă, dar furia dispăruse din ochii ei albaştri, lăsând loc unei uşoare schimbări de nuanţă. Nu cumva eşti o *umbră* ?
Înainte ca el să se decidă drept cine să se dea, fata răspunse singură la propria întrebare:
- Sigur nu eşti *umbră*. O *umbră* ar şti totul despre nava noastră şi cum gătim noi, fără să mai trebuiască să se uite la mine. *Umbrele* au grijă de flotoarele noastre, ale *planiacilor*, atunci când sunt prea stricate ca să ne descurcăm noi cu ele.
Momentul potrivit pentru înşelăciune, dacă o fi fost, dispăruse. Nu va şti niciodată ce ar fi câştigat pe pista respectivă. Cargill spuse morocănos:
- Nu sunt nici *umbră*.
Încruntătura fetei se accentua.
- Dar şi un *intermed* ar fi trebuit să ştie cum gătim noi.
Se uită la el cu mare suspiciune.
- Cum te numeşti?
- Morton Cargill.
- De unde eşti?
Cargill îi spuse şi se uită încântat cum ochii aceia îşi schimbă din nou nuanţa. În cele din urmă, fata dădu din cap a înţelegere.
- Deci eşti unul din aceia, hm? spuse ea vădit tulburată. Să ştii că pentru alde tine primim recompense frumoase.
Şi izbucni:
- Ce ai făcut? Ce ai făcut acolo, de unde vii, de au venit *umbrele* după tine?
Cargill dădu din umeri.
- Nimic.
Nu avea nici cea mai mică intenţie să-i dea amănunte despre incidentul cu Marie Chanette.
Ochii ei albaştri îl mai fulgerară o dată.
- Să nu îndrăzneşti să mă minţi, spuse ea. Tot ce am de făcut e să-i spun tatei că eşti un fugar şi asta o să-ţi pună capac de tot.

Cargill spuse cu cea mai mare sinceritate pe care o putea exprima.

- N-am ce-i face. Pur şi simplu, habar n-am ce se întâmplă.

Şi continuă, ezitând:

- În ce an ne aflăm?

În momentul în care puse întrebarea, simţi că nu mai poate respira.

5

Nu se gândise la asta mai înainte. Nu avusese timp. Ceasul din camera cu perete de sticlă din Oraşul Umbrelor îi arătase că se află pe 6 mai, dar nu spunea în ce an. Totul se întâmplase foarte repede. Chiar şi întrebările puse Annei Reece din primele minute după sosirea lui fuseseră atât de încărcate de ideea demenţială că s-ar putea să fie undeva în viitor, încât consecinţele efective nu apucaseră încă să ajungă până la mintea lui.

Ce fel de viitor? În ce an? Ce se întâmplase în sutele de ani care probabil că trecuseră? Unde? Cum? Cine? Îşi dădu seama că mintea lui a intrat într-un vârtej de gânduri şi se strădui să se concentreze. Cel mai important era în acel moment să ştie în ce an se află.

Lela Bouvy dădu din umeri şi-i spuse ca unui copil:

- Două mii trei sute nouăzeci şi unu. Cargill începu să mediteze:

- Ceea ce nu pot să înţeleg, e cum de s-a schimbat lumea atât de total de la vremea mea.

Şi îi descrise fetei Statele Unite din 1954. Fata îşi păstrase calmul.

- Păi totul a fost firesc. Cei mai mulţi oameni vor să fie liberi, nu să fie nevoiţi să trăiască într-un loc, sau să fie legaţi de un loc idiot de muncă. Lumea încă nu s-a eliberat de tot. Noi, planiacii, suntem deocamdată singurii norocoşi.

Cargill avea propria idee despre libertatea unora care depind de alţii ca să le repare maşinăriile de zburat. Dar era interesat de informaţiile primare şi nu să risipească iluziile unei fete. Aşa că spuse cu prudenţă:

- Câţi *planiaci* crezi că există?

- Cam cincisprezece milioane.

Cargill avea şi aici îndoielile lui, dar lăsă lucrurile să curgă.

- Şi *intermezii* ? întrebă el.

- Cam trei milioane sau cam aşa ceva, spuse ea cu dispreţ în glas. Laşii trăiesc în oraşe.

- Dar *umbrele* ?

- Sunt o sută de mii, poate mai puţin, poate mai mult, dar cam atâta.

Cargill îşi dădu seama că nu are cum să verifice cât de precise sunt aceste cifre. Fata nu părea tipul de om care să fie la curent cu asemenea probleme. Dar reuşi să-i ofere o imagine de ansamblu asupra epocii, umplând un mare gol în cunoştinţele lui. El reuşi să înţeleagă cum e cu sălbăticia peisajului, cele câteva oraşe, numărul mare de planiaci care rătăceau la întâmplare la mică altitudine. Făcu un semn din cap că a înţeles, mai mult pentru el însuşi, apoi deschise gura şi începu să o descoase:

- Bănuiesc că *umbrele* sunt cele care conduc, spuse el, insinuant.

- Nimeni nu conduce pe nimeni, spuse Lela iritată. Gata, ai pus destule întrebări, acum vezi-ţi de treaba ta.

Şi ieşi.

Cargill rămase singur aproape tot restul zilei. A văzut-o pe Lela în scurte momente, când aceasta veni să prepare prânzul pentru ea şi pentru tatăl ei.

Abia după amiază începu să se gândească serios la cele aflate. Ideea de descreştere a populaţiei îl deprimase din capul locului. Brusc, lupta pentru supravieţuire i se păru un lucru de importanţă minoră. Ambiţia lacomă a secolului douăzeci se dovedea acum lipsită de valoare, distrusă de o catastrofă care nu decurgea din forţa brută, ci aparent din dorinţa de evadare. Probabil că presiunea civilizaţiei fusese mult prea mare. Oamenii fugiseră de civilizaţie ca de ciumă, îndată ce li se ivise ocazia.

Totuşi, chiar şi retrospectiv, acest lucru i se părea foarte improbabil. Civilizaţia părea foarte bine înrădăcinată aici. Într-adevăr, ştiinţific şi cultural omul ajunsese la un apogeu. Deşi activităţile lui ca animal social lăsau mult de dorit chiar şi pe timpul lui, omul se lupta, căuta, învăţa... Undeva trebuie să existe o rigiditate, intolerabilă, o minciună fundamentală. Prin implicaţii, din cele spuse de fată, Cargill ghici adevărul:

autoritatea avusese pe vremuri o poziţie excesiv de predominantă. În consecinţă, oamenii fugiseră de civilizaţia care, tot mai mult, le spunea că ei nu ştiu nimic, că trebuie să se conformeze modelelor care li se pun în faţă de către cei care ştiu, sau mai precis de către cei care au dreptul legal de a şti.

Instinctiv, oamenii încercaseră o întoarcere la starea de Cauză, în loc de a fi simplu Efect. Respinseseră ierarhia intelectului, care, întotdeauna îngheţată, niciodată dinamică, avusese dintotdeauna tendinţa de a impune restricţii. Oamenii se luptaseră o mie de ani în Evul Mediu, ca să se lovească de fiecare dată de aceleaşi forţe oarbe care doreau să controleze, ca să se predea de fiecare dată pentru un timp, să se lase legaţi cu lanţuri tot mai groase. Apoi, văzând alarmaţi unde ajung, oamenii se luptau la fel de orbeşte să scape.

I se păru foarte descurajant că modelul s-a repetat iarăşi. înţelese că nici maeştrii reclamei, nici geniile de la TV, nici Cadillac-urile, Buick-urile şi Jaguar-urile nu reuşiseră să-şi menţină strălucitoarea atracţie... Ceva în mod sigur le lipsise. Poate că dreptul la autodeterminare.

În bucătărie se lăsase întunericul. Cargill îşi dădu seama că nava coboară la o altitudine mai mică. Nu înţelese cât de mică până ce auzi coca de metal de sub el scrâşnind la atingerea ramurilor de sus ale arborilor. Un minut după aceea, simţi o lovitură şi un şoc. Flotorul se mai târî câţiva metri pe pământ şi se opri. Cargill reuşi să prindă cu urechile un uruit înfundat venit de afară.

Lela veni în încăpere. Sau mai degrabă veni pornită în bucătărie. Cargill avu brusc intuiţia a ceea ce vrea ea să facă şi se grăbi să se ridice în picioare. Dar era prea târziu. Uşa camerei motorului era deschisă, iar fata executa coborârea unei secţiuni a peretelui de sticlă. In vreme ce el privea, ea lăsă la pământ o secţiune cu balamale a peretelui şi ieşi din navă, dispărând şi din câmpul lui vizual. Cargill simţi pe faţă adierea unei brize marine umede. Zgomotul înfundat era al valurilor mării.

Fata reveni cam după un minut şi se opri în camera lui.

- Dacă vrei, poţi să ieşi, spuse ea şi continuă, după o ezitare: Nu încerca să fugi. N-o să ajungi departe, iar tata s-ar putea să te ardă cu scuipătorul.

Cargill îi răspunse cu falsă supunere:

- Unde aş putea să fug? Bănuiesc că o să staţi cu mine.

Se uită pe furiş la expresia ei. Fata părea de-a dreptul uşurată. Nu era o reacţie pozitivă, dar era sugestivă şi îi întărea ideea că Lela Bouvy era foarte bucuroasa că pe flotor se mai găseşte şi altcineva decât tatăl ei. O clipă mai târziu, în timp ce traversa bucătăria şchiopătând din cauza lanţului, Cargill îşi făcu în linişte planul de a câştiga încrederea fetei. Un prizonier aflat în situaţia lui avea tot dreptul să recurgă la orice truc posibil şi la orice obiect necesar pentru evadare.

Nu se opri în uşa camerei motoarelor. Va descoperi dimineaţa cum se deschide. Îşi târî picioarele înlănţuite pe nişte trepte care de fapt erau o parte din zidul exterior, lăsată în jos din nişte balamale. După o clipă, ieşea pe o plajă nisipoasă. Îşi petrecură cea mai mare parte a serii prinzând crabi şi alte animale marine care se îmbulzeau în jurul luminii pe care o coborâse Bouvy în apă. Coasta mării era sălbatică, stâncoasă, cu excepţia unor petice de nisip puţin întinse. Pe alocuri, o pădure primordială ajungea până la marginea stâncilor care dominau marea neodihnită de sub ele. Lela scotea micile animale cu o plasă mică şi le arunca într-o grămadă din care Cargill separa cu degetele pe cele dorite de cele nedorite. Era uşor să alegi şi să arunci înapoi pe cele pe care Lela le indica drept necomestibile şi să le bagi pe celelalte într-o găleată. Periodic, fata ducea câte o găleată plină cu delicatese în flotor.

Lela era într-o stare vizibilă de fericire. Ochii îi străluceau de plăcere în reflexiile luminii, iar figura ei era vioaie, plină de culoare. Avea buzele întredeschise şi nările umflate. De câteva ori, când Bouvy se depărtase ceva mai mult şi nu putea să-i audă, ea îi strigase lui Cargill:

- Nu e minunat? Nu e aşa că asta e viaţă adevărată?

- E minunat, îi striga răspunsul Cargill. Iar într-un rând adăugă:

- N-am văzut niciodată aşa ceva.

Asta părea să o satisfacă şi într-o anume măsură era şi adevărat. Era o plăcere să trăieşti în aer liber. Ceea ce ea părea să nu înţeleagă, era că a trăi înseamnă mult mai mult decât să stai undeva afară. Viaţa civilizată avea mai multe faţete, nu doar una.

Cargill era îngrijorat de posibilitatea de a fi nevoit să se obişnuiască cu acest tip de existenţă. Şi chiar ar fi fost înţelept să se obişnuiască. Aici, în spaţiile acestea deschise, putea să se

piardă pentru tot restul vieţii. Nu era deocamdată dispus să se gândească ce va însemna asta din perspectiva plictiselii, a senzaţiei că eşti inutil. Pe moment, ideea unei asemenea vieţi limitate avea aspecte înfricoşătoare.

Îşi încetară activitatea abia mult după miezul nopţii, iar el se întoare în patul lui, începând să rumege evenimentele nopţii. în ultimă instanţă, îl lovi ideea că ceea ce face fata e de mai mare importanţă. Ea îl căutase mereu, ea fusese cea care încercase să-i sugereze cât de mari sunt plăcerile vieţii de planiac, de o manieră foarte grăitoare. În plus, experienţa lui destul de bogată cu femeile îi spunea că fata e singură. Dacă ceea ce urmărea ea era să îl folosească pe post de mascul sau dacă era vorba de iubire, asta nu depindea decât de educaţia pe care o primise fata. El presupunea, din modul în care se comporta ea, că era vorba de o femeie excesiv de sfioasă. Oricum, în acel moment, el nu se simţea pregătit să înceapă acţiunile preliminare pentru a trece peste rezistenţa unei fete simpluţe.

În ziua următoare, fata veni în partea aceea a vasului de nenumărate ori. Cargill, care căutase fără succes secretul deschiderii uşii de la camera motoarelor, o întrebă în cele din urmă cum se face. Ea îi arătă fără ezitare. Pur şi simplu trebuia să atingi simultan ambele margini ale uşii.

După ce fata plecă, Cargill se îndreptă direct spre camera maşinilor, se oprit o clipă să studieze motorul - ceea ce se dovedit un lucru absolut inutil, pentru că era complet încapsulat - şi apoi făcu să alunece spre podea o secţiune a peretelui şi se uită la pământul de sub el.

Lumea care trecea cu viteză pe sub el era complet sălbatică, dar de un fel ciudat. Cât vedeai cu ochii, erau copaci şi tufişuri aproape neatinse de mâna sau uneltele omului. Dar între păduri şi tufişuri se înălţau clădiri. Chiar şi de la o jumătate de kilometru, înălţimea la care se afla Cargill, toată clădirile văzute arătau nelocuite. Coşuri de cărămidă zăceau căzute între tufişuri. Ferestrele, văzute de la distanţă, fie erau goale, fie îl priveau sticlos şi mort. Grajdurile zăceau într-o rână, iar ici şi colo lemnul, cărămida sau piatra de construcţie căzuseră cu totul, iar ruina, care nici înainte nu fusese tencuită, se lăţea pe pământ.

La început, singurele structuri văzute de el fuseseră ferme şi acareturile lor. Dar, brusc, sub el apăru şi un oraş. Efectul dezolant al locului părăsit de oameni era aici şi mai accentuat - garduri într-o rână, trotuare crăpate şi invadate de ierburi, plus aceleaşi case distruse. Când trecu peste un al doilea oraş de mult abandonat, Cargill închise panoul care ascundea fereastra şi se întoarse neliniştit la patul lui.

El provenea dintr-o lume în care practic ultima palmă de pământ arabil era în proprietatea cuiva care îl şi folosea. Acum era şocat să vadă că suprafeţele acelea imense fuseseră lăsate să revină la starea naturală, primitivă. încercă să vizualizeze ceea ce îi spusese fata şi ceea ce observase el din devastarea ce trebuie să fi avut loc. Dar nu ajunse la nici un răspuns. Se întrebă dacă dezvoltarea maşinilor făcuse în sfârşit agricultura inutilă. Dacă aşa era, atunci aceste semne de decădere şi dezintegrare erau doar semne ale unei stări de tranziţie. Va veni vremea când aceste ferme-fantomă şi oraşe-fantomă se vor întoarce în ţărâna din care se născuseră, în stilul lor complex. Va veni timpul ca aceste monumente costisitoare ale unei civilizaţii anterioare să se ducă şi să fie uitate, precum fuseseră oraşele lumii antice.

Mai petrecu încă două nopţi pescuind. În cea de-a patra zi, Cargill auzi glasul unei femei care vorbea tare, venind din camera de zi. Era o voce foarte neplăcută, care l-a uimit.

Curios, nu se gândise mai înainte că aceşti oameni comunică unii cu alţii. Dar era clar că femeia aceea dă indicaţii şi ordine celor doi Bouvy, tatăl şi fiica. Aproape îndată ce ea se opri din vorbit, Cargill simţi că nava îşi schimbă cursul. Spre lăsarea serii, Lela veni la el.

- Seara asta o să campăm împreună cu alţii, spuse ea. Aşa că vezi cum te porţi.

Glasul îi trăda o agitaţie foarte intensă. Fata plecă, fără să aştepte ca el să răspundă.

Cargill calculă posibilităţile cu ochii strânşi. După patru zile de mers împleticit, cu lanţuri la gât, fără vreun semn că îi vor mai fi scoase vreodată, era gata pentru orice schimbare. "Tot ce am de făcut, îşi spuse el, e să prind doi oameni cu garda jos". Atunci nici el nu va trebui să se poarte cu mănuşi. "Atenţie, gândi el, mai bine să nu-mi fac speranţe prea mari."

Cu toate acestea, i se cam părea că prezenţa altor oameni ar putea să provoace o ocazie de evadare.

6

Prin uşa deschisă, Cargill aruncă o privire spre activitatea de afară. Mai mulţi bărbaţi mergeau pe jos, purtând undiţe. Curentul de aer produs de deschiderea uşii îi aduse în nări mirosul de râu şi plăcuta boare umedă de ierburi.

Întunericul se lăsa rapid. în cele din urmă, Cargill nu mai putu să suporte să rămână în cămăruţa lui. Se ridică şi, atent să nu se împiedice de lanţ, ieşi şi se lăsă în iarba înaltă. Scena care se întindea în faţa lui era idilică. Ici şi colo, pe sub copaci, erau parcate nave. Erau cel puţin o duzină la vedere, dar i se păru că prin frunzişul des de la marginea mării zăreşte şi luminile altora. Sunetul vocilor plutea prin aer şi, nu îşi dădea seama de ce, acum nu i se mai părea nici strident, nici vulgar.

Simţi pe cineva mişcându-se lângă el. Lela Bouvy se aşeză şi ea în iarbă şi-i spuse pe nerăsuflate:

- Viaţă frumoasă, ce zici?

Cargill ezită şi apoi, întrucâtva spre surprinderea lui, se trezi că în sinea lui este de acord cu ea. "în fiecare din noi", gândi el, "există dorinţa de întoarcere la natură." Dorinţa de a te relaxa, impulsul să te laşi la pământ, pe iarba verde, să asculţi foşnetul frunzelor într-un vânticel abia simţit - toate astea le simţea în el însuşi. Avea în el aceeaşi dorinţă care îi mânase pe aceşti planiaci să abandoneze sclavia ordonată a civilizaţiei. Se trezi cu trista înţelegere a faptului că abandonul civilizaţiei înseamnă şi întoarcerea la ignoranţă. Dar spuse cu voce tare:

- Da, este foarte frumos.

Din întuneric se ivi o femeie înaltă, care inspira putere.

- Unde e Bouvy? întrebă femeia.

Cu o lanternă în mână, clipi şi apoi o propti asupra lui Lela şi Cargill. Privirea ei rămase fixată pe cei doi mai mult decât ar fi fost cazul.

- Să fiu a naibii şi încă o dată a naibii, veni vocea puternică din întuneric. Micuţa Lela şi-a găsit un bărbat!

Lela izbucni:

- Nu fi mai proastă decât trebuie să fii, Carmean. Femeia scoase câteva hohote tunătoare de râs.

- Auzisem eu că ai un bărbat, spuse ea în cele din urmă, iar acum că mă uit la el văd că ai cu ce te mândri. Lela spuse indiferent:

- Nu înseamnă nimic pentru mine.

- Da? o luă Carmean în derâdere.

După care, brusc, păru să nu o mai intereseze subiectul. Fasciculul lanternei se îndreptă în altă direcţie şi îi lăsă singuri, în întuneric. Lumina se concentra acum asupra lui taica Bouvy, care stătea într-un scaun, rezemat de coca navei.

- Acolo erai, spuse femeia.

- Mda.

Femeia cea solidă porni spre el.

- Ridică-te şi dă-mi scaunul ăla, spuse ea. N-ai auzit de bunele maniere?

- Ţine-ţi limba la ea acasă, curcă bătrână, spuse Bouvy, prieteneşte.

Dar se ridică şi dispăru în navă, revenind într-o clipă cu încă un scaun.

În timpul absenţei lui, femeia ridicase deja scaunul pe care stătuse el şi îl dusese la cam zece metri depărtare, în josul apei.

De acolo, ea strigă la Bouvy:

- Adu mai aproape făcătura aia. Noi doi avem de vorbit ceva. Plus că bănuiesc că turturelele alea vor să fie singure.

Şi gâlgâi a râs.

Lela îi spuse lui Cargill cu o Voce gâtuită:

- Asta este Carmean. E unul din şefii noştri. Când vorbeşte aşa, se crede nostimă, dar nu e.

- Cum adică, unul din şefii voştri? întrebă Cargill. Fata păru surprinsă de întrebare.

- Ea ne spune ce să facem, spuse ea, adăugând grăbită: Desigur, nu poate să se bage în viaţa noastră privată.

Cargill începu să digere noua informaţie. în timpul acestei perioade de linişte, apucă să audă când şi când glasul lui Carmean. De câteva ori, femeia spusese "*intermezi*" şi "*umbre*". Iar într-un rând spuse "cum mă vezi şi cum te văd".

În vocea ei se simţea nerăbdarea. Asta îl făcea pe Cargill să vrea să audă ce spune, dar îşi dădu repede seama că nu are cum să scoată înţelesuri din cuvinte disparate. Se relaxa şi spuse:

- Credeam că oamenii ca voi duc o viaţă liberă şi că nimeni nu vă spune ce să faceţi şi unde să mergeţi.

- Trebuie să ai anumite reguli, spuse Lela. Trebuie să ştii unde să tragi linia. Să ştii ce poţi face şi ce nu poţi face.

După care adăugă, cu un glas foarte sincer:

- Dar noi suntem liberi, nu ca nenorociţii de intermezi în oraşele lor.

Ultima frază fusese spusă cu tot dispreţul.

- Şi ce se întâmplă dacă nu faceţi ce spune ea? întrebă Cargill.

- Pierzi beneficiile.

- Beneficiile?

- Pastorii nu mai predică pentru tine, spuse Lela, nimeni nu-ţi, mai dă de mâncare, umbrele nu-ţi mai repară flotorul. Chestii de astea adăugă ea foarte firesc.

Cargill îşi zise că nu şi-ar face griji în privinţa pastorilor. Avusese pe vremuri o conversaţie cu un capelan militar, înainte să plece din State în Orientul Extrem. Omul încercase o apropiere foarte familiară, spunându-i că e o mare posibilitate să meargă şi el "spre vest". Cargill îşi aminti că îi spusese omului că vestul ăsta se termină la Pacific pentru el şi că încă îşi simţea picioarele cam ude după ce traversase această graniţă şi că în general e foarte bine să te interesezi cât de caldă e apa.

Cargill îi considera pe mai toţi oamenii religioşi pe care îi cunoştea nişte ipocriţi. Implicaţiile credinţei că ai un suflet erau atât de numeroase, încât dacă nu te comportai conform acestor implicaţii, credinţa devenea mai mult o umbrelă de vreme rea, sau o faţadă colorată. Cargill nu cunoştea pe nimeni care prin acţiunile proprii să arate că se consideră pe sine ca o structură energetică foarte subtilă, reunită într-un corp material.

Nici faptul că Lela i-a spus că nu ar mai primi hrană nu-l apăsa prea tare, pentru că impresia lui era că *planiacii* îşi strâng de mâncare de prin râuri, de la malul mării şi din pădurile sălbatice. Poate că asta nu le aducea o abundenţă permanentă de-a lungul anului, dar în mod sigur minunatele sisteme de refrigerare şi de gătire de la bordul flotoarelor le permiteau să acumuleze foarte mult în sezonul de recoltare. Ceea ce scotea în evidenţă adevărata restricţie, unica importantă din cele spuse de ea. Dacă *umbrele* nu mai reparau navele, situaţia era într-adevăr dezastruoasă. De unde şi concluzia că singura soluţie e

să înveţi să-ţi repari singur flotorul. Era interesant cum un număr atât de mare de oameni se lăsau atât de uşor controlaţi: Aceasta arăta că nu partea materială era cea care conta, ci credinţele şi atitudinile de grup. Aceşti oameni, ca mulţi alţii înaintea lor, erau sclavii propriei lor gândiri.

După o lungă tăcere, Cargill spuse:

- De ce recunosc *umbrele* autoritatea lui Carmean şi a celorlalţi şefi?

- Pentru că vor să ne comportăm bine.

- Bine, dar voi capturaţi *intermezi* ! Fata ezită, dar îi răspunse:

- Se pare că nimănui nu-i pasă de un intermed. Cargill înclină din cap. Îşi aminti de tentativele lui de a obţine informaţii de la ea, în ultimele zile. Aparent, fata nu se gândise niciodată la toate aceste restricţii care i se aplicau direct. Acum, deşi încă părea inconştientă de acest lucru, fata îi oferise o imagine completă a unei societăţi cu o structură rigidă. Cargill gândi, mai mult disperat decât optimist, că va putea totuşi să găsească o cale de a profita de situaţie. Se foi supărat şi lanţul zornăi, amintindu-i că planurile lui în lumea asta nu au nici un efect direct asupra metalului.

Carmean, urmată îndeaproape de Bouvy, îşi aduse scaunul înapoi lângă navă. Îl puse jos şi veni la ei, rămânând în faţa lui Cargill. Se întoarse pe jumătate şi spuse:

- Mi-ar fi de folos un băiat voinic, Bouvy.

- Nu e de vânzare, răspunse vocea gâtuită a Lelei.

- Vorbeam cu tatăl tău, copilo, aşa că ţine-ţi limba în gură.

- O auzişi pe fată, spuse Bouvy. Avem aici un bărbat bun.

Vocea trăda mai degrabă şiretenie decât sinceritate. Omul era clar dispus să facă afacerea, dar voia să scoată maximum de profit din ea.

Dar Carmean i-o reteză scurt:

-Nu face pe negustorul cu mine, spuse ea, după care adăugă, ameninţător: Mai bine ţine ochii căscaţi. *Intermezii* ăştia nu au nici un Dumnezeu când e vorba de o fată atât de arătoasă.

Bouvy mormăi ceva, dar îi vorbi în continuare vesel.

- Nu-mi vinde mie gogoşi. Lela o să stea cu tatăl ei şi o să-l ajute toată viaţa ei. Nu-i aşa, dulceaţo?

- Vorbeşti ca un prost, tată. Mai bine ţine-ţi gura închisă.

- Nu e deloc supusă fata asta, spuse Carmean cu şiretenie. Se vede de departe ce gândeşte ea în ascuns.

Bouvy se aşeză pe unul dintre scaune.

- Aşa, doar ca să ştiu şi eu, Carmean, ce zici că mi-ai da pe el? întrebă Bouvy.

Cargill ascultase primele faze ale tranzacţiei şocat, cu senzaţia că trăieşte în afara realităţii. Dar îşi dădu seama rapid că este pe cale să fie vândut.

Aceasta sublinia, dacă mai era nevoie, că pentru aceşti *planiaci* el nu era nimic altceva decât o proprietate, un bun mobil, un sclav care putea fi forţat să muncească, care putea fi biciuit, sau chiar ucis, fără să-i pese cuiva de asta. Soarta lui era o problemă personală, care nu interesa pe nimeni în afara lui. "Cineva o să fie tras în piept", spuse el în gând cu o expresie a vremii lui. Un om atât de decis să scape, ca el, era o afacere foarte proastă pentru Carmean, sau pentru oricine altcineva. În ultimă instanţă, îşi spuse că o să-şi asume toate riscurile şi-şi va folosi experienţa de om care a fost în prima linie.

Tocmeala nu se terminase încă, Carmean îşi oferea propria navă în schimbul lui Cargill şi al navei lui Bouvy.

- E un model nou, spuse ea, cu glas nerăbdător. Zece ani de aici încolo n-o să ai nici un fel de probleme cu ea.

Ezitarea lui Bouvy era evidenta.

- Oferta nu e cinstită, spuse el, plângăcios. *Umbrele* o să-ţi dea ce navă nouă vrei tu. Aşa că nu-mi oferi nimic care să însemne pentru tine ceva.

Carmean ripostă:

- Îţi ofer ceea ce eu pot să am şi tu nu poţi să ai.

- Prea multă bătaie de cap, mai spuse Bouvy. Trebuie să-mi mut toate angaralele.

- Angaralele tale! spuse cu dispreţ masiva femeie. Nu merită să te oboseşti pentru gunoiul pe care-l cari cu tine. În plus, am acolo o navă plină cu o mulţime de lucruri de valoare.

Bouvy luă rapid hotărârea.

- Dacă schimbăm navă cu navă cu tot ce are fiecare înăuntru, facem afacerea.

Carmean râse scurt.

- Cred că mă iei mai de proastă decât par. O să-ţi las mai multe decât ai văzut tu vreodată, dar îmi iau şi eu o grămadă de lucruri.

Lela, care până atunci stătuse tăcută, spuse:

- Voi doi spuneţi baliverne. Ce hotărâţi voi nu are nici o valoare. Eu l-am prins, al meu e. Asta e legea, iar tu te foloseşti de poziţia ta de şef ca să încalci legea, Carmean.

Chiar şi în întuneric, ezitarea lui Carmean era deja evidentă. În cele din urmă, ea spuse:

- Mai vorbim despre asta mâine dimineaţă. Între timp, Bouvy, tu să-ţi înveţi fătuca asta să fie mai respectuoasă.

- Asta o să fac, spuse Pa Bouvy, cu un ton ameninţător în glas. Nu-ţi face griji, Carmean. Tocmai ţi-ai cumpărat un *intermed* şi dacă avem necazuri mâine dimineaţă, o să vedem toţi cum e biciuită o fată nerecunoscătoare.

Carmean râse triumfătoare.

- Asemenea vorbe îmi place să ascult, spuse ea. Bătrânul arată în sfârşit cine e şeful la el în flotor.

Se pierdu în întuneric, încă râzând. Taica Bouvy se ridică în picioare.

- Lela!

- Ce e?

- Du-l pe *intermed* în navă şi leagă-l bine în lanţuri.

- Bine, tată, spuse ea, ridicându-se în picioare. Mişcă! i se adresă ea lui Cargill.

Fără un cuvânt, mişcându-se încet, din cauza lanţului, Cargill intră în navă şi se prăvăli în pat.

Se trezi probabil peste câteva ore. Cineva îl trăgea de lanţ.

- Fii atent, şopti Lela Bouvy. Încerc să desfac asta. Stai liniştit.

Încordat, Cargill făcu ce i se spunea. Un minut mai târziu, era liber. Fata şopti din nou:

- Mergi înainte, prin grădină. O să fiu în spatele tău. Şi ai grijă.

Normal, Cargill avu grijă.

7

Cargill stătea în întuneric, pe iarbă, fără să simtă vreun îndemn deosebit să se mişte. Senzaţia că e liber încă nu prinsese rădăcini lăuntrice, Noaptea se făcuse mult mai rece, iar mai toate maşinile erau întunecate la culoare. O singură navă

mai arunca o lumină printr-o uşă deschisă pe jumătate, iar aceasta se afla şi ea la circa treizeci de metri în josul râului, faţă de locul în care se ghemuise el.

Cargill îşi calculă prima mişcare, Acum înţelesese foarte rapid noua lui situaţie. Nu avea nevoie decât să se strecoare în afara taberei ăsteia şi să meargă încotro avea chef. Cel puţin, aşa i s-a părut o clipă, că nu are de făcut decât asta. Şi totuşi, ceva îl reţinea de la această primă mişcare.

În întuneric, înaintarea era dificilă şi dimineaţa va fi încă periculos de aproape de *planiaci*. Îşi imagină cum va fi descoperit din aer, îşi închipui o căutare terestră cu susţinere aeriana. Va fi descoperit în mod sigur în primele ore de după ivirea zorilor, Eventualitatea asta îi dădea fiori reci şi îl făcu să calculeze variante alternative. "De-aş putea să fur una din navele astea", se gândi el nedecis.

În spatele lui se auzi un foşnet, apoi vocea şoptită a Lelei Bouvy:

- Vreau să iei nava ei. Numai aşa te las să pleci. Cargill se întoarse în întuneric. Cuvintele ei implicau faptul că avea o armă cu care intenţiona să-l forţeze să facă cum voia ea. Dar întunericul dintre copaci era prea mare ca să vadă dacă e înarmată. Era clar ce înseamnă "nava ei". Era nava lui Carmean. Probabil că reacţia lui fusese prea lentă, pentru că Lela îl îndemnă:

- Mergi!

"La urma urmelor, nava lui Carmean e la fel de bună cu oricare alta", îşi zise Cargill.

- Care e nava ei? şopti el.

- Aia care are lumină.

- Aha!

O parte din hotărârea pe care reuşise să şi-o adune se risipi. Căci nu era totuna dacă numita Carmean era adormită sau trează. În ciuda proaspetelor scrupule, Cargill porni la drum. Măcar putea să cerceteze situaţia, înainte să se decidă. Câteva minute mai târziu, se oprea în spatele unui copac, la vreo cinci metri distanţă de nava lui Carmean. Lumina slabă care ieşea prin uşa parţial deschisă dădea ierbii o uşoară irizare. La marginea zonei slab iluminate, Carmean în persoană stătea în iarbă.

Cargill, care tocmai se decisese să continue înaintarea, o văzu la timp. Se opri brusc şi nu se linişti decât cu greu la gândul că a scăpat ca prin urechile acului. Într-un târziu, se uită în urmă şi o văzu pe Lela apropiindu-se de el. O opri grăbit. O duse la adăpostul unei plante cu frunze dese şi îi explică situaţia, apoi o întrebă dacă mai e cineva în navă.

- Nu. Ultimul ei bărbat a căzut de pe navă acum trei luni. Cel puţin, aşa spune Carmean că s-ar fi întâmplat. De atunci îşi caută alt bărbat, dar nici unul nu vrea s-o ia. De aia te vrea pe tine.

Pentru Cargill, era o idee nouă. Şocat, avu un moment imaginea picturală a lui însuşi în calitate de soţ înlănţuit. Cu cât scăpa mai repede de oamenii ăştia, cu atât mai bine. Iar în perspectiva planurilor lor, oricum mârşave, se simţea îndreptăţit să fie crud. Nu mai simţea nici un fel de reţinere. Îi şopti Lelei:

- Sar la ea şi-i dau una în cap. Ai ceva cu care s-o pot pocni?

Se simţea sălbatic şi lipsit de milă. Spera că fata îi va da arma ei, iar în următoarea clipă simţi cum Lela îi strecoară în mână un obiect metalic şi o clipă chiar crezu că i-a dat-o. Lela îi şopti cu ferocitate:

- Asta e de la tăblia patului tău. O să arate ca şi cum te-ai fi eliberat şi ai fi luat-o ca armă.

Logica ei nu-l convinse pe deplin pe Cargill, dar văzu că fata încearcă să se convingă pe sine. Era important să existe o explicaţie a acestei evadări, pentru că Bouvy o să fie fără îndoială furios pe ea.

Cargill porni cu prudenţă. Imediat ce ajunse în spatele copacului de lângă Carmean, masiva femeie se ridică în picioare, făcând să duduie pământul.

- Deci ai reuşit în sfârşit s-o iei, Grannis, îi vorbi ea unei persoane pe care Cargill nu o putea vedea.

- Da, se auzi o altă voce, din spatele copacului lângă care Cargill se ascunsese împietrit.

Şi vocea bărbatului continuă:

- N-am putut să ajung mai repede.

- Câtă vreme ai putut să ajungi..., spuse Carmean indiferentă. Să mergem înăuntru.

Cargill nu avea nici o idee de ce ar trebui să facă. O clipă foarte scurtă fu convins că cel mai bine ar fi să-l atace din spate pe necunoscut şi pe Carmean.

Şi deodată, în zona luminată apăru o *umbră*.

Morton Cargill rămase acolo unde se afla, în spatele copacului. Prima lui senzaţie de groaznică dezamăgire făcu loc convingerii că încă mai sunt speranţe. Era martorul unei întâlniri de taină, în miez de noapte. Probabil că *umbra* va pleca repede, după ce va fi vorbit cu Carmean, iar atunci va avea o nouă ocazie să pună stăpânire pe navă.

Începu să se retragă prudent. Apoi se opri. I se păru că ar putea să tragă cu urechea la cele spuse acolo. Tocmai se gândea cum să se apropie, când Lela lunecă lângă el, venind din urmă.

- Ce s-a întâmplat? şopti ea furioasă. De ce stai aici?

- Ssst! o făcu Cargill să tacă.

Era ceva aproape automat. Era foarte hotărât în ceea ce voia să facă, pentru că avea certitudinea că orice era legat de *umbre* îl priveşte direct şi nemijlocit. "Trebuie să nu-mi iasă din minte nici o clipă, îşi spuse el, că cineva m-a adus aici în scopul de a mă folosi."

Prinderea lui de către Lela fusese un incident nefericit, pe care planificatorii iniţiali nu-l luaseră în calcul. Nu-i acordă nici o atenţie fetei şi lunecă din spatele copacului, îndreptându-se spre flotorul lui Carmean. Ajunse cu bine la uşă şi se lipi de peretele metalic de lângă aceasta.

Aproape imediat urmă şi prima dezamăgire. Vocile dinăuntru erau prea îndepărtate ca să le audă. Ca şi mai devreme, atunci când Carmean vorbea cu taica Bouvy, la el ajungeau doar ocazional cuvinte întregi.

La un moment dat, o voce de bărbat spuse:

- Când a fost asta? Nu-mi amintesc să fi fost de acord.

Puţin mai târziu, vocea lui Carmean se ridica la stridenţa unei note triumfale.

- Nu-ţi face griji pentru noi. În cazul unor probleme, noi suntem gata.

Vocile veniră mai aproape.

- Atunci e bine, spuse *umbra*. Hai să mergem să-l luăm pe acest Cargill. N-am să mă simt bine până nu-l văd din nou în siguranţă, în mâinile noastre.

Cargill nu aşteptă să audă mai multe. Cu repeziciune, dar şi cu prudenţă, se întoarse, de-a lungul carcasei navei. Se ghemui în întunericul de la curbura botului flotorului. Lumina de pe iarba din faţa uşii se intensifică o dată cu deschiderea uşii. *Umbra* păşi afară.

În spatele bărbatului-*umbră* se vedea, prin el, un copac. Capul şi corpul aveau formele umane, iar atunci când se întoarse, în aşteptarea lui Carmean, îi văzu clar ochii. Erau ochi fantomatici, pentru că nu străluceau în lumină. Dar oricât de întunecaţi ar fi fost, erau ochi, fără urmă de îndoială.

Carmean ieşi şi ea din navă.

- Să fim înţeleşi. Îl ţin pe acest Cargill pe nava mea până îmi dai tu de veste, da?

În vocea ei se simţea o notă de satisfacţie.

- Exact, veni răspunsul sever. Iar atunci când îţi trimit vorbă, mi-l aduci fără întârziere. Când va veni vremea, vei avea toţi bărbaţii pe care ţi-i doreşti.

Umbra tăcu.

- Care e nava?

Cargill nu prinse vorbele lui Carmean, dar probabil că aceasta îi indică direcţia. Porniră într-acolo, ieşind din zona iluminată şi pierzându-se în întuneric.

Lela veni repede din ascunzătoarea ei. Se opri fără suflare în întuneric, lângă el.

- Repede, spuse ea. Trebuie să urcăm la bord şi să plecăm.

- Să plecăm? Noi? întrebă Cargill.

Nu avea timp să discute implicaţiile pluralului. În noapte se auzi limpede şi tare cum cineva bate în metalul unei nave şi apoi vocea lui Carmean.

- Bouvy, deschide! Eu sunt.

Peste câteva secunde avea să i se descopere fuga. Cargill ajunse la uşa navei lui Carmean, se opri doar cât s-o vadă pe Lela intrând înaintea lui şi apoi intră şi el.

- Tu ridică nava în aer, şopti el. Eu îi ţin pe loc. Nu era prea sigur cum o să se descurce împotriva unor arme, dar avea o idee vagă că era important să ţină uşa deschisă până ce nava se va ridica în aer.

Urmă o pauză prelungită şi apoi nava avu o uşoară smucitură sub el. Cargill îşi ţinu respiraţia, numărând secundele până când flotorul începu să urce.

Imediat după aceea, închise uşa cu mâini tremurânde şi strigă spre Lela:

- Poţi să închizi luminile?

Urmă o perioadă de tăcere, apoi întunericul. Cargill deschise cu mare grijă uşa şi scrută întunericul din spate.

La doar câţiva centimetri de ochii lui lunecă o coroană de copac. Lentoarea cu care trecură frunzele prin faţa ochilor lui îi spuse multe despre viteza de care erau capabile pe timp de noapte aceste nave de putere foarte mică.

Din faţă ajunse la el vocea stinsă a Lelei.

- Încerc să-l aduc deasupra râului. Acolo e mai multă lumină. Ne urmăreşte cineva?

Cargill nu era sigur. Se uita în jos, oblic, la tabăra care începea să se trezească încet la viaţă. Chiar şi acea minimă activitate era bine ascunsă de frunzele dese. Văzu licăriri de lumină şi apoi sunetul unor voci însufleţite. Dar Cargill nu putea spune dacă în acele prime câteva minute de la plecarea lor se ridicase vreo altă navă pentru a-i urmări.

Maşina lor părea să fi prins viteză. Se uită în jos şi văzu să sunt deasupra râului. Acum înţelegea intenţiile Lelei. Apa avea reflexe uşoare de lumină. El estimă viteza cu care călătoreau la peste cincisprezece kilometri pe oră.

Tabăra dispăru încet după un cot al râului. Când nu o mai văzu, închise uşa şi o porni spre camera bună la toate. Era întrucâtva mai mare decât camera similară de pe nava lui Bouvy, dar funcţionalitatea era aceeaşi. Aruncă o privire în camera de control.

Lela stătea în scaunul pilotului, fără să se uite la el. Cargill ezită, apoi se întoarse spre uşă. O deschise şi îşi petrecu următoarea oră privind intens în întuneric. În timpul cartului lui, răsări şi luna, iar nava acceleră sensibil. Încă se aflau la câţiva metri deasupra pădurii.

8

Preotul asculta încruntat obiecţiile lui Cargill, Era un bărbat solid, sever şi problema lui era că nu prea înţelegea ce

vrea Cargill să spună. Strâmbătura lui se schimbă brusc într-o expresie de mânie pură.

- Al naibii să fiu! spuse el, Un *intermed* încearcă să scape de însurătoarea cu una din fetele noastre!

Fără avertisment, omul lansă spre capul lui Cargill un pumn ca o şuncă bine împănată.

Cargill se ghemui exact la timp ca să evite impactul total al loviturii. Uriaşul pumn îi atinse obrazul şi îl trimise împleticindu-se în celălalt colţ al camerei.

Se întoarse cu ochii scăpărând, cu corpul aplecat, gata să atace. Din stânga lui, Lela spuse cu asprime:

- Am să-ţi ard piciorul cu scuipătorul. O să te ard şi n-o să mai poţi merge niciodată. Nu începe să te baţi tocmai acum.

Ameninţarea îl opri pe Cargill, care avu senzaţia că Lela era pornită să-l lase olog oricum. Atunci chiar n-ar mai fi fost în măsură să fugă vreodată.

- Sadie, urlă preotul.

Parcă aşteptând strigătul, o femeie mică se catapultă prin uşă şi se opri lângă ei, respirând greu. Da, Henry, spuse ea.

- Ai grijă de acest *intermed*, spuse preotul, în timp ce domnişoara Lela şi cu mine - şi omul zâmbi cunoscător - facem aranjamentele. Aceste nunţi forţate cu *intermezi* costă ceva mai mult, ştii asta.

Apoi părăsi camera, împreună cu Lela.

Cargill se îndreptă spre fereastră. Prin sticlă se putea vedea flotorul care îi aparţinuse lui Carmean. Era la mai puţin de treizeci de metri distanţă. "Dacă aş putea să urc în el, gândi Cargill, în zece secunde aş fi plecat de aici". Din nefericire, Lela fusese precaută şi închisese uşa flotorului. îşi dădu seama că femeia cea mică se apropiase,de el.

- Eu ştiu ceva, spuse femeia în şoaptă şi totuşi tare. Cargill se uită la ea. Avea o uitătură lacomă întipărită pe chip, care îl scârbi din capul locului. Nu spuse nimic. Femeia mai şopti o dată răguşit:

- Am auzit ştirile la radio dimineaţa asta, se grăbi ea să-i spună. Ce-mi dai să-i spun bătrânului că la căsătorie se împotriveşte chiar Carmean?

Acum, că secretul comportamentului ei era rezolvat, era clar şi că pentru cuplul preoţesc implicaţiile unei eventuale căsătorii erau grave. Se decise să nu se târguiască. Făcu rapid

un inventar al conţinutului buzunarelor proprii. Un creion, un pix, un inel de chei cu chei, ceva monede de argint şi portmoneul lui.

Femeia le examina cu o dezamăgire vizibilă.

- Asta e tot ce ai? întrebă ea.

Brusc, figura ei se învioră. Întinse mâna şi atinse ceasul lui brăţară.

- Asta ce mai e?

Cargill desfăcu cureaua şi i-l duse la ureche.

- Îţi arată timpul, spuse el.

Se întrebă cum oare e posibil ca oamenii ăştia să nu ştie ce e acela un ceas. Nu-şi putea aminti să fi văzut ceva de măsurat timpul la bordul flotorului lui Bouvy, sau la acela al lui Carmean.

Femeia se arătă pe loc dezgustată.

- Am auzit de lucrurile astea. Dar la ce sunt bune? Soarele răsare dimineaţa şi apune seara. Pentru mine, asta e de ajuns.

Cargill, care învăţa rapid, îşi recupera rapid ceasul dintre degetele ei.

- Dacă tu nu ai la ce-l folosi, eu am, spuse el. Acum, aş vrea să-mi spui nişte lucruri.

- Nu-ţi spun, se îmbăţoşă femeia.

- Ba ai să-mi spui, îi replică el, sau altfel îi spun soţului tău că tocmai ai primit de la mine ceva.

- Dar nu mi-ai dat nimic.

- Asta o poti discuta cu el după aceea, spuse Cargill.

Femeia ezita, dar îndată spuse înţepată:

- Ce vrei să ştii?

- Ce au spus la radio?

Se pare că ideea de a împărtăşi nişte ştiri o agita. Se aplecă în faţă cu un aer conspirativ.

- Carmean spune că toată lumea trebuie să te caute. Zice că te cer *umbrele.* Şi mai zice că nu trebuie să lăsăm să aibă loc nici un fel de cununie. Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta, spuse micuţa preoteasă, cu înverşunare în glas. Dacă...

Dar se opri şi se îndepărtă de el câţiva paşi.

În cameră intrară îndată Lela şi preotul. Fata era palidă, iar bărbatul era furios.

- Nu facem afacerea, spuse el. Nu vrea să-mi plătească cinstit.

- Vom trăi în păcat, spuse Lela şi mai palidă. Ţi-am dat ocazia, ai refuzat.

- Trăiţi voi în păcat, ripostă preotul, iar eu voi aduce asupra voastră mânia de Sus.

Lela îl trase pe Cargill de braţ.

- Voia să schimbăm nava noastră pe rabla lui. Să mergem.

Cargill o urmă, nefiind prea sigur cum ar trebui să reacţioneze la cele abia întâmplate. Îşi aminti gândurile lui de mai înainte despre religie şi "preoţi" şi, deşi incidentul se potrivea cu intenţiile lui, nu era dispus să creadă că el confirmă sau infirmă opiniile lui anterioare. Ceea ce era surprinzător era că şi Lela şi "Henry" considerau că puterile acestuia din urmă sunt reale. Şi că fiecare accepta, într-un fel, că sufletele sunt implicate în acest conflict şi că există o pedeapsă posibilă la nivel de suflet. "Dar dacă, gândi el, sufletul există, sau cel puţin în spatele celor cincizeci de mii de ani de căutare a sufletului se află un fenomen real?"

Îi era greu să îşi imagineze că această realitate nu fusese decât episodic zărită în atâta vreme. Oamenii fuseseră probabil prea rigizi. De prea multe ori puterea imensă a statului fusese folosită pentru a impune un set inflexibil de credinţe. Iar acolo unde apăruse o fisură în acestea, oamenii începuseră să creadă într-o stare simplă, numită "suflet". Iar în legătură cu aceasta apăruse cuvântul "nemuritor", repetat cu atâta insistenţă, încât lui îi era limpede că nimeni nu se gândise serios la el.

Toată povestea asta îl tulbura, pentru că, exemplu concret de nemurire, el supravieţuise momentului normal al morţii lui cu aproape patru sute de ani. În consecinţă, pentru el realitatea - sau irealitatea - sufletului sau a forţei vitale, a spiritului, sau oricum i s-ar zice, era mai mult decât o problemă academică, aşa cum era pentru cei mai mulţi oameni.

Era prins într-o experienţă uluitoare, care în mod sigur implica esenţa procesului vieţii, cunoscută sau necunoscută, inclusiv înţelesul ascuns din spatele fenomenului sufletului, căutat de mii de religii şi de sute de mii de zei.

Într-un sens, era o greşeală să gândeşti în termeni de "suflet", pentru că această credinţă avea o semnificaţie religioasă, care implica automat respingerea de către credinţă a ştiinţei, dependenţa credinţei de superstiţie, de ceva imposibil de verificat. În timp ce, dacă ar fi fost vorba de un fenomen real,

acesta s-ar fi manifestat într-un număr infinit de moduri şi ar fi fost automat subiectul unor legi ale naturii. Faptul că aceste legi ar putea să nu fie aceleaşi cu cele ale continuum-ului spaţiu-timp, cunoscut sub numele de univers material, nu ar însemna că aceste fenomene ale sufletului nu sunt supuse unui sistem de legi corelate ştiinţific.

"Dacă, gândi Cargill în timp ce intra în flotor, după Lela, eu sunt un câmp energetic în universul real, de fiecare dată când acest câmp se manifestă cineva spune aha! - şi iată, avem o altă filosofic"

Avea credinţa fermă că această enigmă trebuie neapărat rezolvată.

Zilele treceau una după alta. în fiecare dimineaţă, flotorul lor se înălţa cât de sus îi permitea motorul cu propulsie solară. În zile foarte strălucitoare şi cu atmosferă limpede, se înălţau la peste cinci kilometri. O ceaţă groasă îi putea aduce înapoi, la o înălţime de sub un kilometru. Iar în zilele foarte înnorate sau ploioase aveau mari dificultăţi în trecerea dealurilor mai înalte. În asemenea zile, altitudinea maximă părea să nu fie mai mare de două-trei sute de metri.

Era o viaţă stranie, aproape ieşită din curgerea timpului, cu nimic de făcut, cu excepţia atenţiei sporite la apropierea solului şi a somnului pe un pat din camera cea mare a navei sau a planurilor de evadare.

Obstacolul în calea evadării era Lela. Cargill avea impresia că nu mai văzuse în viaţa lui o fată atât de decisă şi de prudentă. Dormea în camera de control, cu uşa încuiată. Şi totuşi, dacă el se agita, lumina de la ea se aprindea şi ea venea să se uite la el prin uşa transparentă. Şi asta nu se întâmplase numai o dată, ci de fiecare dată. Atenţia ei sporită îi zădărnicea toate planurile. Sfârşitul acestei faze a relaţiilor lor avu loc într-o noapte - Cargill nu-şi mai amintea dacă era a zecea sau a unsprezecea noapte de la evadarea lui, căci pierduse şirul timpului.

Flotorul se aşeză pe iarba de lângă un râu, iar el deschise uşa de afară, păşi pe iarbă şi o porni rapid printre copaci. în spatele lui se auzi un geamăt înăbuşit. Fasciculul unei lanterne puternice străpunse întunericul amurgului avansat şi îl profila în lumina lui. La treizeci de metri în faţa lui, un copac căzu, uscat, fumegând.

Cargill, care nu se aşteptase ca fata să fie în stare să tragă în el din camera de comandă, se opri în loc. Încet, furios, se întoarse la navă. Pentru situaţia în care ar fi eşuat, pregătise un mic spectacol, iar momentul acestuia sosise.

În uşă îl aştepta Lela, furioasă, înnebunită.

- Încercai să fugi! îl acuză ea.

Cargill se opri din mers şi se uită intens la ea.

- Normal că voiam să fug. Din ce crezi că sunt făcut, din piatră?

Probabil că tonul lui purta o parte din semnificaţia cuvintelor, pentru că o parte din furia fetei se cam topise. Culmea, nici nu se putea spune că o minţise de tot. În calitate de burlac şi om al Armatei, învăţase să nu fie prea mofturos în materie de femei. După unsprezece zile petrecute singur cu Lela, nu se mai gândea la ea ca la un duşman care îl făcuse prizonier. Fata avea frumuseţea dată de tinereţe şi o pasiune mai mult decât suficientă ca să satisfacă un bărbat.

Dar scopurile lui mergeau mult mai departe decât cucerirea unei femei. Avea intenţia să preia controlul complet al flotorului. Iar acum se uita la ea cu intensitate, acolo unde era, în uşa de acces în navă, profilată pe lumina din interior. Fata avea în mână un scuipător. Asta era problema lui.

Se apropie îndrăzneţ de ea.

- Ai de ales, spuse el. Noi doi sau trăim împreună aici, ca bărbat şi femeie, sau mă omori.

- Să nu îndrăzneşti să te apropii mai mult, spuse Lela, dar vocii ei îi lipsea convingerea.

Fata adăugă, bâlbâindu-se:

- Trebuie să mă mărit cum trebuie. Cargill îi spuse convingător:

- Ştii că trebuie să stau cu tine. Unde aş putea să mă duc?

Şi se apropie şi mai mult de ea, atât de aproape încât atunci când ea ridică arma, ţeava acesteia îi atinse cămaşa.

- Am de gând să stau cu tine, dar nu vreau să fiu tratat de sus şi nici să fiu mânat de la spate.

Şi se împinse deliberat în ţeava armei. Fata începu să se retragă. El întinse mâinile şi-i prinse între degete umerii. Ignorând arma, o trase cu blândeţe în braţele lui.

Fata rămase ţeapănă, dreaptă, bolborosind încontinuu ceva de genul "E un păcat! E un păcat!" Când o sărută, îi

tremurau buzele. Ea încercă să se smulgă din îmbrăţişare, dar trupul i se înmuie îndată. Trase arma dintre ei şi o ţinu într-o parte, parcă temându-se să nu se descarce accidental. Dacă vreodată o fiinţă umană s-a aflat în stare de conflict interior, atunci ea a fost acea fiinţă.

- Dă-mi arma, spuse Cargill. Trebuie să fim egali. O femeie trebuie să aibă încredere în bărbatul ei. Nu se poate altfel.

O sărută încă o dată, iar de data aceasta ea nu mai opuse nici o rezistenţă. Plânse puţin, acel plâns care există de când există relaţia dintre bărbat şi femeie. Instinctiv, Cargill îi sărută lacrimile şi apoi întinse mâna şi luă arma.

Pentru o clipă, pierderea armei o făcu să tresară. Apoi... apoi îl lăsă s-o ia.

9

Cargill avea impresia că posibilităţile de comandă ale flotorului îi permiteau să-şi îndeplinească dorinţele. Dar ce-şi dorea? Săptămânile treceau, iar el tot nu se decisese. Dintr-un motiv oarecare, fusese implicai într-un complot. Dacă făcea o mişcare care-l aducea la vedere, atunci complotiştii se apropiau iarăşi periculos de el şi ar fi încercat să-l oblige să acţioneze după dorinţa lor.

În cele din urmă, într-o zi Cargill avu o idee, un început de scop. Natura acestui scop nu-l prea linştea, dar, îndată ce îi intră în cap, nu mai vru să iasă. Se duse în camera de control şi se aşeză în faţa ecranului video. Nu era prima oară când examina maşina sau o asculta. Dar acum o făcea cu un plan precis în minte.

Ca şi motorul flotorului şi alte maşinării, şi mecanismul radio şi TV era complet încapsulat, astfel încât îi era imposibil să analizeze funcţionarea intimă a instrumentului. Un timp, Cargill pur şi simplu se acordă pe frecvenţele conversaţiilor şi la programul emis de un post.

Postul care emitea programul era al *umbrelor*, iar programul consta în muzică folclorică şi de agrement. După fiecare grupaj de piese, o voce convingătoare îi îndemna pe ascultători să vină în Oraşul Umbrelor şi să primească antrenamentul de *umbră*. Pentru Cargill, căruia jazz-ul nu-i plăcea deloc, aceste "reclame" erau fascinante. Asta la început.

Acum asculta câteva momente muzica destul de monotonă şi schimba frecvenţa.

Din când în când, se acorda numai ca să vadă dacă mai există filme. Mai existau şi chiar dădu de câteva. Mai întâi, era un bărbat cu o figură bolovănoasă, care spunea: "Ascultă aicea, trebuie să muncim la afacerea asta fără să ne prostim". Cargill ascultă destul de mult din film, ca să-şi dea seama că e vorba de un şef care se tocmeşte cât să primească pentru un flotor nou, care s-a dovedit că-i fusese dat de umbre. Cargill notă numele omului şi detaliile tranzacţiei şi se acordă pe alt post.

Următorul emiţător prezenta interiorul unei nave. Aparent, emiţătorul fusese lăsat în funcţiune, fără a fi supravegheat. Deoarece numai şefii aveau dreptul la emiţătoare, Cargill presupuse că se uită chiar în camera de comandă a unui şef. Un al treilea emiţător prezenta un tânăr vorbind cu o fată. El spunea:

- Haida-de, Jenny, zi-i lu mă-ta să pună flotorul la noapte lângă al nostru. Nu fi una din muierile alea de se lasă greu.

Au mai urmat şi alte discuţii private. Cargill le identifică natura şi trecu peste ele. Era prea devreme pentru singura emisiune TV transmisă de *umbre*. Nu că ar mai fi fost interesat de ea în mod deosebit. Dar aceasta se ocupa mereu de sosirea *planiacilor* şi a *intermezilor* la centrul terminal, aflat chiar lângă Oraşul Umbrelor. Importanţa cea mai mare era acordată *planiacilor*. Era acel tip de emisiune făcută pentru "omul de pe stradă" din vremea lui, în care un interogator-*umbră* punea întrebări noilor veniţi care doreau să primească antrenament de Umbre. Atunci când auzi prima oară de emisiune, Cargill speră ca *umbrele* chiar să prezinte o parte din programul lor de antrenament. Până acum, nu făcuseră aşa ceva.

Pentru a nu ştiu câta oară, Cargill se simţi frustrat şi dezamăgit că acel receptor nu poate fi acordat pe emisiunile transmise din oraşele tereştrilor, ale *intermezilor*. Evident, asta însemna ceva. *Umbrele* se asigurau că nimeni altcineva nu are ocazia să controleze poporul lor de *planiaci*.

Brusc, Cargill opri instrumentul şi se încruntă. Scopul lui, ca un foc interior, ameninţa să-l consume. Şi totuşi, o dată ce se va fi aruncat, va deveni chiar mai însemnat decât era acum.

Din apropierea cabinei de control se auzi vocea neliniştită a Lelei:

- S-a întâmplat ceva, iubitule? Cargill îi spuse încetişor:

- Nu putem continua aşa la nesfârşit, cu toată lumea împotriva noastră. Va trebui să avem pe cineva care să ne ajute în caz de urgenţă, sau dacă ceva nu merge bine.

Lela înclină din cap, aprobator, dar spuse, neliniştită:

- M-am gândit şi eu la acest lucru, şi nu o dată. Cargill presupuse că de fapt fata făcuse eforturi serioase să nu se gândească la treaba asta. Dar spuse cu glas tare:

- Nu-i de ajuns să ne gândim la asta. Trebuie să facem ceva.

- De pildă, ce? Cargill se încruntă.

- E ceva ce aş vrea să stabilim mai întâi.

- Ce anume?

- E vorba de ceva ce mi-ai spus tu odată, ceva ce nu mai pot să cred acum. E vorba de numărul de *planiaci*. Ai spus că sunt cincisprezece milioane.

Ea înclină din cap, cu ochi strălucitori.

- Aşa e. Şi nu te minţeam.

- Lela, e imposibil, îi vorbi el serios. Dacă ar fi atât de mulţi oameni în aer, am da mereu de ei, la orice oră a fiecărei zile, grămezi de *planiaci*.

Fata rămase tăcută.

- Teritoriul nostru e mare, spuse ea în cele din urmă, încăpăţânată. Şi am auzit-o pe Carmean şi pe ceilalţi şefi din zona asta vorbind despre asta şi astea sunt numerele date de ei. Şi, în plus, tu nu te uiţi întotdeauna unde trebuie. Eu văd o mulţime de planiaci, dar am încercat mereu să păstrez distanţa faţă de ei.

Cargill îşi aminti de carturile ei extinse de douăzeci şi patru de ore din cabina de control şi se simţi brusc impresionat. Amintindu-şi cât de tensionată a fost fata asta, se gândi că poate îi subestimase capacitatea de percepţie. Tot nu era dispus să-i accepte cifrele, dar îşi închipuia că pur şi simplu nu are toate informaţiile necesare. Estimările lui proprii se situau sub cinci milioane de planiaci, probabil nu mai mult de două milioane şi jumătate. Cargill se lăsă pe spate în scaun şi închise ochii.

- Lela, ce cred oamenii despre Carmean? O plac?

Era o întrebare la care Lela nu era în măsură să răspundă, evident, pentru că nu avea de unde să ştie ce cred milioane de

oameni. Dar oamenii au adesea impresii foarte juste. Lela spuse cu înverşunare:

- Nimeni n-o iubeşte pe Carmean. E un sconcs. Cargill suspină, dar continuă să insiste.

- Dar ceilalţi şefi? Ce cred oamenii despre ei?

- Pur şi simplu te obişnuieşti cu ei, spuse Lela, pe un ton surprins. Fac parte din viaţă.

- Înţeleg, spuse Cargill, cu satisfacţie.

Poate că fata nu-şi dădea seama, dar răspunsul ei era, mai semnificativ decât orice afirmaţie directă pe care o putea face. Răspunsul reflecta credinţele şi atitudinile unei culturi, crezurile acceptate automat, rigidităţile din spatele fiecărui gând şi acţiune. Cargill deschise ochii şi puse altă întrebare:

- Cum a ajuns Carmean şef?

- Cred că la fel ca toţi ceilalţi, spuse Lela. *Umbrele* au început să-i dea lucruri ca să ni le dea nouă, celorlalţi, iar curând toţi au început să facă ce a zis ea.

Cargill înclină din cap a înţelegere şi continuă:

- Şi cum au ajuns *umbrele* s-o aleagă tocmai pe ea?

- Nu ştiu, spuse Lela, uimită. Nu m-am gândit niciodată la asta.

Dar faţa i se lumină imediat.

- Cred că s-au uitat la ea şi şi-au închipuit că are ce-i trebuie.

Răspunsul era atât de superficial, încât Cargill abandonă pista asta. Trase aer adânc în piept şi spuse:

- Ai auzit vreodată de cuvântul "revoluţie"? Ea ezită, şi răspunse încruntată cu o întrebare:

- Vrei să spui, atunci când cineva începe o bătaie?

Cargill zâmbi.

- Cam aşa ceva, dar la o scară mult mai mare. În secolul douăzeci, de unde vin eu, am avut probabil cei mai decişi şi mai competenţi revoluţionari din istoria lumii. Înainte ca să poată fi domoliţi măcar, puseseră mâna pe o jumătate din lume. A trebuit mult timp ca noi, ceilalţi, să ne prindem cum fac ei, ce fac, dar în cele din urmă am înţeles, şi am început să ne folosim de metodele lor.

În ochii Lelei se aprinseră luminile înţelegerii.

- Vrei să spui, ru... ruşii aceia, nu? întrebă ea.

- Corect, ruşii, fu de acord Cargill.

- Păi pe aceia i-au rezolvat, spuse Lela.

Cargill, care deja auzise cum avusese loc "rezolvarea", nu urmări subiectul. Marea întindere de pământ fusese divizată în patruzeci de state separate. Căderea sovietismului dusese la reînvierea sentimentelor religioase la un nivel uimitor de primitiv. Fisese un dezastru feudal, produsul temerilor obişnuite ale unei ierarhii bolnave la minte, necreativă şi atât de represivă, încât geniul unei jumătăţi din populaţia Pământului se pierduse pentru două sute de ani.

Cargill îi explică:

- Pentru noi, cel mai bun lucru pe care l-am putut face a fost să pornim un baraj de propagandă şi apoi să aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Lupta, spuse Cargill zâmbind amarnic, vine la sfârşit de tot.

Se întoarse spre aparatul TV, în timp ce-şi continua ideea:

- Primul pas îl vom face chiar acum.

În ziua a cincea a emisiunilor lui, Cargill începu să aibă o bizară senzaţie de irealitate. I se părea că predică în pustiu. Pentru prima oară în viaţa lui înţelegea cum trebuie să se fi simţit oamenii din primele zile ale radioului, care nu aveau în faţă decât microfonul. Iar lui îi lipsea teribil un sondaj de audienţă. Nu avea nici o adresă poştală, la care să primească reacţii, nici recenzii care să-l încurajeze în vreun fel. Dar, în ciuda acestor mari îndoieli, îşi continuă drumul.

Au trecut astfel treizeci de zile. În dimineaţa celei de-a treizeci şi una zile, imediat după ce-şi termină discursul propagandistic, Cargill văzu pe ecranul televizorului figura unui bărbat. Era un bărbat cu o faţă inteligentă, cam de patruzeci şi cinci de ani.

- Vreau să vorbesc cu tine, îi spuse acesta.

Să fie o capcană? Degetele lui Cargill se întinseră spre butonul care putea să-l scoată din eter. Ezită, dându-i străinului ocazia să spună:

- Numele meu e Guthrie. Vreau să vorbesc cu tine despre tot rahatul pe care-l răscoleşti tu.

Arăta ca un şef şi vorbea ca un şef. Era un *planiac* tipic, bătrân, iar cuvintele lui îl ungeau la inimă pe Cargill. Dar nu avea timp de pălăvrăgit.

- Nu mă interesează, spuse Cargill. Şi întrerupse legătura.

Din momentul acela începu să numească locuri în care să se întâlnească şi să rămână împreună susţinătorii lui. Era periculos, dar aşa puteau să rămână în viaţă. Ceea ce îi ţinea la respect pe ceilalţi, era faptul că fiecare flotor avea montat un scuipător de calibru mare.

Zilele treceau. După-amiaza târziu, într-una din zile, Lela veni în cabina de control.

- O să se întunece înainte să ajungem la lac, spuse ea.

Cargill zâmbi.

- La care lac te referi? Şi adăugă repede:

- N-are importanţă. Sunt mereu uimit de modul în care alegi tu locurile astea.

- Nu e mare lucru, spuse fata. Şi chiar credea asta.

- Mă uit la pământul ăsta de când eram copil. Îl cunosc ca pe propria palmă.

- Aş putea să pun pariu că mai bine, glumi Cargill. Coborâră la nivelul copacilor şi apoi aterizară într-o poiană, cu ajutorul unui reflector. În vreme ce Cargill începea să deschidă uşa, în întuneric fulgeră un scuipător. Fasciculul energetic trecu pe lângă el şi scoase un zgomot ca de tunet, la atingerea pereţilor metalici ai coridorului. Uşa începu să miroasă a ars, din cauza călduri puternice, iar el simţi că se sufocă. Simţi cum nava începe să lunece încet. Apoi, încă o dată, o lumină ca o rază de soare - doar că de data asta lovitura fu mult înapoi, spre spatele maşinii. Flotorul se clătină şi, în vreme ce Cargill reuşea în sfârşit să închidă uşa, se lăsă la pământ. Se opri cu un uruit cum Cargill nu mai auzise în viaţa lui. Se grăbi spre camera de control, unde o găsi pe Lela manevrând scuipătorul navei. Fata era foarte palidă.

- Ticăloşii ne-au avariat, spuse ea.

Lumina zorilor se filtra prin sticla aceea, expandată. La început fu slabă, puţin mai mult decât o umbră mai luminată, dar apoi se înteţi. Din camera de control, Cargill putea să vadă cum se luminează zonele întunecate din jur. La dreapta lui se afla orizontul cenuşiu al lacului, iar în depărtare celălalt mal al lacului se ivea printre ceţuri.

Din locul în care şedea, manipulând puternicul scuipător al navei, Lela spuse:

- Acum e destul de multă lumină. Mai încearcă să-l ridici.

Era speranţa care le motivase curajul de-a lungul întregii nopţi, anume că sosirea dimineţii o să le aducă puţină viaţă în motorul puturos, Speranţa muri o secundă mai târziu, când Cargill trase de maneta motorului la maxim. Nava nici măcar nu tresări.

- O să încercăm încă o dată, spuse Lela cu o voce obosită, atunci când urcă soarele.

Cargill refuză să-şi facă iluzii.

- Tatăl tău are vreo influenţă asupra şefilor? întrebă el.

Fata dădu din umeri.

- Carmean pare să-l placă puţin.

Cargill se întrebă în tăcere de ce. În sfârşit, spuse:

- Poate că dacă vorbim cu ei, o să aflăm ce vor de fapt.

Din conversaţia pe care o auzise cu o lună în urmă între Carmean şi *umbra* Grannis, avea o convingere absolută că este vânat de aceştia.

Spuse:

- Cred că cel mai bine ar fi să încerci să-l prinzi la radio pe tatăl tău şi să vezi dacă nu poate veni aici. O să încercăm să-i ţinem în loc până ce vine el. Poţi să pleci apoi cu el, dacă vei fi lăsată.

Lela se albi la faţă.

- Dar cu tine cum rămâne?

Cargill nu-i răspunse pe loc. Îl încerca o senzaţie foarte familiară de neclaritate. Era acelaşi tip de abureală a minţii care îi permisese să alerge pe un deal din Coreea, sub focul intens al inamicului. Cu senzaţia asta tulbure asupra viitorului intrase în toate bătăliile în care fusese angajat. Acum, spuse:

- Am să încerc să fug la noapte, pe întuneric.

Tocmai voia să detalieze subiectul, când privirea lui trecu dincolo de marginea poienii, la vreo treizeci de metri distanţă. Acolo se afla o *umbră.*

Probabil că faţa lui Cargill a arătat pe loc că ceva nu e în regulă, pentru că Lela se roti brusc. Iar corpul ei deveni rigid de spaimă. *Umbra* fusese nemişcată, de parcă ar fi observat scena. Acum începuse să meargă spre navă. Pe figura Lelei se înstăpânise o expresie de uluială. Se îndreptă încet, se puse în spatele lungului scuipător al navei şi ţinti. Era palidă, liră sânge în obraji, absolut nemişcată. De două ori păru gata să apese pe

activatorul remarcabilei arme. De flecare dată se cutremură şi închise ochii.

Nu pot, şopti ea într-un târziu. Nu pot.

Umbra se afla acum la mai puţin de cincisprezece metri. Înnebunit, cu o mişcare disperata, Cargill trase fata de pe scaun, se aşeză pe el şi prinse arma. În faţa umbrei izbucni o perdea de flăcări.

Dar *umbra* nu păru să se sinchisească. Se apropia. Cargill mai trase o dată. Fasciculul trecu prin *umbră*. La câţiva metri în spatele *umbrei*, iarba şi tufişurile joase începură să ardă cu o flacără albă. Cargill mai trase de două ori direct în forma aceea fantomatică şi de fiecare dată parcă acolo n-ar 11 fost nimic, nici o rezistenţă, nici o substanţă. Iar *umbra* se apropia tot mai mult.

Cargill încetă să mai tragă. În minte i se înstăpânise un gând nou şi de nestăvilit. Dacă forma umbrei este fără substanţă, dacă energia ofensivă, palpabilă, nu înseamnă nimic pentru ea/el, ce vor face pereţii de oţel?

Răspunsul veni în clipa următoare. Lângă uşă apăru o siluetă tulbure, un întuneric care se învârteja. Lela începu să strige.

Imediat după aceea, *umbra* se afla în cabina lor.

10

Cargill avu conştiinţa acută că iese din camera de control şi că se îndreaptă spre peretele îndepărtat. Deplasarea reuşi să-i atenueze şocul iniţial, iar Cargill se opri şi rămase ţeapăn. Văzu că forma, *umbra* se opreşte şi-l studiază. Şi, o clipă, avu şi el timp să mai arunce o privire la acest straniu fenomen: *umbra*.

În lumina zorilor care se infiltra în cameră, *umbra* era o structură transparentă, ceţoasă. Asta îl tulbura cel mai mult. Lucrul asta avea o structură. Ar fi trebuit să curgă, ca orice element gazos, până se va fi disipat într-o masă fără formă. În loc de asta, era în mod clar o siluetă umană.

Îşi aminti speculaţiile lui anterioare cu privire la suflet şi se întrebă: să fie sufletul făcut vizibil printr-o metodă oarecare? Deocamdată, nu putea să accepte acest lucru. O manifestare, poate, dar până şi ideea asta îi părea trasă de păr şi nesatisfăcătoare. Îi venea greu să creadă că asta era ceea ce

inspirase cinci sute de secole de istorie umană, aducându-i pe mulţi în pragul extazului mistic.

Acest gând evaluator se termină brusc, atunci când acea improbabilă creatură îi vorbi:

- Ne întâlnim din nou, Morton Cargill.

Era o identificare, nu atât a lui Cargill, cât a *umbrei*. Probabil că era aceeaşi *umbră* pe care o văzuse împreună cu Ann Reece. Probabil că mulţi alţii de felul acestuia îl examinaseră câtă vreme fusese inconştient, dar numai unul dintre ei îl întâlnise.

Speculaţiile lui Cargill încetară. Nu mai avea timp pentru speculaţii imediate. *Umbra* nu mai scoase un cuvânt şi înainta spre el. Substanţa ceţoasă care îl constituia îl învălui pe Cargill.

De data aceasta, nu mai avu acea senzaţie de tranziţie. Într-o clipă se afla în flotor, împreună cu Lela şi cu *umbra*. În următorul moment stătea într-un scaun, încercând să scape de acea,viziune difuză prin clipirea ochilor. După câteva secunde, vederea îi era clară. Se uită în jurul lui.

Văzu că se află într-un scaun, la capătul unei camere de zi mobilate cu bun gust. Pe un perete se găsea un ceas care arăta: "6 mai, 9:24 P.M.". La stânga lui se afla o uşă prin care se putea vedea marginea unui pat.

Peretele aflat direct în faţa lui era făcut dintr-o sticlă transparentă, iar dincolo de el, la capătul depărtat al unei camere similare cu a lui, vedea o fată aşezată într-un scaun care părea să fie copia fidelă a scaunului lui. Timp de o clipă, Cargill avu senzaţia de stranietate, iar apoi recunoscu fata. Sări în picioare, uluit.

Era tânăra care pretinsese că este Marie Chanette.

Se afla în camera în care sosise prima oară în secolul douăzeci şi patru. Iar dacă ceasul nu minţea, se întorsese chiar în seara sosirii lui iniţiale.

De fapt, nu avea nici o îndoială că aşa e. Conştiinţa faptului crescu o dată cu mulţimea de incidente individuale care reveneau în minte, ca să formeze un tot unitar: se întorsese la momentul sosirii din CAMERA VISELOR, din 1954.

Verifică această idee fără să se grăbească şi îi scrise fetei cu o mână tremurătoare un bileţel pe care îl lipi de peretele de sticlă. Mesajul de pe bileţel era: De cât timp te afli aici?

Fata scrise următorul răspuns: De vreo trei ore.

Chiar dacă se aştepta la un asemenea răspuns, Cargill deveni brusc încordat. Îşi spuse că trebuie să-şi amintească faptul că fata e capabilă să joace un joc întortocheat şi că era în acelaşi timp capabilă să mintă. De câteva ori în decursul ultimelor luni se gândise la această descendentă a Mariei Chanette şi la dorinţa ei de a-l vedea omorât, în cadrul procesului ei de vindecare.

Se ridică, cu ochii mijiţi, neîncrezători, cu degetele lipite de materialul transparent care îi separa, şi se uită intens la ea. Şi ea se deplasase în timp, în 1954, apoi se întorsese aici. Asta o făcea la fel de deosebită pe cât era şi el. Iar acest lucru îl îndemna să se întrebe: "Ce o face atât de deosebită? Cum a fost străbătută această rigiditate a timpului?"

Pentru el, era deja o întrebare veche. Dar răspunsul trebuie să fie aici, în faţa ochilor lui. Numai de-ar fi fost în stare să citească limba în care era scris acest răspuns: limba spaţiu-timpului, a realităţii, a câmpului energetic care constituie complexul vieţii. Poate limba eternităţii... Cargill gemu în sinea lui şi, închizând ochii, încercă să-şi amintească momentele precise din viaţa lui în care se manifestase ceva care în clipa asta să aibă o semnificaţie. Evident, intervalele de amnezie. Acele momente cu o încărcătură imensă, în care fusese propriu-zis transportat prin timp. Dar acestea păreau de neatins, de neanalizat. Mai fusese apoi perioada în care fusese rănit. Îşi aminti încordat şocul glonţului care intrase în el, apoi înţepeneala care urmase imediat şi senzaţia că era undeva, departe.

"Să fi fost o moarte parţială?" se întrebă Cargill. Doar pentru o clipă, încercă senzaţia că pentru el totul s-a terminat. Timp de multe secunde, dacă ar fi existat un asemenea câmp de energie, în proaspăta lui accepţiune, relaţia dintre acest câmp şi structura fizică numită Morton Cargill fusese puternic perturbată. Iar apoi înţelese că e de fapt o rană minoră. Aproape imediat începuse durerea şi senzaţia foarte ciudată că se întorsese de undeva de departe.

I se părea că a dat de un indiciu preţios în căutarea în care el - el, dintre toţi oamenii din lume - trebuia cel mai mult să izbândească. Dar acum era nevoit să aştepte. Tulburat, înţelese că încă nu sosise timpul. Era teoretic posibil ca o persoană să rezolve într-o oră o enigmă care durează de secole. Elementul

decisiv era de fiecare dată ipoteza pe baza căreia aborda subiectul. Era la fel de adevărat ca în orice altă situaţie: dacă pui întrebările potrivite, vor surveni şi răspunsurile potrivite. Dar pentru moment trebuia să-şi dedice întreaga atenţie problemei mai urgente, şi anume cea de a doua evadare de aici.

Se trezi că se întreabă ce s-a întâmplat cu Lela. Oare i se întâmplase ceva? Sau, mai degrabă, i se va întâmpla ceva? Era obligat să nu uite nici o clipă că tot ce trăise se întâmplase timp de câteva luni în viitor. Ameţit, se gândi la unele dintre posibilele consecinţe paradoxale.

Confuzia care urmase îl ridicase din scaun şi îl trimise într-o explorare febrilă a apartamentului. Era exact cum şi-l amintea şi ceea ce era deosebit de important pentru el era că patul arăta de parcă s-ar fi dormit în el mai înainte. Îşi aminti de scaunul pe care îl făcuse bucăţi şi se repezi din dormitor înapoi în camera de zi. Descoperi scaunul distrus în colţul în care îl aruncase. Această imagine a limitelor paradoxului deveni şi mai acută. Deci asta era camera, după ce Ann Reece îl salvase - totuşi, nu cu mult timp după aceea.

Cargill începu să se resimtă. Presiunea care acţionase asupra lui era diferită de orice trăise în decursul vieţii. Era diferită şi de primele minute ale sosirii lui iniţiale. Aici exista o implicaţie cutremurătoare. Dacă acestor oameni nu le plăcea ceva întâmplat într-un moment oarecare al istoriei, ei puteau să modifice acel ceva. Printr-o alterare direcţionată a timpului, puteau să anuleze tot ce le displăcea, iar data viitoare, având cunoştinţă asupra evenimentelor, să forţeze evenimentele în direcţia dorită.

Acum i se părea clar că, după câte făcuse în încercarea de a organiza o rebeliune a *planiacilor*, Grannis voia ca *umbrele* să continue planul iniţial de omorâre a lui. Aceasta era cea mai simplă cale de a anula viitorul.

Cei care-l capturaseră, neştiind nimic despre lunile petrecute de el la poporul *planiacilor*, aveau să-l omoare de data asta fără să bănuiască măcar că Grannis a fost cel care a complotat împotriva lor. Cargill decise cu seriozitate în sinea lui că va rezolva această problemă. "în momentul în care iau legătura cu mine, am să le spun întreaga poveste."

Momentul acţiunii - şi al contraacţiunii - sosise. Cargill se ridică în picioare. Luptându-se cu neliniştile şi vorbind limpede,

se lansă în acţiune. Avea timp pentru cam o jumătate de duzina de fraze şi apoi vocea îl întrerupse, nu deliberat, nu cu vreo intenţie de a întrerupe spusele lui. Întreruperea arăta că vocea nu are nici cea mai mică idee că el a spus ceva. Oricine ar fi vorbit, nu-i ascultase cuvintele. Vocea spunea;

- Evenimentele sunt instanţa supremă care convinge, îţi voi descrie acum problema complexă pe care ne~ai pus-o atunci când Marie Chanette a fost ucisă în secolul douăzeci.

Cargill nu se putu abţine. Trebuia să i-o reteze. Spuse cu glas tare:

- Stai o clipă. Mi-ai mai explicat asta.

- Violenţa, spuse vocea, afectează nu doar un individ, ci şi generaţiile următoare,

Cargill începu să urle:

- Ascultă la mine! Există un complot...

- E ca o piatră, spuse vocea, care este aruncată cu putere într-o mare nesfârşită. Undele provocate de ca vor continua să existe la infinit şi vor atinge multe ţărmuri şi multe stranii obiecte plutitoare,

Cargill tremura de furie.

- Idioţilor! Tâmpiţilor! răcni el. Doar nu m-aţi adus aici fără să-mi daţi şansa să vă spun ce s-a întâmplat.

Dar furia sa măsura exact credinţa lui eă de fapt fusese adus acolo exact în acest scop.

Vocea continuă inexorabil. Pentru prima oară, Cargill înţelese că îi oferă o informaţie diferită de cea de acum ... câteva luni.

- Ascultă, spunea vocea, cazul Marie Chanette. De voie-de nevoie, ascultă. Cu muşchii încordaţi şi cu mintea sărind nerăbdătoare de la un gând la altul, dar ascultă. Apoi, treptat, în ciuda scopurilor propuse, deveni tot mai calm şi începu chiar să fie fascinat.

Într-adevăr, multe se întâmplaseră ca urmare a morţii acestei Marie Chanette. Fata murise într-un accident de maşină, în dureri groaznice. Durerea încetase o dată cu moartea ei, dar nu fusese sfârşitul. Nu existase un sfârşit normal.

Marie Chanette lăsase în urmă-i o fiică. Aceasta, la vremea morţii mamei ei, avea vârsta de trei ani şi două luni, fiind făcută cu un bărbat de care Marie încă nu divorţase oficial. Lupta pentru copilă fusese acerbă, iar la moartea mamei ei micuţa

Julia Marie revenise automat în îngrijirea tatălui, care era vânzător de asigurări.

La început, acesta o ţinuse la un cămin de copii şi plătise o femeie din vecini să aibă grijă de ea după ce autobuzul o aducea de la creşă. La început, tatăl petrecea din când în când câte o seară cu ea. Dar muncea din greu, iar meseria lui presupunea şi multe plecări în toiul nopţii. Acest obicei repetat de a nu avea de a face cu propria fiică îl ajutase să uite foarte uşor de ea în serile în care îi era mult mai bine să meargă cu băieţii la o băută. Îşi spusese că fata e mult mai bine crescută decât dacă ar fi trăit mama ei şi că el "plătea o grămadă" pentru îngrijirea ei. Atunci când Maria Julie îl întrebase de ce ea nu are o "mami" ca ceilalţi copii, el considerase că era în interesul ei (aşa se informase pe el însuşi) să-i spună o versiune modificată a adevărului.

Dar descoperise că fetiţa cunoştea deja adevărul. Unii din ceilalţi puşti auziseră frânturi din povestea Mariei şi-i spuseseră fetiţei. Iar aceste poveşti erau închise tainic în inima ei de copil. Devenise tot mai instabilă emoţional, un copil palid, uşor de supărat, foarte irascibil, neascultător - "ca mă-ta, aşa eşti, lua-te-ar dracu!", spunea tatăl ei la beţie.

Nu reuşise niciodată să se elibereze de tensiunile copilăriei, deşi se transformase într-o fată foarte frumoasă şi avusese o perioadă fastă între 21 şi 25 de ani. În 1973, se căsătorise cu un tânăr numit Thompson, care nu era destul de bun pentru ea. Dar era prea negativistă ca să creadă că poate aspira mai sus. În 1982, dăduse naştere unui băiat, apoi în 1984 unei fetiţe. Murise în 1988, aparent în urma unei operaţii de histerectomie, dar, în ultimă analiză, din cauza nervilor întinşi la maxim.

Thompson mai reuşise să se târască un timp la slujba lui, dar acum, că personalitatea intensă, dominantă, înfricoşătoare a soţiei lui nu-l mai împingea înainte, a renunţat curând la responsabilităţile sale. Nu a avut capacitatea de a aprecia beneficiile acumulate în cei cincisprezece ani de serviciu la Atomotor Corporation. Chiar atunci când era pe cale să fie promovat un fel de şef al unei echipe de teren, recomandat de psihiatrul "constituţional" al firmei, renunţase la slujbă, îşi negociase toate beneficiile de firmă şi cumpărase un flotor, vânduse casa şi devenise un *planiac*.

Aşa se numeau plutitorii în acele zile eroice cu puţin înainte de trecerea la secolul douăzeci şi unu. *Planiacii* erau oamenii care nu aveau casă, ci o casă în cer. Ei pluteau toată ziua prin aer, pe oriunde, de la câteva sute de metri, la câteva mii de metri altitudine. Noaptea coborau lângă vreun râu, sau la ocean şi se întorceau apoi pe uscat şi vindeau peştele prins, pe care unele fabrici de conserve erau bucuroase să-l cumpere. Urmăreau recoltele. Erau noua rasă de oameni, culegători de fructe, de recolte şi ocazional muncitori zilieri.

Rămâneau pe loc o zi, o săptămână, dar rareori o lună întreagă. Nu voiau decât plata pe perioada muncită, adică bani suficienţi cât să trăiască de pe o zi pe alta.

În anul 2010 A.D. se estima că nouăsprezece milioane de cetăţeni ai Statelor Unite deveniseră plutitori sau *planiaci*. Majoritatea, rămaşi acasă, a fost şocată, iar economiştii au prezis un dezastru naţional dacă această populaţie care trăia în cer nu va fi adusă repede pe pământ. Atunci când un Congres asupra căruia se făcuse presiuni foarte mari încercase în 2012 să voteze o lege care să restrângă ridicarea la cer doar la concedii, fusese deja prea târziu. Puterea de vot a *planiacilor* înfricoşase majoritatea din Camera Reprezentanţilor şi prin urmare plutitorii - care şi ei avuseseră parte de o teamă zdravănă - deveniseră o forţă politică de care trebuise să se ţină seama.

Dar neînţelegerile dintre plutitori şi cei rămaşi la sol, deja foarte mari, au devenit şi mai acute, transformându-se în conflict deschis. Toată lumea luase poziţie în acest conflict. Unii, care fuseseră tereştri, cumpăraseră flotoare şi se alăturaseră mulţimii de colindători ai cerului. Alţii, care recunoscuseră vag pericolul şi mânaţi poate şi de un fel de moralitate, coborâseră din cer.

Printre cei din urmă se număraseră şi un bătrânel numit William Thompson, împreună cu fiul lui Pinkey, şi fiica lui, Christina. Pinkey Thompson nu se căsătorise niciodată, deci rămăsese doar un factor de mediu, un obiect climatic inutil, persoană care a iritase degeaba ţesătura timpului. Existase, prin urmare influenţase pe aceia cu care intrase în contact. Orice ar fi căpătat el în celulele lui, înainte de a pierde legătura trupească cu mama lui, ea manifestase indirect. Mulţi ani aveau să treacă până când psihologii au demonstrat că şi starea

tensionată a unui bărbat poate afecta un copil. Dar Pinkey nu avusese nici un copil.

Atunci când Christina Thompson, sora lui, coborâse din cerul albastru, bunica ei, Marie Chanette, era moartă de şaizeci şi unu de ani. Deci influenţele emoţionale ale morţii ei erau deja în alt secol. Dar trupul încercat al mamei ei determinase o ieşire precipitată a Christinei în lume, în luna a opta de sarcină. Ar fi fost mai bine în luna a şaptea. În timpul lunii a opta, în făt apar anumite tendinţe de creştere, care nu trebuie tulburate.

Procesul de creştere al Christinei fusese tulburat. Fusese o fată tăcută, serioasă, cu izbucniri în lacrimi bruşte, neaşteptate, iar în tinereţe fusese o adevărată problemă pentru tatăl şi fratele ei. Şi ea ştia, de o manieră anecdotică, modul în care murise bunica ei.

Ceea ce nu ştia ea era că noua psihologie stabilise deja că oamenii pot fi afectaţi de evenimente din trecutul îndepărtat prin intermediul protoplasmei continue care trece de la mamă la fiică, încă de la prima divizare a celulei. Christina căpătase o slujbă pe care o acceptase fără tragere de inimă, iar la douăzeci şi opt de ani se căsătorise cu fiul unui fost *planiac*. Cei trei copii care apăruseră în succesiune rapidă fuseseră demoralizaţi de planurile mereu exprimate de părinţii lor loviţi de sărăcie, care doreau să economisească bani ca să cumpere un flotor şi să abandoneze pentru totdeauna greutăţile vieţii terestre. Doi dintre copii visau şi ei alături de părinţii lor, dar al doilea copil, o fată, a reacţionat violent împotriva a ceea ce a ajuns să considere că este un plan irealizabil, dată fiind indecizia părinţilor. Până şi discuţiile despre planuri o făceau să se simtă nesigură şi tulburată.

Opiniile ei o dată descoperite, ea devenise foarte nepopulară, până când învăţase să prezinte un fals entuziasm la adresa aventurii propuse. La vârsta de optsprezece ani, fugise de acasă, în ajunul primei călătorii cu flotorul obţinut cu atâta greutate.

Avusese câteva slujbe, apoi, la vârsta de douăzeci şi unu de ani devenise funcţionară la o mică firmă de transporturi aeriene. Mică! Firma abia reuşea să le aducă patronilor - tată şi fiu - un venit din care să-şi ţină zilele şi să-i plătească şi ei salariul. Când, la douăzeci şi doi de ani, se căsătorise cu Garry Lane, fiul, până şi în ochii ei de om disperat se vedea că sunt

foarte nepotriviţi. Dar se iubeau şi, surprinzător, afacerea a început să prospere.

De fapt, nu surprinzător, pentru că fiul avea o personalitate. Când făcea un contract, acesta era profitabil.. Afacerea devenise înfloritoare, iar curând trăiau într-o casă mare. Avuseseră doi copii, Betty şi Jack. Ceea ce îi întristaseră pe părinţi fusese că ambii copii erau foarte turbulenţi. Angajaseră surori medicale special pregătite, dar nici acestea nu reuşiseră să împlinească speranţele părinţilor.

La douăzeci şi patru de ani, Betty Lane, care aflase, în urma consultării psihologului, că instabilitatea ei nu îşi are rădăcinile în propria copilărie, fusese îndrumată de psihologul personal să se adreseze Societăţii Inter-temporale pentru Ajustări Psihologice. Ceea ce a şi făcuse. Se efectuase o anchetă şi se decisese că există o cauză primară, şi anume moartea Mariei Chanette.

- Şi aceasta, spuse vocea din aer, de undeva din faţa lui Cargill, explică de ce te afli aici, în această cameră de terapie. Mâine dimineaţă va fi necesar să te omoram, pentru ca efectele morţii violente a Mariei Chanette să fie anulate. Asta a fost tot.

Urmase o tăcere. Era clar că vorbitorul se retrăsese.

Timp de o oră, Cargill se plimbă prin cameră, adunându-şi gândurile şi puterile. "Incredibil cum umbrele, în ciuda superiorităţii lor zdrobitoare, vor fi distruse de maşinaţiunile unuia din rândul lor! Bine le face!" gândi Cargill furios. Dacă sunt proşti şi nu-şi lasă victimele să vorbească! Proşti, stupizi, idioţi!

Cuprins de o revoltă reînnoită împotriva sorţii lui nemiloase, începu să-şi exploreze din nou apartamentul. Mai întâi camera de zi şi apoi... apoi intră în dormitor. Acolo o găsi pe Ann Reece, care tocmai se ridica de la podea. Ea îl văzu şi-i făcu un semn cu degetul lipit de buze, scoţând şi un "ssst" edificator.

Cargill clipi din ochii umeziţi deja uşurat. Ii venea să se repeadă la ea şi s-o îmbrăţişeze. Cu greu se putu abţine să nu se repeadă la instrumentul acela lung, cu aspect de tub, care o adusese pe Ann acolo, să-l înhaţe şi să strige: "Hai s-o ştergem odată de aici!"

- De data asta, nu mai risipim nici o clipă. E deja destul de grav că a trebuit să vin de două ori.

De data asta... de două ori! Asta era tot ce voia să ştie. În tăcere, din nou sigur pe el, Cargill întinse mâna spre tub... şi se întâmplă din nou într-o clipită.

11

Se găsea în picioare, pe un drum plin de praf, pe întuneric. La câţiva paşi de el, Ann Reece stătea aplecată asupra aparatului în formă de tub şi-i regla diversele comenzi. Era evident că îşi revenise mult mai repede decât el.

Fata ridică privirea şi spuse, pe un ton satiric:

- Ei bine, domnule Cargill, am revenit pe poziţiile iniţiale. Începem iarăşi războiul?

Pentru scurt timp, tonul ei sarcastic atenua implicaţiile spuselor sale. Apoi, brusc, el se gândi tremurând că undeva pe aici, cam pe la vremea asta, posibil chiar în ziua asta, el fugea în tufişuri. Iar exact în acel moment, Lela şi tatăl ei se aşeazau la sol cu flotorul, în apropierea unui lac, iar câteva momente mai târziu, ea avea să-l captureze pe Morton Cargill numărul unu. Avu impulsul să fugă din nou şi să vadă cum e capturat celălalt Morton Cargill. Scutură din cap şi refuză. Un om ameninţat, ca el, nu are timp pentru excursii de plăcere.

Ann Reece ridică transportorul şi spuse cuiva aflat în spatele lui Cargill.

- E în regulă, Lauer, du asta înapoi la Grannis.

Un tânăr păşi pe lângă Cargill. În întuneric, era aproape imposibil să-i discearnă trăsăturile. Tânărul îi spuse fetei îmbufnat:

- Nu văd de ce trebuie să i-l dăm înapoi. Noi nu avem aşa ceva.

Ann Reece îi băgă cu sila transportorul în mâini şi-l apucă de braţ, ducându-l mai departe, pe drum, ca să nu fie auziţi. Cargill îi putea auzi doar vag. Cei doi se certară furtunos, dar după foarte scurt timp, Lauer probabil că a luat instrumentul şi a dispărut cu el. Ann se întoarse la Cargill.

- Aşteptăm aici, spuse ea, iar de data asta ar fi mai bine să nu încerci să fugi. Dacă încearcă să facă o mişcare de fugă, scuipă-l, îi spuse ea cuiva aflat în întuneric, în spatele lui.

Cargill auzise zgomotele făcute de nişte bărbaţi în spate, dar nu se uită la ei şi nici nu avea intenţia. Cearta dintre Lauer şi

Ann îl interesase. Ea implica cel puţin că unii dintre aceşti *intermezi* - cum altfel să le spună? erau nemulţumiţi de Grannis. Se întrebă într-o doară dacă nu cumva ar putea fi în măsură să pună bazele unei alte revoluţii.

Minutele se târau încet. În tufişurile din apropiere începu să-şi facă auzite trilurile o pasăre de noapte, tulburând liniştea deplină de până atunci. În depărtare, un coiot începu şi el să urle a jale. Cargill simţi brusc cum aerul îl presează, de parcă o pasăre uriaşă, cu aripi tăcute, tocmai trecea pe deasupra capului său. Lângă el licări lanterna Annei Reece. Fata o îndreptă în sus şi începu s-o fluture energic, în acelaşi timp vorbindu-i lui Cargill.

- În câteva minute, spuse ea, o să coboare aici un volor. Să nu spui nici un cuvânt. Te urci, te duci în spate, departe de piloţi. Băieţii de la transporturi aeriene, adăugă ea pe un ton mult mai jos, abia aşteaptă să pună mâna pe tine. Vor să te întrebe cum era cu luptele aeriene în secolul douăzeci. Dar nu au voie să ia contact cu tine înainte să fii antrenat.

Cargill, care fusese ofiţer de infanterie, păstră o tăcere discretă.

- Ssst, spuse Ann Reece, inutil. Vin! Maşinăria care ateriza cu botul în direcţia lor, aproape de ei, nu era un flotor. Avea aripi îndreptate spre spate şi un corp lung, metalic. Probabil că era făcută din aliaje superrezistente, pentru că strivise în coborâre copacii de pe marginea drumului, izbind un trunchi gros cu o uşurinţă pusă în evidenţă şi mai mult de bubuitul copacului doborât. Urmă o pală de vânt, apoi avionul încetini şi îndreptă spre ei un fascicul puternic de lumină. Se deschise o uşă laterală şi Cargill alergă spre ea, conştient că fata îl urmează în imediata apropiere. Intrarea era mai înaltă decât i se păruse de la distanţă, aşa că trebui să se caţere ca să ajungă înăuntru. Se strecură pe lângă un bărbat în uniformă, care venea spre uşă şi îşi căută un loc într-un colţişor slab iluminat, prăbuşindu-se în cele din urmă într-un scaun, spre spatele navei. O auzi pe Ann Reece spunând:

- Ajută-mă să urc!

Tânărul spuse ceva. Cargill nu fu în măsură să înţeleagă, dar conotaţia era veche. Ann Reece izbucni:

- Lasă-mi mâna! Pot să urc şi singură, mulţumesc. Ofiţerul râse şi întrebă:

- Deci ăsta era marele om?

Cargill nu mai auzi nimic altceva. Maşina porni, mai încet la început, apoi tot mai repede, cu o violenţă care nu mai lăsa nici o îndoială asupra deosebirii dintre ea şi flotoarele lente care - după cum Cargill reuşise să-şi dea seama prea bine - pe timp de noapte erau practic neajutorate.

Aparatul urcă făcând un unghi cu orizontala, mai degrabă ca un avion, decât ca un dirijabil. După un minut, rămăsese deja fără grai. Maşina avea o viteză uluitoare. Nu-şi amintea să se fi deplasat vreodată cu ceva atât de rapid. Iar senzaţia asta îi dădea altă senzaţie, anume că scopul lui este absolut irealizabil. Oamenii care construiau asemenea nave aveau o cultură industrială avansată şi nu aveau cum să fie uşor controlaţi de cineva venit din secolul douăzeci. Se vede treaba că succesul lui parţial cu poporul planiacilor i se cam urcase la cap. Acum voia să se pună cu nişte oameni care plănuiau un atac împotriva misterioaselor umbre.

Această bruscă auto-negare continuă până când îşi aminti brusc că pentru aceşti oameni el este foarte important. Nu putea să le respingă complet această opinie. Faptul că ei continuau să-l considere aşa, îi conferea nişte contacte de obicei inaccesibile cuiva venit într-un mediu absolut nou.

Avea să afle ce gândesc ei. Grupurile minoritare aveau apoi să remarce prezenţa lui. Plus că planurile puteau să se schimbe, în funcţie de ce spunea şi el.

Pentru el, era esenţial să se orienteze cât mai rapid posibil în întreaga situaţie a acestor intermediari, astfel încât să poată începe să-şi facă planuri proprii. Posibilităţile îl umpleau de optimism. Îşi îndreptă atenţia spre zborul ca atare. Se aştepta ca zborul să se termine dintr-o clipă în alta, dar minutele se scurgeau, iar zborul continua cu aceeaşi viteză imensă.

O văzu pe Ann Reece aşezându-se la câteva scaune în faţa lui, dar nu simţi nici un impuls să i se alăture. Trecu aşa o oră în cap, măsurată cu ceasul lui.

Oraşul apăru brusc în depărtare. Pe cer pluteau becuri uriaşe, care luminau clădirile de sub ele, creând un peisaj feeric. Ann Reece se aşeză în scaunul de lângă el, dar Cargill abia dacă luă în seamă venirea ei.

Era un oraş de zgârie-nori, care sclipea de la distanţă în lumini efervescente, schimbătoare. Clădirile păreau să fie făcute

din sticlă şi sclipeau translucid, în nuanţe opalescente abia sesizabile. Prima senzaţie de lucru străin dispăru repede. Cargill se uita acum la oraş cu pulsul mărit. Era palpitant.

Lângă el, Ann Reece spuse încet:

- Eşti primul străin care ne vede capitala în ultimii douăzeci de ani.

Cargill se uită întrebător la ea.

- Vrei să spui că pe teritoriul *intermezilor* nu au voie să pătrundă străini?

Ann Reece scutură din cap.

- Asta e capitala noastră, spuse ea. Ea păstrează secretele noastre. Nu putem să ne asumăm nici un risc. Timp de douăzeci de ani, toţi noii tereştri, toţi tereştrii care au căzut la testele *umbrelor*, au fost trimişi în alte oraşe. Nici o *umbră,* nici măcar Grannis, nu a primit permisiunea de a intra în oraş în tot acest timp.

- Cum aţi putut să opriţi *umbrele* ? întrebă Cargill. Îşi aminti cum reuşise Grannis să treacă nevătămat prin focul scuipătorului declanşat de el pe flotorul lui şi al Lelei.

- Nu sunt atât de invulnerabili pe cât ar vrea să credem noi, răspunse Ann Reece cu o nuanţă de ferocitate în glas. Dacă vei concentra suficientă putere de foc asupra lor, nu vor putea decât s-o ia la fugă ca nişte oameni obişnuiţi. Am descoperit asta.

Şi fata făcu un gest, pe care el însă nu-l văzu în întunericul din volor. Apoi ea continuă:

- Oricum, nu le permitem să intre pe teritoriul nostru. Suntem foarte riguroşi în privinţa asta. Nimeni nu poate să intre fără permisiune în zonele aflate sub controlul nostru, iar cei care o obţin trec printr-o examinare completă.

- Ce porţiune din continent se află sub controlul vostru? întrebă Cargill.

- Cam un sfert.

Cargill înclină din cap, amintindu-şi de câte ori Lela întorsese flotorul, spunând: "Acolo e teritoriul *intermezilor*. Acolo nu se intră." Cargill mai înclină o dată din cap, de data asta mai mult pentru el. Probabil că poporul plutitorilor descoperise din propria experienţă că teritoriul tereştrilor este periculos.

- Iar Oraşul Umbrelor unde se află? întrebă el.

- În Munţii Stâncoşi. Oraşul e o fortăreaţă inexpugnabilă, construită între stânci, pe un munte aproape inaccesibil, şi este protejat de un ecran energetic. Nu se poate ajunge acolo decât pe calea aerului.

Acum se aflau deasupra capitalei intermezilor. Cargill aruncă o privire în direcţia unui şir de centre comerciale strălucitoare. Treptat, străzile căpătară un aspect mai rezidenţial, iar volorul luă un curs descendent. Văzu că se îndreaptă spre o întindere imensă de gazon, care în mod evident aparţinea unui domeniu. La distanţă se vedeau nişte structuri asemănătoare cu nişte garduri de piatră. Iar în depărtare, între copaci, era o casă mare.

Ann Reece îi spuse:

- Aceasta este casa mea.

Cargill se uită surprins la ea, apoi se uită din nou la casă şi fluieră uşor a mirare. Până acum, considerase că în toată povestea asta Ann Reece e un agent minor, o rotiţă deloc importantă.

Ieşi din volor şi se mai uită o dată la casă. Era spaţioasă şi frumoasă. Era făcută din piatră, iar pereţii ei aveau partea de sus sub forma unor spirale superbe, avântate spre cer, ca într-un palat de vis, dispărând în întuneric, în umbre înalte. Ferestrele erau înalte şi ascuţite în partea de sus, iar uşa era uriaşă şi cu acelaşi aspect cu al ferestrelor. O scară albă, largă, ducea spre casă. "Un adevărat domeniu", se gândi el, suspinând. Estimase că o asemenea casă ar fi costat în Los Angeles trei sau patru sute de mii de dolari din 1954.

Urcă treptele tot minunându-se. Din mediul în care se afla, îi era clar că se va învârti în cercurile cele mai înalte ale *intermezilor*. Ann Reece sună clopoţelul de la intrare. Urmă o pauză, iar apoi un bătrân îi deschise uşa.

- Bine v-aţi întors, domnişoară Reece, spuse bătrânul.

- Mulţumesc, Granger, răspunse Ann, care-i făcu semn lui Cargill să treacă pe lângă ea, după care merseră în tăcere de-a lungul unui coridor puternic iluminat ce se termina cu o cameră.

Cargill remarcă faptul că acea cameră era mare şi bine mobilată. Chiar în faţa lui, de partea cealaltă, camera avea un şir de uşi franţuzeşti, care duceau spre o terasă. Fără ezitare, se îndreptă spre acele uşi şi încercă una dintre ele. Spre surprinderea lui, era deschisă.

Avusese intenţia să arunce o privire prin geam, ca să-şi facă o idee de cum sunt împrejurimile. Ceea ce văzu îi tăie respiraţia. Era oraşul, văzut de data asta de la sol. Când el şi Ann sosiseră la casă, volorul aterizase aproape de uşă. Nu prea avusese ocazia să se uite la imensele globuri luminoase care pluteau pe cer. Văzute din aer, din volorul care zbura foarte rapid, globurile păreau staţionare. Acum vedea că se deplasează constant, ca stelele pe drumul lor. Globurile îşi aruncau lumina ca nişte sori miniaturali asupra metropolei de sub ele şi se urmăreau unul pe altul într-o mişcare circulară amplă.

Cargill se întoarse prudent. Pe măsură ce păşea în camera aceea, îşi dădea seama cât de obosit este. Fusese treaz foarte multă vreme. Începuse o zi normală cu Lela, apoi urmase lunga noapte tensionată în flotorul asediat. Acolo avusese parte de o frică acută şi de perioade de disperare, ca şi de perioade de furie - toate acestea, foarte obositoare. Şi asta fusese doar începutul. Întors în închisoarea din Oraşul Umbrelor fusese supus vreme îndelungată la groaza indusă de ameninţarea cu moartea pentru o terapie psihologică fantastică. Şi urmase şi mai multă tensiune. Venise Ann Reece, aducând cu ea salvarea şi uşurarea de teroare, dar nu-i adusese şi sfârşitul activităţii fizice. Şi aşa, timp de încă două ore, fusese secat de ultimele picături de energie.

Văzu că fata îi studiază figura. Apoi Ann îi spuse, foarte firesc:

- Am să comand ceva de mâncare pentru tine, iar apoi poţi să te culci. Cred că ai nevoie de somn.

Lui Cargill nu-i era foame, dar îşi dădu imediat seama că nu mai mâncase de douăzeci şi patru de ore şi că ar fi mai bine să bage în el ceva. Ann Reece tocmai dădea să se întoarcă, dar Cargill îşi aminti ceva.

- De mult voiam să te întreb, spuse el. Ce s-a întâmplat cu tine după ce am fugit prima oară?

- Evident, i-am raportat lui Grannis fuga ta. Peste aproximativ o jumătate de oră, a avut loc o ajustare temporală şi a trebuit să fac din nou treaba.

- O... jumătate de oră? întrebă Cargill.

Se uita la ea mult mai uluit decât şi-ar fi dorit să se vadă. îşi închipuise foarte vag cum funcţionează procesul de

manipulare temporală. Brusc, văzu totul ca pe ceva care i se aplică unui individ. Fata asta nu trăise toate acele luni. Pentru ea, ajustarea avusese loc chiar în noaptea aceea. Cei care controlau curgerea timpului chiar aveau o putere imensă asupra lui.

Ann Reece nu păru prea doritoare să-l întrebe ce se întâmplase cu el. Se îndreptă spre o uşă şi dispăru.

Cargill a fost servit cu un biftec gros, bine făcut, un cartof copt, iar ca desert, un măr copt. Mancă foarte concentrat şi flămând, amintindu-şi de prima masă servită la bordul flotorului lui Bouvy. Gândul la Lela îl făcu să tresară. Astfel că, atunci când îşi ridică privirea şi o văzu pe Ann Reece privindu-l amuzată, simţi cum îl cuprinde iritarea. Fata se schimbase în vreme ce era pregătită masa. Fusta scurtă dispăruse, iar acum purta un halat albastru lung, care se potrivea cu culoarea ochilor ei şi o făcea şi mult mai tânără. Avea o figură "corespunzător" de frumoasă, cu o uşoară expresie gânditoare. Buzele ferme şi bine pronunţate îi dădeau un aer de încredere absolută în ea însăşi.

- Despre ce-i vorba? întrebă Cargill. Pentru ce vreţi să mă antrenaţi?

Expresia fetei se schimbă. în ochi îi apăru o privire decisă, iar buzele i se subţiară. Dar vocea îşi păstră o parte din umorul expresiei amuzate de adineaori.

- Tu eşti personajul principal, spuse ea. Fără tine, nu poate fi dus războiul.

- Sunt absolut încântat, spuse el sarcastic. Asta înseamnă că mă faceţi general?

- Nu tocmai, răspunse ea, schimbând imediat tonul şi izbucnind: Ne-am săturat de lumea oribilă pe care au creat-o *umbrele*!

Vocea fetei îşi pierduse calmul. Acum era un glas încărcat de furie. Ann continuă:

- Inchipuie-ţi, să schimbi trecutul, astfel încât oamenii să devină tot mai civilizaţi, să scape de nevroze şi toate prostiile astea! E împotriva raţiunii şi împotriva... religiei.

- Religie? întrebă Cargill, amintindu-şi de propriile speculaţii pe această temă. Crezi în suflet?

- Dumnezeu este în oricare dintre noi, răspunse ea. Cargill mai auzise asta.

- Oamenii spun asta mereu, interveni el, dar acţionează de parcă n-ar fi sinceri când o spun. Hai să presupunem pentru o clipă că ar fi adevărat.

- Bineînţeles că e adevărat, spuse ea, nerăbdătoare. Cum adică, să presupunem?

- Adică, hai să-i dăm pentru o clipă valoarea de adevăr ştiinţific, spuse Cargill.

Fata rămase tăcută. Pe faţă ei, expresia se transformase, devenise atentă. Cargill cunoştea privirea asta. O mai văzuse şi în ochii capelanului companiei lui, ca şi pe feţele altor oameni, ori de câte ori subiectul credinţei era luat prea la bani mărunţi.

- Ştiinţific? întrebă ea.

Cuvântul suna pentru ea aproape ca o blasfemie.

Cargill râse. Nu se putu abţine. Casa ei era plină de echipament "ştiinţific". Il salvase cu ajutorul unui mecanism obţinut cu ajutorul ştiinţei, care-l impresionase până şi pe el, care venea dintr-o lume orientată spre ştiinţă. Dar acum aplicase noţiunea unui domeniu evident interzis.

Încetă să râdă, nu fără efort, şi spuse cu sobrietate:

- Încep să cred, sincer, că sunt singura persoană de aici care crede că s-ar putea ca acest suflet chiar să existe. Iar ideea mea este că acest suflet e chiar mai minunat decât bolborosesc toţi cei care predică lumii existenţa lui. La început, m-am gândit că ar putea să fie un câmp energetic în spaţiu-timp, dar asta nu ia în seamă imensa vârstă a universului material. Modul în care am fost eu deplasat în ultima vreme face din timp o variabilă ciudat de neimportantă. Ar fi uşor, pe baza vârstei estimate a universului, să ridiculizezi toate religiile, dar nu asta vreau să fac. Eu cred că tot fumul ăsta are pe undeva pe sub el un foc foarte puternic, dar înţelegerea noastră de până acum s-a limitat la o privire superficială aruncată realităţii ascunse. Tu ce crezi despre treaba asta?

- Nu prea mă interesează să discut subiectul, domnule Cargill, îi spuse ea cu răceală. Speculaţiile tale copilăreşti nu sunt tocmai o insultă, pentru că pari să fii sincer. Dar ele ignoră mii de ani de gândire teologică.

- Vrei să spui, răspunse Cargill, că zece mii de ani de eforturi de a nu înţelege, de credinţe impuse exact prin asemenea atitudini, fără să arunce cineva o privire sănătoasă

asupra ceea ce s-ar putea întâmpla cu adevărat. Ei bine, am să arunc eu această privire şi am să te ţin la curent.

Ann Reece îi zâmbi sarcastic.

- N-o să ai prea mult timp pentru speculaţii private. Vei fi prea ocupat să ne ajuţi să schimbăm lumea.

Cargill o studie pe sub pleoapele aproape închise. I se amintise că urma să fie folosit în planurile lor şi asta îl înfurie brusc.

- Lumea asta a voastră, întrebă el, include şi dreptatea pentru toţi oamenii?

Buzele fetei se subţiaseră până la o linie.

- Există o singură cale de schimbare a lumii, spuse ea încet. Trebuie să scăpăm de Umbre şi să obligăm *planiacii* să coboare din cer, să renunţe la viaţa lor de trândavi inutili. Imediat ce se va întâmpla asta, planeta noastră va avea din nou o industrie înfloritoare şi de toate cele care fac ca viaţa să merite să fie trăită. De aici încolo, dreptatea va include întotdeauna munca grea.

Cargill aruncă intenţionat o privire panoramică prin camera mobilată luxos.

- Şi munca asta grea e şi pentru alde tine? întrebă el insinuant, aproape şoptit.

In mod sigur, Ann înţelesese implicaţiile, pentru că roşi.

- Ideea ta că oamenii care au domenii nu muncesc este falsă, spuse ea.

Era adevărat, evident, într-un sens important. Dar era prea pornit împotriva ideii ei de lume fericită ca să fie impresionat.

- Dar ce rol am eu în toate astea? întrebă el. Ce fel de antrenament urmează să mi se dea?

12

Ann Reece se relaxa. Privirea amuzată revenise pe faţa ei, iar cuvintele redeveniră ironice:

- Unu ori unu ori unu ori unu ori zero egal un milion. Asta e matematica implicată în antrenamentul tău. Mai vrei să ştii ceva?

- La naiba, femeie! izbucni Cargill.

Se ridicase în picioare şi era aplecat peste masă, spre ea.

- Dacă vreţi vreo cooperare din partea mea, ar fi bine să începeţi să-mi prezentaţi faptele. A cui a fost ideea de a mă folosi în planurile voastre de atacare a Oraşului Umbrelor?

- A lui Grannis.

Ştirea îl lăsă mască o clipă.

- Cum se face, întrebă el în cele din urmă, că faceţi cu toţii jocul unei *umbre* trădătoare?

Ann Reece îşi păstră calmul.

- Nu jucăm jocul lui. El îl joacă pe al nostru. El este de acord cu noi. El crede că noi deţinem răspunsul la problemele epocii noastre.

- Proştilor!

Lui Cargill îi sărise rău muştarul.

- Sunteţi o adunătură de puşti tâmpiţi, ajunşi în pădure...

Se opri, alarmat. "Trebuie să fiu prudent", gândi el. Nu era cazul să deconspire ceea ce aflase, anume că Grannis joacă pe mai multe fronturi. Se aşeză încet în scaunul lui, privind-o fără urmă de zâmbet.

- Îndată ce termini de mâncat, am să-ţi arăt dormitorul. Pari foarte obosit.

Sarcasmul din vocea ei nu era deloc disimulat.

Rămas singur, Cargill îşi explora dormitorul. Pereţii erau pictaţi în nuanţe de verde, în contrast puternic cu patul alb imaculat şi cu mobila albă.

Fu surprins, privind pe fereastră, să vadă că dormitorul se află la etaj. Nu urcase nici o scară şi îşi închipui că toată casa e construită pe o pantă de deal. Măsură în minte distanţa până la sol, apoi se încruntă supărat. Şapte metri sunt o înălţime considerabilă, de la care nu se aruncă nici chiar un bărbat antrenat. Nu că ar fi contat prea mult. Se îndoia că ar fi ajuns departe dacă încerca să scape pe fereastră. înţelesese deja că metoda lui de a manipula situaţia trebuie să se aplice la niveluri mult mai înalte de decizie şi acţiune.

Se întoarse în cameră şi începu să se dezbrace. Era obosit şi adormi aproape instantaneu.

Chiar în timp ce adormea deveni conştient de apariţia unei voci care îl îndemna să intre în acţiune. Îi spunea ceva despre Oraşul Umbrelor şi despre necesitatea de a distruge piramida *umbrelor*.

- Apasă comutatorul, îi ordona vocea. Iar semnalul pentru acţiune este...

Şi totul dispăru. Sunetul şi ecourile lui se retraseră în abisul timpului şi spaţiului. Deveni tot mai conştient că în cameră se află cineva: Ann Reece şi un bărbat. Bărbatul spuse:

- E suficient? ,

- Este complet, răspunse Ann Reece. Şi cei doi ieşiră.

Cargill aşteptă în continuare, nici el nu ştia ce. Orice i s-ar fi întâmplat, nu ar fi fost interiorizat complet. Avea strania senzaţie că s-a perturbat ceva esenţial în miezul fiinţei lui. "O fi din cauza gândurilor mele legate de realitate, îşi spuse el. Dacă n-ar fi fost ele..."

Prin faţa ochiului său interior începu să alunece o figură geometrică, presărată cu zone negre. Probabil că figura sugera emoţii negative, pentru că se simţi brusc deprimat. Partea interesantă era că ştia ce înseamnă această figură. Era o buclă în continuumul temporal. În timp ce o privea încordat, figura se modifica aproape imperceptibil. Diversele linii păreau să se îndepărteze, ca aţele unei ţesături, iar el căpătă senzaţia foarte neliniştitoare că ceva devine atât de întins, încât e pe cale să şe rupă. Acea structură rămase în acea stare de echilibru delicat.

Imaginea din ochiul minţii se schimbă şi deveni o scenă. Se făcea că se află pe un deal, privind în jos la un lac care sclipea înspre el cu o lumină fluorescentă radioactivă. Cu excepţia lacului plin de licăriri albastre, cât vedeai cu ochii era doar un pustiu dezolant. Fără să ştie de unde îi vine cunoaşterea, Cargill ştia că lacul acela era o formă de viaţă şi apăruse în drumul continuumului temporal cu nenumărate miliarde de ani înainte.

Ceea ce era mai interesant despre această ştiinţă proaspăt dobândită, era că avea convingerea clară că lacul era un experiment pe care el personal îl începuse şi apoi îl abandonase. Lacul, tratat astfel, începuse să aibă o "viaţă" a lui şi se menţinuse de-a lungul întregii existenţe a universului material. În acel moment, el se afla în legătură cu alt asemenea rebut al vieţii, de pe o planetă a altui soare îndepărtat. Comunicarea era un fel de proces de regenerare, în care fiecare îi furniza celuilalt elemente energetice necesare "supravieţuirii". Trăsăturile acestei relaţii semănau izbitor cu cele ale iubirii.

Cargill privi scurt lacul, se acordă pe el prin telepatie şi, fără efort, traversă vidul până la locul în care exista cealaltă entitate. Acolo erau munţi zimţaţi, un orizont fără plante, fără copaci, cu un sol gri-brun. Iar sus, pe un vârf de munte, se afla o statuie gigantică. Statuia era de un negru total şi nu semăna în nici un fel cu un om. Şi totuşi, Cargill ştia că era o tentativă, o încercare de formă, dorinţa de a obţine un tip de viaţă de un nivel mai înalt decât al lacului.

Ideea de viaţă care se deplasează încă nu-i intrase în gânduri. El însuşi nu se mişca, pur şi simplu. Nu exista spaţiu, cu excepţia a ceea ce îşi imagina el, şi numai lacul şi statuia aveau în ele timpul. Era un proces creator strălucit, aşa cum îl concepuse el iniţial. Imaginându-şi spaţiul, având conceptul de spaţiu de amplitudine mare şi de amplitudine mică - şi deci stabilind şi fluxurile de energie - impunând o încetinire a energiei până la punctul în care aceasta căpătă aparenţa substanţei, el reuşi să păcălească lacul şi statuia, să le facă să creadă că sunt ceva şi că posedă ceva. După aceea, lacul şi statuia se luptară cu disperare să-şi menţină iluzia. Acest lucru le luă mare parte din "energie", astfel încât nu mai avură "timp" să examineze nici un alt tip de realitate.

Scena începu să dispară. Avea tendinţa să se păstreze concentrat asupra ei, dar înţelese că imaginile erau un contact foarte norocos cu un fel de memorie ancestrală şi erau importante numai prin aceea că rigiditatea stării sale prezente fusese depăşită. Arăta că pentru o clipă el fusese liber. Ghici, fară să aibă vreun detaliu, că milioane de scene ca aceasta apar... altundeva.

Acum se făcea că este din nou în pat şi, că este pe cale să intre într-un somn confortabil, cald, când brusc avu revelaţia: nu se terminase încă. Senzaţia de dezechilibru încă persista. Văzu din nou figura aceea geometrică întortocheată, care acum părea mai puţin periculoasă. Aţele nu păreau atât de întinse, ţesătura era fermă. Doar că se deplasa. Pe măsură ce el se uita, se clătina într-o direcţie şi în cealaltă, unduia de parcă ar fi fost sondată orbeşte, pe pipăite.

Prima senzaţie de care fu conştient după aceea a fost de aşternuturi curate şi răcoroase şi de miros antiseptic de spital. Se trezi, parcă dintr-un somn adânc, dar cu conştiinţa totală a unei stări fizice perfecte, uimitoare. Stătea nemişcat, cu ochii

închişi, devenind conştient de senzaţia aceea nefamiliară - "bucuria că este viu", se gândi el. Şi se simţi minunat că poate să fie aşa.

Ştiu, fără să se gândească în mod deosebit la asta, că nu se află în dormitorul din casa Annei Reece. Totul îi părea foarte depărtat, deşi nu părea la fel de depărtat ca acum câteva minute, când cu viziunea lacului. Acela chiar fusese îndepărtat. Acest loc era... nu putea să spună.

Pe când se întreba asupra sentimentelor diverse pe care i le aducea acel loc, auzi vocea unei femei.

- Cât mai durează? întreba aceasta.

Nu era vocea Annei Reece; şi acest lucru îl determină să nu deschidă ochii.

Pe podeaua acoperită cu covor se auziră paşi înfundaţi, apoi o voce plăcută, baritonală:

- Am să vă chem când se trezeşte. La urma urmei, am profitat de o ocazie. Totul trebuie făcut spontan, fără vreun gând preliminar.

Femeia îi răspunse necăjită:

- Oare controlul nostru asupra timpului nu face posibilă o mai bună abordare a acestor lucruri?

Glasul bărbătesc rămase respectuos, dar ferm.

- Nu avem nici un control dincolo de cea de-a doua buclă. Hăul dintre anul nostru convenţional 7301 A.D. şi secolul douăzeci şi patru este atât de vast, încât...

Ea i-o tăie:

- Sunt familiarizată cu aceste argumente. Să mă anunţi îndată ce-şi revine.

Cargill avu impresia că femeia pleacă şi de aceea se aventură să întredeschidă prudent o pleoapă. O închise imediat, dar apucase să arunce o privire rapidă, surprinzând o femeie cu membre scurte oprindu-se în cadrul unei uşi şi uitându-se înapoi. Impresia iniţială a lui Cargill fu că femeia are o mantie aruncată peste unul din umeri. Evident, femeia se oprise pentru a rosti o remarcă de importanţă capitală, pentru că vorbi din nou:

- Toate astea mă neliniştesc. Mă simt de parcă ceva ar scăpa de sub controlul nostru.

- Doamnă, acest lucru va continua să fie adevărat pentru un timp de aici încolo.

Cargill îşi deschise uşor ambii ochi, la auzul acestor cuvinte, ochi pe care îi ţinu precaut întredeschişi. Văzu că femeia poartă un fel de sutien asemănător cu acelea care însoţeau costumul de baie în anii '50 din secolul lui şi că chiloţii ei bleumarin dau o impresie de mers la plajă, sau că cel puţin climatul este subtropical. De umărul drept îi atârna până la glezne o mantie cu sclipiri metalice aurii. Părul întunecat strălucea cu o nuanţă uşoară albăstrie şi faţa avea pomeţi înalţi şi ochi adânciţi. Nu era o faţă frumoasă, dar îi conferea o distincţie aristocratică. Era o mândrie de specie, de rasă, de familie, de poziţie socială.

Chiar în timp ce privea femeia, Cargill văzu cu coada unuia dintre ochi că un bărbat cu părul grizonat, cu o figură încă tânără, îl privea cu un aer prudent, care indica stupefacţia. Cargill se gândi că cel mai bine ar fi să simuleze că este inconştient până la plecarea femeii, începu să suspine resemnat, dar se stăpâni la timp şi închise ochii încet-încet. Femeia probabil că decisese chiar în momentul acela să plece, pentru că la următoarea ocheadă rapidă ea tocmai ieşea pe uşă. Şi nu se uită în urmă.

Bărbatul închise cu grijă uşa şi apoi veni la marginea patului înalt, ca de spital. Adresându-i lui Cargill o privire lungă, cercetătoare, păru satisfăcut de ceea ce vedea, pentru că spuse cu un zâmbet înţelegător:

- Eu sunt Lan Bruch - îşi pronunţă numele foarte scurt - şi vreau să te asigur că nu eşti în nici un fel de pericol. Toate întrebările tale vor primi curând răspuns.

Lan Bruch ajusta comutatoarele unei mici cutii de pe masa de lângă pat.

Instantaneu, senzaţia lui Cargill de nerăbdare lacomă se transformă într-o letargie confortabilă. Căscă şi închise ochii.

La următoarea trezire, senzaţia de bine i se părea chiar mai intensă decât mai înainte. O dată cu ea îi apăru şi o pornire nestăpânită să acţioneze. Sări direct peste marginea patului şi ateriza în centrul camerei, cu graţia şi echilibrul unui acrobat. Saltul îl uimi. Avusese gândul trecător că ar fi frumos să poată face un asemenea salt, iar gândul i se transformase instantaneu în mişcare.

Se uită în jos. Era dezbrăcat complet, iar corpul acela bronzat, cu muşchi netezi pe care îl văzu sigur nu era al lui.

Lângă încăpere se afla o baie. Se repezi în ea şi îşi studie figura în oglindă. La începu îşi zise că sigur nu e el. Dar apoi nu mai fu sigur. În mod clar părea mai tânăr şi mai senin. Chipul care-l privea din oglindă aducea foarte mult cu acelea din anumite fotografii pe care şi le făcuse cu mulţi ani în urmă.

Cargill făcu rapid un duş, fără să fie complet nemulţumit de noua stare şi fiind doar în treacăt preocupat de ceea ce i se întâmplase. Căută în jur ceva care să semene cu un aparat de bărbierit şi nu găsi nimic, dar îşi dădu pe loc seama că nu are nevoie să se bărbierească, împreună cu senzaţia stranie că nici măcar nu ştie cum să se bărbierească. Gândul acesta îl ului şi mai mult. Dar omul acela îi promisese că va găsi răspuns la toate întrebările.

Atunci când Cargill ieşi din baie, Bruch intră pe uşa care ducea spre hol. Purta cu el un veşmânt care aducea cu o mantie, pe care i-o înmâna lui Cargill. Acesta o examina curios. Apoi, pentru că haina prezenta o croială foarte simplă, o îmbrăcă cu uşurinţă. Un cordon ornamental strâns cu grijă în jurul mijlocului îi păstra ţesătura lipită de corp. Când ieşi din baie - unde se întorsese, ca să se îmbrace - Cargill văzu că Lan Bruch se aşezase la o masă din apropierea unei ferestre care fusese acoperită cu o draperie până în acel moment. Fusese atât de iscusit acoperită, încât nici măcar nu reuşise să-şi dea seama că există. Se repezi spre fereastra cu pricina în stilul lui fulgerător, proaspăt dobândit, şi imediat se lăsă cuprins de uluială. Fereastra era luminată de soare, dar peste tot în jur se aflau piscuri de munţi. Sub o masă noroasă se puteau vedea vag siluetele unor clădiri.

Din spatele lui, Bruch luă cuvântul:

- Ia loc. Serveşte micul-dejun şi bucură-te de privelişte.

Cargill se întoarse automat. Ca prin farmec, masa se deschise şi pe suprafaţa ei strălucitoare se împrăştiară farfurii aburinde. Două ceşti se umplură cu un lichid ce părea a fi cafea. Zaharniţă, frişca, obiecte de masă familiare, care făceau ca scena să fie normală. Cargill se aşeză, mirosi rapid cafeaua şi puse în ea completarea lui obişnuită de frişca. De peste masă, Bruch începu explicaţiile:

- Dacă ţi-ai pus cumva problema, acesta nu este Oraşul Umbrelor. Este Merlic, capitala ţării numite Merlica. Suntem în anul 7301. Ai fost adus aici pentru că avem nevoie de

cooperarea şi de ajutorul tău. Imediat ce vei înţelege situaţia, vei fi trimis înapoi în capitala celor care se numesc *intermezi*, iar evenimentele vor continua ca înainte, cu excepţia faptului că noi sperăm că vei înţelege că este absolut vital ca *intermezii* să învingă *umbrele*.

Cargill dădu să-l întrerupe dar Lan întinse mâna, cerând ascultare:

- Aşteaptă! Permite-mi să-ţi prezint faptele în stilul meu. Ceea ce au început umbrele în secolele douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei a avut mai multe implicaţii decât şi-au închipuit ei. Ca urmare a eforturilor lor, o civilizaţie care nu ar fi existat în mod normal a intrat într-o stare de existenţă parţială şi nu a devenit niciodată pe deplin reală. Vezi oraşul din vale?

Şi Lan arătă cu mâna spre ceaţa de sub ei.

- Încă nu se află acolo. Dacă vei coborî, te vei trezi de fapt în ceea ce efectiv este capătul lumii. Tu eşti mai real decât mine şi probabil că vei fi tulburat de acest capăt al lumii. Eu îmi accept existenţa parţială, dar sunt foarte hotărât să mi-o fac reală. Mă vei întreba cum se poate un asemenea lucru. Pentru început, nu voi intra în toate legile care guvernează timpul. Ele sunt foarte complexe şi înţelegerea lor ar necesita o perioadă foarte lungă de condiţionare...

Cargill tăcu, deşi nu era de acord. Oricare ar fi fost valoarea ei, experienţa lui Cargill cu lacul şi statuia îi conferiseră o înţelegere a timpului care nu era deloc complexă. Îi dai vieţii/energiei ceva de care să se agate şi, îndată ce a învăţat să se ţină şi să păstreze această posesiune, se naşte timpul. Timpul înseamnă starea de a avea. Atunci când îi dai universului material viaţa/energia de care să se agaţe, timpul a fost efectiv creat în acest proces. Nici nu-i trebuia să-şi imagineze cât de rigidă trebuie să fie această agăţare. El o trăise.

Lan Bruch continua:

- Avem un model existenţial foarte solid până în preajma războiului dintre Umbre şi *intermezi*. În acel punct, însă, avem o buclă, o fisură, o falie, cum vrei să-i spui, în continuum-ul spaţiu-timp. Iar dacă ceva are loc după aceea, noi nu mai avem contact cu acel ceva. Domnule căpitan, trebuie să facem din Medica o ţară reală şi să determinăm astfel o realitate solidă pentru această planetă din secolul douăzeci şi patru până în

timpul prezent. Iar acest lucru este realizabil doar dacă *intermezii* vor câştiga războiul.

Cargill se uită încă o dată pe fereastră la nori şi la vârfurile montane, apoi la oraşul vag vizibil. Clătină din cap încurcat, întrebându-se şi gândindu-se. "Evident, oamenii ăştia încă nu au de ce să se ţină." Dar, cu voce tare, spuse:

- Şi ce trebuie să fac pentru a asigura victoria *intermezilor*"?

Şi atunci se întâmplă un lucru uimitor. Îl vedea pe Lan Bruch dând din buze şi răspunzându-i. Dar nu auzea nici un sunet. Se aplecă înainte, întinzându-se spre el. Dar scena însăşi dispărea. Masa, Bruch în persoană, camera, totul părea să se transforme în ceaţă, să se cutremure şi să se răsucească. Iar apoi se întunecă. Într-o clipită, totul se duse.

Se întorsese într-un pat. Doar că de data asta era sigur că e în patul din casa Annei Reece. Cargill se trezi tresărind şi înţelese simultan trei lucruri: se luminase bine de ziuă; chiar era în dormitorul din capitala *intermezilor*; şi o voce care venea din aer, chiar de deasupra capului lui, îi spunea: "Semnalul pentru a acţiona va fi fraza: "Vreţi să mă mai vizitaţi din când în când?"

Pentru un timp scurt, râmase buimăcit. Oare totul să fi fost un vis, o consecinţă colaterală a programului de condiţionare al unui dispozitiv de hipnoză folosit de Ann Reece împotriva lui? În timp ce se îmbrăca, trecu în revistă toate cele ce păreau să se fi întâmplat. Incidentul cu Merlica era cel mai tulburător. îşi aminti neliniştit prima senzaţie că nu este cu adevărat figura lui şi nici corpul lui. "Nu am fost în viitor" gândi el. "Cineva încearcă să-mi vândă idei false."

Realitatea Merlicăi şi a lacului radioactiv ca şi a uriaşei statui negre îi părură dintr-o dată mai puţin credibile. Cargill se încruntă supărat. Când un bărbat începe să se gândească la cam cum ar putea să arate sufletul uman, în mod sigur poate să ajungă la lucruri înflorite şi răsărite. Şi totuşi...

Şi totuşi, se trezi că nu prea e dispus să abandoneze ideea că reuşise pentru scurt timp să pătrundă în spatele iluziei obiectelor materiale şi să privească scene mai stranii decât orice şi-ar fi putut imagina mintea omenească. Îşi aminti vechea idee omenească, conform căreia Dumnezeu se află în oricine. Se întrebă: "Oare văzând lacul şi statuia, am fost şi eu o parte din Dumnezeu?" Nu prea i se părea. Avusese înainte scopul precis

de a crea acele două forme de viaţă, dar scopul respectiv îl avusese cu un "timp" mult mai îndepărtat în urmă. Era ca şi cum i s-ar fi dat să îndeplinească o misiune, cu puteri discreţionare. în jurul misiunii plutea un aer de urgenţă, de gravitate.

Speculaţiile încetară brusc, pentru că cineva bătea la uşă. Cargill deschise uşa. În prag se afla Granger, majordomul. Acesta îi vorbi ceremonios:

- Domnişoara Reece a dorit să vă informez că micul-dejun va fi servit în zece minute.

Cargill se prezentă în camera pentru micul-dejun, furios la amintirea dispozitivului hipnotic folosit împotriva lui de Ann Reece şi un bărbat necunoscut. Văzu că fata e îmbrăcată într-o rochie albă subţire ca o peliculă şi că deja se aşezase la masă. Începu, gata enervat:

- Doar nu crezi că o să mă duci cu hipnotismul tău ieftin.

Ea îi adresă o privire triumfătoare:

- Nu e chiar hipnoză, spuse ea. Tubul electronic folosit acţionează pe principiul pe care ţi l-am amintit aseară, acela că unu ori unu ş.a.m.d. e egal cu un milion, un miliard, sau pentru ce e reglat. În cazul de faţă, e vorba de un milion. Atunci când tubul acela a fost pornit, noaptea trecută, el a determinat în creierul tău o structură de sinapse pe care o poate modifica numai un alt tub, reglat altfel.

Fata dădu din umeri.

- Se poate spune că eşti antrenat. Nu mai poţi să-i comunici în nici un fel şi nimănui cunoştinţele pe care le ai despre planul nostru. Iar când vei auzi fraza declanşatoare, picioarele te vor duce direct la piramidă, unde vei arunca acel întrerupător. Şi vei face acest lucru exact la douăsprezece, fie la prânz, fie la miezul nopţii, ora de la Oraşul Umbrelor, care va urma după ce vei fi primit semnalul.

- Ia stai puţin, spuse Cargill.

O ascultase cu o senzaţie stranie de irealitate. Acum, brusc, încerca să smulgă o victorie cât de măruntă din faptul implacabil.

- Şi în ce zi, spuse el mohorât, se va întâmpla asta? Fata rămăsese calmă.

- Nu cred că data a fost stabilită. Cred că structura stabilită în mintea ta lasă loc la multe posibilităţi. Oricum, n-am

primit această informaţie, motivul fiind că tu ai fi în stare să mă obligi s-o divulg. Vei afla atunci când se va întâmpla.

Ann Reece schimbă subiectul:

- Mai bine termină-ţi micul-dejun. Va veni un flotor al forţelor aeriene ca să te ia într-o jumătate de oră.

Cargill uitase de forţele aeriene şi fu din nou impresionat. Oamenii ăştia păreau hotărâţi, iar lucrurile se mişcau repede.

13

"Trebuie să existe ceva, trebuie să poată spune sau face ceva ca să mă asigure că lucrurile se vor fi întâmplat în favoarea mea", se gândea Cargill, în aceeaşi dimineaţă, în timp ce stătea în picioare, înconjurat de piloţii de voloare. Era evident că atacul nu va putea avea loc în mai puţin de două luni. De asta era sigur. Trăise puţin peste două luni cu Lela Bouvy şi ascultase staţia radio şi TV din Oraşul Umbrelor în toată această perioadă, până în ultima clipă.

Pentru o scurtă clipă, în compania Annei Reece, uitase acest amănunt. Nu avea să-l mai uite niciodată. Acum trăia o existenţă de paradox temporar şi, din câte îşi dădea seama, paradoxul era mult mai complicat decât putea el să spere că va înţelege. Dar va trebui să se asigure de această întârziere. Va trebui să forţeze situaţia după voinţa lui.

Se uită prudent în jur. Ziua era splendidă. Era minunat să fii viu şi să stai pe acel versant de deal înverzit. Albul ca de lână al micilor nori cumulus care zburau leneş sus de tot pe cer nu făcea decât să sublinieze albastrul acestuia. Din când în când briza tulbura frunzele copacilor şi mângâia copacii, aducând miros de natură în plină regenerare. La distanţă se vedea apa galbenă, leneşă, a unui râu larg. Apartamentele care se înşirau între el şi acea întindere uriaşă de apă erau acoperite cu perdele de iederă verde de mlaştină şi cu un fel de iarbă aspră şi ţeapănă, ale cărei frunze dinţate şi înalte păreau ascuţite şi neprimitoare chiar şi de la distanţa aceea.

Cargill se întrebă dacă nu cumva se uită chiar la fluviul Mississippi. Posibilitatea îl însufleţi. Se închipui pe sine în acest secol douăzeci şi patru, privind în jos la marele râu, cu apa lui nămoloasă şi leneşă foarte puţin schimbată după trecerea atâtor secole.

De undeva din spatele grupului de piloţi, un bărbat spuse scurt:

- Tot nu sunt de acord ca acest Cargill să fie aici în calitate de consilier. Cred că e un alt truc al umbrelor.

Cargill deveni băţos şi văzu că vorbitorul era un tânăr cu privire hotărâtă, cu ochi căprui întunecaţi şi un nas acvilin. Ofiţerul, pilot în toată puterea cuvântului, îi amintea de Lauer. Avea acelaşi ton întrebător, aceeaşi revoltă împotriva deciziilor luate de cei de sus.

Un ofiţer mai bătrân, care îi fusese prezentat lui Cargill drept comandantul de zbor Greer, spuse pe un ton de uşor reproş:

- Withrow, prezenţa căpitanului Cargill face posibile planurile noastre. În plus, el se află aici. Suntem decişi. Părerea mea personală este că dacă vom învăţa măcar puţin din ceea ce ştie el despre tactica şi strategia aeriană din al doilea război mondial vom fi foarte câştigaţi, pentru că astfel vom salva multe vieţi.

- Cât despre mine, spuse Cargill, voi încerca să fac în aşa fel încât şi eu să supravieţuiesc atacului.

Era un subiect pe care intenţiona să-l prezinte cum trebuie, şi anume că depindea şi se baza pe succesul lor.

Withrow nu mai avu timp să comenteze. Printre norii de vată apărură pete negre. Aproape imediat, cerul se acoperi de voloare. Acestea veneau de peste râu, în formaţie strânsă, la joasă altitudine. în timp ce privea aceste maşini rapide, Cargill era conştient că toată lumea se uită la el. Aşteptau o reacţie. Problema era, ce reacţie trebuia să aibă?

Se strădui să-şi amintească ceva despre miile de avioane pe care le văzuse în acţiune, în multele situaţii în care stătuse în picioare pe pământul chinuit al Coreei, privind cum avioanele aliate şi cele inamice manevrează în luptă.

Voloarele şuierau cam la o sută de metri deasupra solului. Aprecie viteza lor ca apropiată de cea a avioanelor cu reacţie. Voloarele trecură pe deasupra lor, lăsând în urmă fâsâitul aerului torturat de trecerea lor. Cargill se întoarse să le urmărească zborul, dar deja intraseră în strălucirea soarelui răsărit pe cerul estic. Era limpede că sosise timpul să spună şi el ceva.

Începu cu o întrebare:

- De ce natură este asaltul pe care îl plănuiţi? Vreţi să atacaţi în formaţiune de zbor sau cu nave individuale care atacă în picaj?

Withrow îi răspunse cu răceală:

- Piramida lor de protecţie cade, iar noi ne năpustim înăuntru.

- Avem intenţia să atacăm, fară să ne pese de pericole, spuse şi comandantul Greer.

Cargill rămase tăcut. Cunoştea acest tip de atitudine, care era foarte sănătoasă, cu excepţia unui amănunt. Spuse:

- Aş dori să văd toate astea din partea cealaltă, înainte de a vă expune ideile mele.

Şi arătă cu degetul spre cer.

- De acolo, de sus. Putem să urcăm?

Stătea aşezat pe scaunul copilotului, în cabina de control, şi privea cum urcă volorul. Maşina săgeta văzduhul precum o stea căzătoare. Cargill era presat în scaunul lui. Tot sângele părea să-i fi părăsit corpul. Apoi simţi cum nava trece la orizontală şi văzu pământul curgând pe sub el. Cargill se întoarse în cele din urmă spre oamenii care se îngrămădiseră într-un şir de scaune mici în cabina de control. I se adresă comandantului Greer:

- Câte arme aveţi la bord?

Ofiţerul se apleca în faţă şi îi arătă un dispozitiv de declanşare din faţa pilotului.

- De aici, spuse el, se poate vedea tot ce e sub noi. Nu trebuie decât ca aceste reticule să se fixeze pe ţintă, apoi se apasă declanşatorul. Tubul de un miliard intră în acţiune.

Cargill înclină din cap, nefericit. Unu ori unu ori unu ori unu ori zero fac la tubul ăsta un miliard, putere care poate fi variată după dorinţă. La colegiu, învăţase nişte trucuri aritmetice. Acolo matematica spunea că unu ori unu fac unu şi jumătate, sau că unu plus unu fac trei. Dar aici era vorba de un milion, miliard, "catralion" de ori mai mult. Iată sursa energetică a acestui secol: un tub variabil. Din ceea ce văzuse şi auzise, înţelesese că e vorba de un flux energetic de natură non-electrică.

Se opri din consideraţiile energetice. Viraseră şi se întorceau în mare viteză spre oraş. Traversară râul ca un glonţ. Oraşul se vedea neclar sub ei şi îndată se şi catapultau pe

deasupra unei păduri imense, Un al doilea oraş trecu într-o clipită pe sub ei, apoi îl mai văzură o dată, după ce volorul lor şi celelalte din formaţie făcură un viraj perfect în U, iar apoi oraşul se pierdu din nou în negura depărtărilor. Viteza acestor voloare era colosală. Cargill nu putu să nu admire modul în care înghiţeau distanţele.

Înainte de a mai spune ceva, capitala se şi arătase în faţa lor, iar voloarele începuseră să coboare. Pământul se repezea spre ei. Văzu în faţă poligonul de tragere. Pilotul debloca dispozitivul de tragere şi atinse cu blândeţe trăgaciul. De sub burta aparatului izbucni un fascicul plan de o putere colosală. Avu o scurtă viziune a unui infern de flăcări şi apoi totul rămase în urma lor.

Din spatele cabinei de control se auzi vocea ironică a lui Withrow:

- Ei, domnule căpitan Cargill, ce sfaturi ne puteţi oferi?

Omul era de-a dreptul arogant. Tonul arăta că cel puţin el considera forţele aeriene ale *intermezilor* ca fiind perfecte. Era clar că nu va acorda nici o valoare unor sugestii minore, venită din partea unui om apărut acolo dintr-o epocă întunecată a secolului douăzeci. Cargill trase aer în piept şi acceptă provocarea.

- Standardele de luptă ale acestei forţe aeriene sunt prea coborâte. Orice rezistenţă mai serioasă va zădărnici atacul, după părerea mea. Şi în mod sigur va exista o rezistenţă. Anumite comentarii pe care le-am auzit trăgând cu urechea spun că *umbrele* vor fi covârşite în primele minute ale atacului. Ó asemenea idee este de domeniul fantasticului.

Diplomat, nu se uită direct la nici unul dintre piloţi, ci continuă să vorbească pe lângă ei.

Le prezentă din experienţa lui de luptă cazuri în care divizii întregi fuseseră retrase din luptă pentru că oamenii fuseseră pregătiţi de ofiţeri care nu ştiuseră cum să le insufle soldaţilor spiritul ofensiv.

- Asemenea divizii, explică el, pot fi masacrate de forţe de rezistenţă care în mod normal nu ar fi în măsură nici măcar să încetinească o divizie.

Şi continuă, pe un ton implacabil:

- Şocul pe care îl suportă sistemul nervos al unui om aflat sub tirul inamic pentru prima oară trebuie trăit ca să fie înţeles.

La sol, metoda folosită era să fie depus pe o plajă inamică, sau să fie introdus în vreun fel într-o bătălie, pentru ca apoi să se bazeze doar pe pregătirea lui ca să continue. Aceia care supravieţuiesc unei serii de asemenea angajamente devin veterani bine antrenaţi. Asta cu condiţia ca ei să fi fost bine pregătiţi de ofiţerii lor. În forţele aeriene, bombardierele îşi lansau bombele şi apoi se îndreptau spre casă. Astfel, echipajele se aflau sub foc intens doar câteva minute la o misiune şi cei care supravieţuiau deveneau cumplit de îndemânatici şi de vicleni.

Îndrăzni să facă o pauză în acel moment şi să se uite rapid la figurile ofiţerilor. De mult nu mai văzuse atâtea figuri palide. Continuă imediat.

- În ceea ce priveşte sugestiile specifice pentru voloare, iată cum văd eu lucrurile. Trebuie să aveţi arme şi în spate, ca să puteţi să trageţi în ţintă şi din apropiere şi de la îndepărtare. În plus, cred că voloarele care execută efectiv atacul trebuie să aibă o protecţie formată din voloare de luptă. Orice atac ar trebui să fie făcut în formaţie desprinsă, din toate părţile, la intervale neregulate şi fără un model previzibil. Acest lucru ar trebui exersat. Apoi schimbă subiectul:

- In privinţa piloţilor, permiteţi-mi să le ţin câteva cursuri în următoarele săptămâni. Trebuie să-i obişnuiesc cu ideea că s-ar putea să stea sub foc inamic ore întregi.

Cargill dădu din umeri.

- Acum aş vrea să mă gândesc la lucruri mai avansate. Să coborâm.

Aterizarea fu lină ca oglinda. Traseră la o clădire imensă, cu profil aerodinamic. Cargill vorbea absent cu Greer, dar îl privea atent pe Withrow mergând spre un grup de ofiţeri aflaţi sub un pavilion. Când se mai uită o dată, grupul părea să fie cufundat într-o conversaţie palpitantă. Imediat după aceea, unul dintre ei se apropie. Cargill îl recunoscu pe ofiţerul care îl transportase de la casa Annei Reece până la aeroport. Se numea Nallen.

Omul vorbi foarte firesc:

- Dacă domnul căpitan este gata, pot să-l conduc acasă.

Comandantul Greer îi luă mâna.

- La revedere, domnule căpitan. Recomandările dumneavoastră m-au şocat, dar deja înţeleg ceea ce vreţi să spuneţi.

Cargill acceptă propusa strângere de mână, dar gândul îi era la Nallen şi la Withrow. Aceştia făceau în mod evident parte dintr-un grup separat. Iar el era decis să afle ce scopuri are acest grup.

Câteva minute mai târziu, se afla într-un volor care se îndrepta spre oraş. Nu trebui să aştepte prea mult. Withrow ieşi din cabina de comandă, urmat de alţi doi ofiţeri. Se aşeză într-un scaun aflat în faţa lui Cargill. Afişa acelaşi surâs uşor ironic de mai înainte.

- Domnule căpitan, spuse el, trebuie să-mi cer scuze. Am adoptat un ton arogant pentru a-mi ascunde adevăratele intenţii. Reprezint un grup care se opune războiului cu umbrele. Părerea noastră este că nu sunteţi categoric în favoarea unui atac. În consecinţă, dorim să vă cerem sfaturi şi să vă oferim şi noi sfaturi. Trebuie să încercaţi să o convingeţi pe domnişoara Reece să se ralieze punctului dumneavoastră de vedere. Grannis ne spune că cea mai bună metodă ar fi să încercaţi să faceţi dragoste cu ea.

- Grannis! veni ecoul din partea lui Cargill.

Se lăsă pe spate, lovit, lăsându-se purtat de toate valurile şocului simţit. "Dar, se gândi el în cele din urmă cu o seriozitate de bufniţă, asta chiar nu are nici o noimă". Grannis era umbra aflată în spatele tuturor acestor planuri criminale. Atunci, cum să-i sfătuiască el...

Se trezi că rămâne înţepenit. Era posibil ca în toată povestea asta să nu aibă nici o speranţă. Problema cea mai mortală dintre toate consta în faptul că dacă lui Grannis nu-i plăcea vreuna din variante, o putea anula simplu, prin controlul timpului... "La dracu' cu asta!" îşi zise Cargill supărat. O să lupte cu acest... obiect cu toate instrumentele pe care le are la îndemână. Iar Withrow şi oamenii lui puteau fi un asemenea instrument. întrebă scurt:

- Ce fel de organizaţie aveţi?

Ascultă gânditor cum Withrow îi prezintă o descriere a unui grup foarte eteroclit de oameni, în majoritatea lor oameni de afaceri sau ofiţeri de vârstă medie, care se întâlneau pe la casele lor şi discutau mai mult sau mai puţin deschis despre

opoziţia lor faţă de războiului care bătea la uşă. Pe Cargill îl surprinse o revelaţie: grupul acesta fusese protejat până acum de însuşi caracterul său deschis. Evident, opoziţia era cunoscută, dar probabil că puterea nu o lua prea mult în serios, probabil exact pentru că discuţiile erau deschise. Era la fel de probabil ca oamenii din guvern să fíe cam proşti şi să nu recunoască o rebeliune nici când o văd în faţa ochilor.

Atunci când Withrow termină expunerea, Cargill îl întrebă:

- Câţi oameni aveţi? Nu doresc decât o aproximaţie.

- În jur de şaizeci de mii.

Un număr neaşteptat de mare pentru Cargill, care fluieră a mirare. Spuse încetişor:

- Va trebui schimbată structura organizaţiei. Prea mulţi se cunosc unii pe alţii şi în plus nu este deloc sigur cum vor reacţiona în timp de criză.

Şi le descrise sistemul de celule folosit de comunişti în secolul douăzeci, în care doar şase indivizi se cunoşteau unul pe celălalt, cu excepţia liderului, care avea legături cu liderii altor grupuri.

Cargill continuă explicaţia:

- Nu-mi place să vă dezvălui lucrul ăsta, dar pe vremea mea au cucerit jumătate din lume şi trebuie să recunosc că am căpătat un anume respect pentru metodele folosite de ei, deşi n-am nici un respect pentru etica lor criminală, aflată în spatele folosirii iniţiale a sistemului. Ceea ce-i oferă merite sistemului, e faptul ca se foloseşte pentru a opri un război, nu pentru a-l declanşa.

Apoi continuă, mai înviorat:

- Fiecare celulă şi fiecare grup de celule ar trebui să primească misiuni specifice. Estimaţi câte proiecte sunt necesare şi începeţi să le planificaţi exact pentru fiecare grup de celule, pentru fiecare celulă şi pentru fiecare individ din grup, ca să ştie toţi ce au de făcut atunci când primesc semnalul. După cum am spus, în secolul douăzeci am avut ocazia să fiu martor la multe răsturnări violente de guvern. De aceea, faceţi o listă cu toţi oamenii care, cu mare probabilitate, vor provoca necazuri, sau care ar putea să fie puncte de coalizare a adversarilor. La momentul stabilit dinainte, îi veţi pune pe toţi în stare de arest, veţi lua controlul nodurilor de comunicaţie şi începeţi să emiteţi ordine. Atrageţi, dacă puteţi, de partea

voastră liderii militari importanţi. Atunci când rezultatul este nesigur, un lider cu o forţă importantă la dispoziţie poate să încline balanţa.

Urmaseră câteva întrebări din partea lui Withrow dar, în mare, ele implicau repetarea celor deja spuse de Cargill. În timpul ultimelor minute de zbor, Cargill păstră tăcerea. Se gândi la visul lui cu Merlic, oraşul din munţi din anul 7301 al erei noastre. "în mod sigur, voi acţiona împotriva cererii lor", se hotărî el. Dacă *intermezii* trebuie să câştige acest război pentru ca Merlica să devină o realitate, atunci, prin oprirea războiului, am să le distrug toate şansele."

Totul părea fantastic şi îndepărtat, invalidându-i întrucâtva consideraţiile pe marginea forţei vitale. Şi totuşi, avea convingerea încăpăţânată că evaluarea lui a ceea ce se "întâmplase" în Merlic era corectă. Dacă întâlnirea dintre el şi Bruch avusese loc în vreo modalitate ciudată, atunci planul pe care i-l prezentase Bruch era un truc pe care cineva voia să-l aplice pe el. Cine ar fi putut fi acel cineva, nu avea idee. Şi, într-adevăr, chiar i se părea improbabil când aborda problema în acest mod.

Cine sau ce din tot universul să fie în măsură să-i joace lui asemenea feste? Pe de altă parte, dacă totul era o fantezie, atunci acest plan de a opri aşteptatul război dintre *intermezi* şi *umbre* - înainte ca el să fie convins să dezactiveze piramida protectoare - era cel mai sănătos şi mai firesc lucru care trebuia făcut. Viitorul va trebui să-şi poarte singur de grijă, aşa cum o făcuse atâta timp până acum.

În ciuda îndoielilor asupra realităţii a ceea ce se întâmplase deja, Cargill nu prea dorea să renunţe la gândurile pe care le avusese legate de posibila natură a spiritului uman. Mai mult decât atât, avea nişte amintiri din "visul" lui, pe care voia să le analizeze imediat ce va avea câteva ore de răgaz. Lucrurile imaginate de el despre spaţiu-timp în cadrul acelui vis aveau o noimă. Ciudată, dar noimă. Simpla posibilitate ca universul material să fi existat câteva milioane de ani invalida toate ideile despre originea forţei vitale. Prin implicaţii, toate aceste idei se bazau pe cele câteva mii de ani de istorie. Vârsta imensă a continuumului nu poate fi ignorată. Era evident că forţa vitală trebuie să fi evoluat de la începuturile ei îndepărtate, în linie directă.

Dacă exista o asemenea chestie vie, pe care oamenii au numit-o suflet, ea era la fel de vie cu cealaltă chestie vie, numită Dumnezeu. Şi diferită, aşa cum lumina strălucitoare e deosebită de întuneric, din imaginile invocate de minţile omeneşti în epocile întunecate, ignorante ale evoluţiei omenirii.

În starea lui de "vis", îşi aminti Cargill tulburat, percepuse lucruri care, acum, când se gândea la ele, duceau direct la posibilitatea ca el să fie în stare să repete experienţa pe care o avusese deja. Pe baza acestei amintiri, existau lucruri pe care le putea face ca să ştie mai multe. Îndată ce va avea timp, va trebui să mai facă un efort intens.

Nu putea să scape de senzaţia că viitoarea lui acţiune în această direcţie era la fel de vitală ca acţiunile de pe celelalte planuri.

Aflat lângă el, Withrow îi spuse că au ajuns la destinaţie.

În vreme ce maşina executa manevrele de aterizare, Cargill îşi aminti de Ann Reece.

- Am să-i fac curte micuţei doamne, spuse el, râzând. Nu cred că voi obţine ceva, dar o va distrage de la alte lucruri.

Dar până să o vadă trecu o săptămână. Iar atunci, ciudat şi alarmant, ea alese să rămână acasă într-o seară în care el avea întâlnire cu Withrow pe terasa dinspre grădină.

14

Noapte. Sosise timpul să se întâlnească cu Withrow. Problema era, se gândi iritat Cargill, că Arm Reece nu avea nici cea mai mică intenţie să plece din salon. Aşezat pe scaun, se uita cum fata măsura camera în sus şi în jos. Brusc, se opri din mers şi se uită la el cu o privire supărată.

- În ciuda tuturor eforturilor mele din ultimele zile, începu ea, ai reuşit, continuând pe un ton acuzator. Ai amânat atacul cu cel puţin o lună, posibil mai mult. Am încercat să-i conving că e o şmecherie de-a ta, dar comandantul Greer a jurat că criticile tale au relevat o slăbiciune gravă a atacului nostru. Iar liderii au acceptat asta.

Se apropie de el, fără urmă de acea bună-creştere foarte naturală, ironică la adresa lui, pe care se obişnuise să o aştepte din partea ei.

- Domnule căpitan Cargill, spuse ea cu asprime, jucaţi acest joc mult prea bine ca să-i convină grupului nostru. Ara decis să acceptăm întârzierea de data aceasta, dar...

Se opri. Buzele ei pline se îngustaseră într-un zâmbet ameninţător.

Cargill o studia fascinat. În ciuda dorinţei lui de a o scoate din joc, însăşi profunzimea convingerii ei îi trezise interesul. Spuse fără grabă:

- Ceea ce mă intrigă, este că o femeie tânără şi frumoasă ca tine trebuie să fie o conspiratoare, într-un joc de-a războiul, care ar trebui să fie doar al bărbaţilor.

Cuvintele le rostise cu seriozitate. Abia după ce le spuse îşi dădu seama că ele ar putea fi deschiderea pentru partida de sex recomandată de Grannis. Deci se ivea încă o posibilitate. Se ridică în picioare.

- De unde vin eu, spuse el, o fată ştie foarte clar că atunci când o fluieră un bărbat în uniformă, n-o face ca să vorbească despre înaltele idealuri pentru care luptă.

Această remarcă trebuie să fi picat foarte neaşteptat, aterizând peste gândurile ei aflate în cu totul altă direcţie. Ea îi adresă o privire surprinsă şi apoi pe fruntea ei se lăţi o cută. îi spuse scurt:

- Ţine-te departe de mine.

Cargill se apropie încet de ea. Lui personal i se părea că Grannis a "citit-o" foarte prost pe această tânără rece ca gheaţa, dar acum vedea cu atât mai mult în tulburarea ei rezolvarea celei de-a doua probleme a lui.

- Cred că ai crescut în condiţii foarte ciudate. Este neobişnuit să vezi cum o femeie curajoasă se teme atât de mult de ea însăşi.

Ann Reece încetă să se mai retragă. Vocea ei îi arătă pe loc că a atins cu cuvintele lui locuri foarte sensibile. Îi spuse tăios:

- Grupul nostru are un scop unic: să distrugă umbrele. Când acest lucru se va îndeplini, voi avea destul timp să mă gândesc la căsătorie şi la naşterea unor copii.

Cargill se opri la un metru în faţa ei.

- Eu pot să-ţi spun chiar acum că ai luat-o exact pe panta opusă tendinţei pe timp de război. Rata natalităţii creşte, nu scade. Toate spitalele sunt pline de femei care poartă hotărârea

disperată a vreunui bărbat ce vrea să supravieţuiască războiului măcar prin progenituri.

- Noi ne vom căsători cu supravieţuitorii, spuse calm Ann Reece. O fată, mai ales una care nu trăieşte prea bine, ar face o prostie mare să poarte copilul unui bărbat mort.

Cargill îi replică sec:

- Când am să le ţin cursurile piloţilor de voloare, am să fiu fericit să le comunic că fetele consideră că soţul ideal este un civil.

- N-am spus asta. Am spus...

Cargill i-o tăie. Cu fata asta nu ajungea nicăieri şi prin urmare cu cât o băga în focul luptei mai repede, cu atât mai bine.

- Şi atunci cum rămâne cu bărbatul pe care l-ai programat atât de simplu să dezactiveze piramida de protecţie din inima Oraşului Umbrelor? Vrei să-mi spui că nu va obţine nici măcar un sărut de rămas-bun din partea unei fete frumoase?

Înainta spre ea şi încercă să o ia în braţe. Ea îi scăpă şi se retrase spre uşă. Cargill o urmă râzând, atent ca nu cumva să se mişte prea repede şi s-o prindă. O clipă, Ann Reece ezită şi apoi, cu faţa stacojie de furie, o luă la fugă pe coridor şi apoi pe scara cea lată. Cargill auzi uşa trântită de la dormitorul ei.

Mina amuzată îi dispăru repede. Calm, calculat, Cargill se grăbi să treacă dincolo de uşile franţuzeşti şi să iasă în întuneric. Un minut mai târziu, discuta cu Withrow şi afla ceea ce se aşteptase pe jumătate, anume că va fi nevoie de cel puţin o lună ca să structureze organizaţia lui pe bază de celule. Prima săptămână arătase deja viteza cu care urmau să se deruleze evenimentele care puteau fi aşteptate. Comentariul final al lui Cargill fu:

- Cel mai important este ca, în cazul în care iese prost, să sufere doar indivizii, însă organizaţia să rămână intactă.

Se despărţiră cu această idee.

Mai târziu, în drum spre dormitorul lui, cedă impulsului şi bătu la uşa Annei Reece.

- Pot să intru? întrebă el.

Nu se auzi nimic, apoi răspunsul indignat:

- Să nu îndrăzneşti să atingi uşa!

Cargill răsuci zgomotos de mâner. Uşa era încuiată. El continuă, zâmbind în sinea lui, fară a simţi nici urmă de ruşine

sau vinovăţie. Credea cu tărie, ca nouăzeci la sută din toţi soldaţii pe care îi întâlnise vreodată, că în timp "de război orice femeie este o posibilă cucerire. Şi cum ar fi putut să-i încerce atitudinea altfel decât urmărind-o?

Iar o dată începută urmărirea Annei Reece, această urmărire trebuia să continue. Cu toate acestea, atunci când ajunse în camera lui, gândurile o luară în altă direcţie. Se aşeză în pat, amintindu-şi de vremea când fusese rănit în Coreea şi avusese acea experienţă cu senzaţia de îndepărtare. "Trebuie să ajung la aceeaşi senzaţie", îşi spuse el.

Şi senzaţia veni peste el imediat. Moment cu moment, trecu din nou prin experienţă, mai întâi trecând prin ea cronologic, apoi în sens invers. De fiecare dată încercă să găsească momentul în care trecuse de la viaţă la starea de moarte iminentă atinsă atunci. Remarcă în el o tot mai pronunţată senzaţie de emoţie, de aşteptare, o convingere tot mai mare că ceva era pe cale să se întâmple.

Brusc, tot trupul îi fu străbătut de o senzaţie electrizantă. Văzu în depărtare o minge aurie rotindu-se în spaţiu. Era atât de frumoasă! încercă să închidă ochii sau să se uite în altă parte. Nu reuşi. Era frumuseţea însăşi.

În vreme ce o privea, remarcă că sfera emite scântei în timp ce se rotea. Acum observă că sfera aurie este formată din nenumărate forme similare, care făceau parte din ea.

"Ia te uită", se gândi el minunându-se, "conţine întregul univers fizic. Este universul."

Un vârtej negru se interpuse între el şi obiectul auriu, ascunzându-l, murdărindu-l. Iar el ştiu atunci cine era duşmanul - întunecimea, neantul.

Fu cuprins brusc de o teroare iraţională, o panică mortală. Urmă o senzaţie inexplicabilă, dar imperativă, legată de bătălia care avea loc acolo - de fapt, aici!

Faza de viaţă a acestei zbateri era aproape pierdută. Toţi cei legaţi de acest gigantic conflict vor fi doborâţi în dezastrul care va urma, De la această forţă vitală se aşteptase multe, dar ea se dovedise a fi oprimantă, lipsită de gândire, lipsită de creativitate. Atât de primitiv este spiritul scufundat în ea, încât nici măcar moartea nu i-a adus cunoştinţa propriei identităţi. De multă vreme deja, acelaşi spirit era prins în stereotipe capcane ale vieţii.

Nici măcar nu mai suspecta înfrângerea. Aşa cum stăteau lucrurile, orice dezastru major ar fi survenit putea să aducă distrugerea definitivă...

Cargill îşi revenea încet-încet, devenea conştient că se întoarce din acea experienţă fantastică. Se uită în jur, prin dormitorul din reşedinţa Annei Reece, şi se întrebă cât de .nebuneşti pot să devină gândurile unui om. "Va trebui să încetez cu treaba asta, gândi el, încă tremurând. Dacă mai am câteva coşmaruri ca ăsta, o să încep sa cred că soarta întregului univers depinde de această luptă dintre *intermezi* şi *umbre*."

Trebuia să recunoască: ajunsese la nişte rezultate, la nişte concluzii, Orice ar fi înseninat aceste vise stranii, ele erau nişte fenomene. Şi, ceea ce era mai important, putea să producă asemenea manifestări ciudate după propria voinţă. Două succese din două tentative nu erau o dovadă absolută, dar gândise lucruri, sau mai degrabă cunoscuse nişte lucruri în timpul acestor experienţe care sugerau nişte căi de percepţie neexplorate până acum.

Erau gânduri despre spaţiul care izvorâse din materie. Gânduri despre creaţie şi distrugere. Metode ordonate pentru îndepărtarea iluziei care se numea universul material. Gânduri despre tipul de fluxuri energetice care se legau de iluzie şi de frumuseţe...

Frumuseţe? Cargill îşi aminti de sfera aceea de aur şi se crispă. La vremea aceea i se păruse suprema începere a vieţii, dar nu era. Acum se simţea complet convins de acest lucru, pentru că frumuseţea se concentrează. Frumuseţea era lumina care păstra optimismul acestei vieţi. Frumuseţea atrăgea toată atenţia, era scopul final al oricărei cutezanţe. Atracţia îndepărtatei frumuseţi îl ftcea pe om să continue să se zbată întreaga lui viaţă. Iar dacă, vreodată, atunci când prindea ceva şi acel ceva nu avea strălucirea văzută de el înainte, se întrista, se îmbolnăvea. Iar atunci se întâmpla una din două: fie tristeţea se transforma în apatie şi moarte, fie tristeţea se transformă în apatia extatică a unei alte licăriri îndepărtate a frumuseţii - viaţa după moarte.

Frumuseţea ar fi doar un aspect al Gândului Primordial. Gândul Primordial nu era decât un aspect... al cui, a ce?

Cargill dormi fără să se odihnească. Se trezea cu amintirea unei sfere aurii atât de frumoasă încât de două ori se

surprinse suspinând extaziat. Deliberat, îşi spuse că ar trebui să înceteze să fie un prost. La urma urmei, avea nevoie de tot somnul pe care-l putea obţine. I se păru că imediat după ce în sfârşit reuşi să închidă ochii, îi bătu la uşă Granger, care îi transmise un mesaj:

- Domnule, a sunat comandantul Greer. Peste o oră va veni să vă ia o navă.

La micul-dejun, nici urmă de Ann, ceea ce îi reaminti că se decisese să-i facă curte. Problema era că ea îl evita în mod vădit. în timpul zilelor care au urmat, nu reuşi să o vadă decât foarte fugar. Imediat ce intra într-o cameră, ea pleca. De câteva ori, fata părăsi casa chiar atunci când el se întorcea după o zi obositoare de muncă. În fiecare seară, fără excepţie, îi încerca uşa. Era întotdeauna încuiată, deşi nu întotdeauna putea fi sigur că ea este înăuntru.

Trecu aşa o lună. Iar organizaţia secretă încă nu avea o mărime satisfăcătoare. Problema, după spusele lui Withrow, era că oamenii cunoscuţi ca opozanţi ai războiului se adaptau prea încet la ideea că un guvern ar putea să fie învins dinăuntru. Se părea că, în această epocă îndepărtată, o asemenea idee era mult prea nouă.

Timp de şase săptămâni, Cargill fu ocupat cu forţele aeriene. Zbura până la baze îndepărtate, unde ţinea cursuri. Astfel a fost în măsură să vadă şi cât de întins este teritoriul *intermezilor*. Aceşti *intermezi* îşi numeau teritoriul America. Această pretenţie, dat fiind numărul lor redus, era revelatoare în privinţa lipsei lor de viziune globală.

Această nouă civilizaţie avea graniţa de vest la dealurile de la poalele Munţilor Stâncoşi, cea de nord la ceea ce Cargill credea că ar fi graniţa sudică a statului Montana, graniţa de est fiind o curbă care pornea din vârful cel mai sudic al lacului Michigan şi mergea aproximativ în direcţia sud-est. în sfârşit, graniţa de sud consta în nordul Texasului. Deşi era un teritoriu imens pentru doar trei milioane de oameni, se putea spune cu certitudine că şi-l controlau ferm.

Cargill era convins că aceşti oameni erau în măsură să-şi extindă dominaţia asupra întregului continent. Aceşti *intermezi* foloseau, fiecare în parte, o suprafaţă imensă de pământ. Îşi aminti de milioanele de oameni fără pământ ai secolului douăzeci şi îi trecu imediat prin cap că greşelile trecutului erau

pe cale să fie repetate. "Dacă am să ies viu din toată povestea asta, îşi spuse el, am să încerc să pun capăt acestei situaţii."

Oriunde se uita în jur, vedea lucruri pe care le putea aprecia mai bine, deoarece fusese martor, în epoca lui, al consecinţelor acelor situaţii. De multe ori, îşi notă mental că va trebui să facă ceva în privinţa asta. Dar mai târziu.

Cu fiecare zi care trecea, se convingea tot mai temeinic că el, cu cunoaşterea lui automată, va putea fi de un enorm ajutor oamenilor din această epocă avansată. Iar asta îi întărise siguranţa. Simţea în el o nerăbdare, o dorinţă de a acţiona, care totuşi avea în spate o enormă precauţiune instinctivă. Folosea cuvintele ca pe nişte unelte, fiind mereu conştient de posibilul pericol care îl putea atinge în orice moment.

Această precauţie se dovedi salvatoare într-o seară, când intră în casa Annei Reece. Tocmai traversa holul acoperit cu un covor gros, îndreptându-se spre camera de zi, când auzi o voce pasională de bărbat:

- Am intenţia să vă omor pe amândoi atunci când o să vină.

Cargill se opri din mers. Ann îi răspundea necunoscutului:

- Eşti nebun. O să fii spânzurat pentru asta.

- Taci! i-o reteză vocea cea pasională. Te cunosc. Tu ai pornit toate astea. Tu eşti cea care s-a asociat cu umbra aceea, cu Grannis. Am auzit totul, cum a venit la tine acum un an şi cum de atunci nu faci decât să fii unealta lui.

- Nu eu am pornit totul, răspunse fata pe un ton ferm. Voloarele erau deja construite, planurile erau făcute. Abia după aceea a luat Grannis legătura cu mine. Am raportat guvernului şi de atunci sunt persoana de contact.

- Exact ce-am spus şi eu! izbucni bărbatul, vizibil satisfăcut că are dreptate. Tu eşti contactul. Când tu şi individul cel nou veţi fi morţi, toată povestea asta putredă o să se termine.

Cargill nu mai auzise nimic, pentru că o luase la goană spre uşa din faţă. Presupusese că omul care voia să-i asasineze intrase prin grădină şi că probabil se afla acum în camera de zi şi se uita la celelalte intrări. Cargill se strecură pe uşa din faţă, ocoli casa, intră pe poartă şi - acum pe furiş, deşi tot destul de rapid - traversă terasa. Una dintre ferestrele franţuzeşti era deschisă. Se făcu una cu zidul lângă fereastră, parţial ascuns de

obloanele de lemn. Acolo se opri, pentru a evalua situaţia dinăuntru.

Intrusul vorbea pe un ton piţigăiat:

- Ai mei au fost *planiaci*. Au încercat să facă antrenamentul de *umbre* şi au ratat. Dar au venit aici şi m-am născut într-o casă bună. Am fost crescut civilizat, am fost bine instruit. M-am însurat cu o fată minunată şi am doi copii frumoşi. *Umbrele* sunt cele care au făcut posibil lucrul ăsta, continuă el, pe o tonalitate şi mai ascuţită. Tu şi ticăloşii tăi de asasini, care plănuiţi atacul, urâţi *umbrele*, pentru că aţi eşuat cu toţii. Iar acum încercaţi să ne forţaţi pe noi, ceilalţi, să vă acceptăm convingerile găunoase. Vrei să distrugi ceea ce nu eşti suficient de deştept să învingi.

Cargill îl văzu pe individ, un bărbat care inspira putere. Stătea cu spatele la terasă şi avea între degete un scuipător miniatural, îndreptat aproximativ în direcţia fetei.

Ann Reece spuse dispreţuitor:

- Ar trebui să-ţi fie ruşine, om în toată firea, te porţi ca un copil laş! Te-ai gândit la ce-o să se întâmple cu soţia şi copiii tăi dacă faci acum vreo prostie?

Ann Reece avea o voce calmă şi puternică. Arăta de parcă i-ar fi revenit tot curajul. Fata continuă:

- Am să-ţi mai ofer o şansă. Pleacă acum şi n-am să raportez incidentul. Repede, hotărăşte-te.

- O să-ţi arăt eu ce am decis, spuse omul cu violenţă în glas, fluturând ameninţător scuipătorul. Aşteaptă tu o secundă...

Probabil că auzi un sunet sau remarcă schimbarea la faţă a Annei Reece, pentru că începu să se întoarcă. Placajul lui Cargill îl prinse în această poziţie dezechilibrată. Bărbatul, masivul bărbat a căzut greoi la podea. Rapid, cu brutalitate, Cargill se aruncă peste el, conştient că Ann Reece pusese mâna pe scuipător.

- Dă-te la o parte! strigă ea la Cargill. Îl omor! Şi necunoscutul începu să strige:

- Ajutor! Mangot! Gregory!

În cameră se auzi un sunet, apoi o voce spuse calm din cadrul uşii:.

- E în regulă. Ann, lasă arma jos. Cargill, ridică-te. Cargill ezită şi apoi, încă agitat din cauza pericolului trecut, se ridică în picioare. Era nedumerit. Situaţia îi părea cumva nefirească. Se

întoarse încet şi văzu doi oameni în uniforme de piloţi de volor. Bărbatul care vorbise îi întoarse privirea cu fermitate.

- Domnule căpitan, a fost doar o încercare, spuse el. Avem rapoarte cum că ar exista o mişcare subterană şi am decis să vedem care ar fi reacţia dumneavoastră.

Chiar în timp ce vorbea, mintea lui Cargill se grăbise să treacă în revistă evenimentele, dar nu găsise nimic neobişnuit. Ann îşi jucase propriul ei rol - de ce nu? Era potrivită pentru aşa ceva şi era personajul ei, iar el făcuse exact ceea ce ar fi trebuit să facă. Spuse încet:

- Sper că aţi aflat ceea ce voiaţi să aflaţi. Pilotul îi răspunse, cu o francheţe aparentă.

- Exact ceea ce voiam să aflăm.

Pilotul se înclină în faţa Annei Reece, care era neobişnuit de palidă.

- Permiteţi-mi să vă felicit, domnişoară Reece, pentru curajul dumneavoastră. Nu daţi vina pe noi. Cel care a sugerat acest test a fost Grannis.

Bărbatul cel masiv, care tocmai se ridica de la podea, spuse scurt.

- V-aţi comportat foarte bine. Acum, să plecăm. După plecare lor, Cargill se apropie de tânăra femeie şi îi spuse:

- A fost foarte urât din partea lor. Ia loc aici. Oamenii ăştia nu-şi dau seama ce şoc poate fi un asemenea lucru pentru sistemul nervos.

Între timp, se gândea: "Din nou Grannis! Ce urmăreşte de fapt umbra asta?"

Ann Reece îi permise să o conducă până la un fotoliu. Se uită la el în sus, încă foarte albă la faţă, apoi spuse cu voce pierdută:

- Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, domnule căpitan.

- Păi nu ţi-am salvat-o, spuse Cargill. La urma urmei, nu a fost nici un moment ameninţată.

Ea îi răspunse băţos:

- Tu nu ştiai asta când l-ai atacat. Nu ştiu cum te-aş putea răsplăti vreodată.

- Las-o baltă. Credeam că-mi salvez şi propria viaţă.

Dar raţionamentul lui trecu pe lângă urechile ei.

- M-au testat pe mine, spuse ea. Pe mine! Era furibundă.

Cargill începu să spună ceva, dar se opri la timp, înţelese pentru prima oară că fata aceasta trecea printr-o experienţă emoţională profundă, Se uită la ea câteva clipe cu mare atenţie, apoi îi luă mâna.

- Cred că cel mai bine ar fi să mergi în camera ta şi să te întinzi în pat.

Ea îl lăsă să o conducă. În uşa dormitorului ei, se opri, în obraji îi apăru o uşoară îmbujorare. Îi vorbi fără să se uite la el.

- Domnule căpitan, spuse ea, în seara asta am înţeles de ce spui că eu nu am habar ce este un război, îmi pare rău că te-am adus într-un asemenea pericol. Mă vei ierta vreodată?

Cargill se gândi la iminenta rebeliune şi spuse calm:

- Am intrat în joc, am acceptat provocarea, am să mă lupt cu toţi ca să supravieţuiesc. Acum, trebuie să stai întinsă, adăugă el.

Îi deschise Annei uşa, Ea intră şi apoi în obraji roşeaţa i se accentua, îl privi scurt în ochi şi îi spuse dintr-o suflare:

- Domnule căpitan, ai spus odată ceva despre o răsplată pentru un soldat... Seara asta, când o să încerci uşa, vei vedea că... se deschide.

Şi se strecură în cameră. Uşa se închise încetişor, lăsând în urmă parfum ei discret. Cargill porni încet spre propria lui cameră. Era mai emoţionat decât ar fi fost dispus să recunoască.

Singura lui problemă fu că, o oră mai târziu, când încercă uşa ei, aceasta era tot încuiată.

Cargill rămase foarte mirat în faţa uşii, puţin iritat, dar nu foarte dispus să renunţe. Cele mai multe dintre fetele pe care le curtase în cariera lui nu cădeau cu uşurinţă în braţele unui bărbat. Trebuia să stabileşti o afinitate, iar în cazul Annei se părea că gestul lui eroic nu era de ajuns. Încă mai stătea acolo, nedecis, când auzi un sunet înăuntru. În clipa următoare, uşa se deschise, iar fata, de o paloare stranie, apăru în deschizătura uşii nu mai lată de zece centimetri. Cargill văzu că poartă un neglijeu albastru şi mai nimic pe sub acesta. Ea îi şopti:

- Pur şi simplu, nu pot să mă obişnuiesc cu ceea ce am spus. Te rog să mă ierţi.

Cargill suspină ca mulţi alţi bărbaţi înaintea lui, în asemenea situaţii. Dar acum, că se înfiripase o discuţie, nu era dispus să abandoneze şansa.

- Pot să intru? Vreau doar să discutăm. Jur că n-ai de ce să-ţi fie frică de mine.

Ea ezită, iar el profită de ocazie ca să împingă uşor uşa, Atunci ea renunţă şi se retrase în dormitor, unde aprinse o veioză de pe noptieră, iar apoi se întinse în pat. Trase pe ea un fel de fustă dintr-un material moale, rozaliu. Aceasta nu îi acoperea în nici un fel pielea bronzată a bustului, perfect vizibilă prin cămaşa de noapte. Cargill luă una dintre perne şi o propti de tăblia patului, apoi se aşeză pe pat, sprijinit cu capul de pernă.

- Câţi ani ai, Ann? întrebă el cu blândeţe.

- Douăzeci şi patru. Fata se uită întrebător la el.

- Dacă nu ţi-ai fi retras promisiunea în seara asta, întrebă Cargill, de bună credinţă, aş fi fost primul tău iubit?

Ea ezită, apoi dădu din umeri, O parte din maniera ei blazată de a trata lumea reveni. Râse scurt:

- Nu, am mai încercat o dată, când aveam şaptesprezece ani. Ceva probabil că nu a mers bine, pentru că nu-mi amintesc decât de durere, durere şi iar durere. Trebuie să recunosc că m-am speriat rău.

Şi râse din nou, de data asta stânjenită.

- Am auzit relatări pozitive despre sex de atunci încoace.

- De unde vin eu, spuse Cargill, şaptezeci la sută dintre femei sunt frigide pentru că soţii lor nu au învăţat niciodată principiile de bază ale iubirii fizice. Ele nu sunt chiar frigide, mă înţelegi. Un soldat îţi poate spune multe despre aşa-zisele soţii frigide ale altora.

Apoi trecu la cazul actual:

- Amintirea aceea de la şaptesprezece ani te-a făcut să te retragi acum?

Ea rămase tăcută un timp.

- M-am gândit la asta, recunoscu ea într-un târziu. Apoi începu brusc să râdă isteric.

- Dragul meu, spuse ea, atunci când reuşi să se controleze. Sunt sigură că asta e cea mai nostimă discuţie pe care am avut-o de multă vreme. Vino aici, înainte să mă pierd iar în capcana cuvintelor. Sunt foarte bună să mă bag singură în capcane emoţionale.

Din acel moment, Ann Reece deveni iubita lui.

15

La început, Ann nu-şi dădu seama cât de complet a lui devenise. Nu avea idee câtă emoţie însoţeşte un angajament fizic. Dacă ar fi fost experimentată, totul ar fi fost altfel. Ar fi putut să se divizeze, la figurat, în două persoane, pe de o parte femeia-patriot, iar de cealaltă parte, amanta prizonierului.

În ciuda şocului brutal al testului, patriotismul fetei rămăsese intact timp de cinci zile. În acel moment avu prima ei cădere. După aceea, reuşi să plângă firesc în prezenţa lui Cargill. În a opta zi, veni ea singură cu sugestia să găsească o metodă oarecare de evadare. Planurile ei erau vagi, ciudat de nepractice pentru cineva care fusese o persoană atât de tare. Iar obiecţiile lui Cargill le întâmpina cu o nuanţă de dispreţ. În interval de câteva zile, reuşi să-şi piardă cumpătul faţă de el de aproape zece ori.

Ann însemna pentru el o presiune suplimentară, adăugată la propriile lui nelinişti. În a douăsprezecea zi, Cargill a vizitat aeroportul şi l-a luat furios pe Withrow deoparte.

- Am senzaţia, spuse el, că grupul tău a intrat într-un impas. Există pe undeva un fel de reţinere, o slăbiciune. Nu vreţi să rupeţi toate legăturile cu trecutul.

Withrow arăta foarte nefericit.

- Da, cred că aveţi dreptate, recunoscu el. Nu aud decât scuze din toate direcţiile.

Cargill înţelegea perfect. Gândindu-se la aceşti lideri care nu văzuseră în viaţa lor ce înseamnă acţiune, îşi aminti de ajunul bătăliilor. Într-o dimineaţă, în zori, pe furtună, îşi aminti el, chiar se gândise şi sperase că atacul va fi amânat. Şi, curios, se gândise în acelaşi timp: "Slavă Domnului, în sfârşit se forţează nota."

Şi aici trebuia forţată nota. Exista un singur om cu o motivaţie, cu voinţa şi cu experienţa de a o forţa. Îi vorbi, pe un ton moderat:

- Withrow, atacul trebuie să fie efectuat nu mai târziu de mâine dimineaţă. Dacă nu va avea loc, îl voi informa pe comandantul Greer cine sunt liderii conspiraţiei.

Withrow se făcu alb la faţă.

- Nu veţi îndrăzni să faceţi asta. Cargill îi replică liniştit:

- Poate că ar trebui să-i laşi pe ceilalţi să decidă dacă îndrăznesc sau nu.

Şi îi aruncă pilotului o privire dură. în cele din urmă, Withrow suspină şi întinse mâna.

- Ai numit ziua, spuse el. Mulţumesc. Dădură mâna în tăcere şi se despărţiră.

Cargill avut prima premoniţie a dezastrului îndată ce intră în casă, la scurt timp după lăsarea întunericului. Ann, cu faţa cenuşie, îl întâmpină în uşă.

- Au postat gărzi în jurul casei, şopti ea. Te vor trimite la Oraşul Umbrelor în noaptea asta.

Cargill rămase trăsnit, abia dându-şi seama că ea îi prinsese braţul cu mâini tremurânde.

- Îmi pare rău, şopti ea.

El o bătu uşor peste mână, absent. Se gândea la altceva.

"Oare e ceva programat? Ştiu ceva? Bănuiesc ceva?" Dar cu voce tare spuse:

- De ce au ales noaptea asta?

- Grannis... începu ea.

Asta îl şocă şi mai rău. Uluit şi furios, o îndepărtă şi apoi o strânse cu cruzime de umeri.

- Credeam că tu eşti omul lui de contact!

- Am fost, spuse ea, dărâmată. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Te rog, mă doare!

Îi dădu drumul murmurând nişte scuze. Senzaţia lui de catastrofă iminentă devenise şi mai acută. Incredibilul, fantasticul, misteriosul Grannis făcuse încă un pas în inexplicabilele lui planuri. Dar de data asta mutarea era directă şi fatală pentru el. Orice altceva ar fi avut în minte Grannis, era clar că în intenţiile lui intra riscul îngrozitor asumat de căpitanul Morton Cargill prin intrarea în Oraşul Umbrelor.

În cele din urmă, o bătu uşor pe spate cu palma şi îi strânse mâinile. O simţea cum tremură. Făcu un pas înapoi şi spuse:

- S-a stabilit vreo dată? Ea clătină din cap.

- Am fost scoasă din joc. Nu-mi mai spun nimic. El îi zise cu blândeţe:

- Du-te şi vezi de cină, Ann. Eu am să investighez situaţia.

Se îndreptă spre terasă, traversă grădina în întuneric, urcă pe gard... şi fu oprit de o sentinelă.

- Înapoi!

Comandă scurtă, susţinută autoritar de scuipătorul din mână.

Cargill se supuse pe loc şi se îndreptă imediat spre poarta care ducea spre partea din faţă a casei. Era descuiată. Dar îndată ce păşi afară, un soldat răsări din spatele unui copac şi îl somă furios să se întoarcă.

Cu totul, pe parcursul a câteva minute, numără nouă sentinele, toate înarmate, toate ştiind cine este el. La întoarcerea în casă, constată că era aşteptat de comandantul Greer, împreună cu Ann.

- Îmi pare rău, domnule căpitan, spuse el, dar pur şi simplu nu ne putem asuma nici un risc. Grannis ne-a avertizat că este iminentă o rebeliune şi de aceea am ordonat ca toţi ofiţerii să se prezinte la unităţile lor. În eventualitatea că vor apărea tulburări, veţi pleca spre Oraşul Umbrelor îndată după cină.

Greer rămase cu ei la cină. După ce terminară de mâncat, Cargill şi Ann îl urmară pe ofiţer spre holul exterior. Ann îi şopti:

- Găseşte un pretext să mă săruţi de rămas-bun. Am să mă prefac că mă opun.

Afară, pe pajişte, îi aştepta un aparat cu aspect de flotor, dar cu motoare de volor. Cargill se întoarse spre Ann şi, punându-şi la bătaie toate resursele lui sardonice, îi spuse:

- Domnişoară Reece, mi-ai spus odată în glumă că o să mă săruţi de rămas-bun atunci când o să mi-o doresc. Acum pretind acel sărut.

Nu mai aşteptă ca ea să se arate de acord şi păşi ferm spre ea, îi puse un deget sub bărbie, îi ridică capul şi îl înclină pe al lui. Sărutul pe fu lung şi apăsat, iar singura problemă se dovedi a fi că ea nu se opunea prea convingător. Din fericire, gardienii considerară toată acţiunea un atac al lui şi îl traseră de lângă ea.

- Adio, iubito, spuse Cargill vesel. Am să mă întorc.

Fu surprins să-şi dea seama că chiar vrea să se întoarcă. Era teribil de legat de această fată. "Pe toate mi s-a părut că le iubesc, îşi spuse el, într-o confuzie ca de om beat. Şi pe Lela mi s-a părut..." îşi aminti câteva din minunatele fete care îi marcaseră viaţa până în 1954. Dar Ann era cu totul deosebită.

"Să fiu al dracului!, îşi spuse el. M-am îndrăgostit de fata asta."

Uşa de metal se închise în urma lui cu un clinchet. Nava se ridică violent de la sol. Se lăsă în scaun, iar realitatea neagră a situaţiei se prăbuşi cu toată greutatea asupra lui.

Strânse mâinile la piept şi se gândi: "încă n-am decis ce urmează să fac".

Se uită plin de speranţe în jur, la echipaj. Nu recunoscu pe nici unul dintre cei cinci membri, dar în mod sigur îi ascultaseră toţi prelegerile. Deşi se îndoia că-i poate converti la ideile lui, se gândi că nu are ce pierde dacă încearcă.

Aşteptă până când copilotul se uită înapoi din cabină şi îi făcu semn. Omul vorbi cu comandantul, primi, se pare, permisiunea şi veni spre el cu paşi mari.

- Domnule căpitan? întrebă el politicos. Dintr-un motiv oarecare, lui Cargill apelativul i se păru cumplit de amuzant. Începu să râdă.

- Căpitan! repetă el cu glas tare, iar cuvântul îl făcu să râdă şi mai tare.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji de atâta râs, Cargill se uită la interlocutor.

- Domnule locotenent..., începu el, dar se opri. Domnule locotenent!

Nu se ştie de ce, cuvântul "locotenent" era chiar mai amuzant decât "căpitan". După un timp, reuşi să-şi controleze noua serie de hohote, şi mai puternice decât primele. Reuşi să spună:

- Domnule locotenent, ţi-ai făcut testamentul?

- Nu, domnule.

Omul stătea ţeapăn în faţa lui.

Cargill râse şi de faptul că omul nu are testament, lăsându-se în voia noii sale isterii. Mai văzuse oameni în starea asta. Cea mai bună cale de a aborda această problemă era aceea de a o lăsa în voia ei.

- Domnule locotenent, cel mai bine ar fi să-ţi faci testamentul. Poate nu ştii, dar în război se mai şi moare. Sau eşti unul dintre indivizii din spatele frontului?

- Nu, domnule. Sunt voluntar.

- Voluntar! tună Cargill, iar de data asta râse cu lacrimi minute întregi. Băiete, ăsta da spirit patriotic, spuse el, în cele

din urmă, printre hohote. în armată avem nevoie de oameni care să se înscrie voluntari, gata să moară pentru iubita lor Alma Mater, scuză-mă, poate că încurc lucrurile, sau poate spaţiile, ce zici?

Era o glumă deosebită, izvorâtă din visurile lui înnebunitoare. Până sâ-l lase râsul, aproape că-şi rupsese o coastă rău solicitată de tresăririle pieptului.

- Domnule, trebuie să facem faţă realităţii, spuse copilotul, evident un tânăr foarte serios.

Era deja mult prea mult. Când se opri, în sfârşit, din râs, Cargill.îi spuse:

- Tinere, continuă să faci faţă realităţii şi ai grijă să u cumva să-ţi dezlipeşti ochii de pe fapte. Trebuie să-mi raportezi zilnic faptele. E foarte important. Ţinem legătura.

- Îmi pare rău că puneţi atâta la inimă, spuse tânărul.

- Nu este vorba de costul iniţial, tună Cargill. Este vorba de întreţinerea fenomenului. Iubirea tinerilor nu poate trăi doar cu pâine şi brânză. E nevoie şi de un Cadillac - pardon, de un flotor. Pardon!!

Atenţia îi fu pe moment captată de expresia "pardon". De câteva ori o rostogoli de pe limbă, savurând amintirea miilor de ocazii în care o folosise în viaţa lui. În cele din urmă, îi spuse sobru interlocutorului:

- Ai grijă să mă pardonezi. Da, domnule, trebuie să fiu pardonat,

Văzu că şi-a pierdut auditoriul. Copilotul o luase spre cabină. Cargill îl urmări cu privirea cu un calm de bufniţă, Spuse eu voce tare, fără o adresă anume:

- Se duce să raporteze că am sărit de pe fix.

Un bărbat mai în vârstă, în uniformă de căpitan, veni în spate, la el, şi se aplecă asupra lui.

- Domnule căpitan Cargill, spuse el. Avem în faţa noastră o călătorie care va dura întreaga noapte.

Cargill înclină gânditor din cap.

- Vreţi să-mi sugeraţi să dorm, domnule? întrebă el grav.

- Cu certitudine, domnule, veni răspunsul ferm.

- Adică să fac nănică? întrebă Cargill, nevinovat. Omul rămase mască. După o pauză, îi spuse încet:

- Poate doriţi ceva în genul unui sedativ, domnule căpitan.

Cargill suspină. Râsul părea să se fi terminat. Inima lui nu mai intra în calcul. Şi, în plus, se părea că învăţase ceva: oamenii ăştia erau serioşi. La ora hotărâtă, îşi vor executa picajul de volor spre Oraşul Umbrelor, pregătiţi să facă faţă imensului risc de a fi distruşi. Cargill mai oftă o dată.

- Domnule căpitan, promit să mă fac cuminte.

La plecarea ofiţerului, Cargill rămase să se uite minute în şir la întunericul care se lăsa tot mai greu. "Se pare că am avut nevoie de criza asta, îşi spuse el. Prea am avut multe sfori de tras. Am încercat să fiu un maestru păpuşar, când de fapt sunt una din marionete." Se gândi la toate sforile pe care şi le pregătise, fiecare ataşată de un fier pe care el urma să-l comande de la distanţă. Privind în urmă, totul părea atât de inutil. Iar dacă privea înainte...

De partea cui era el de fapt? Ce cauză ar trebui să susţină el? Dacă *intermezii* învingeau - şi el nu murea între timp - se putea întoarce la Ann. N-o să se mai teamă niciodată de întoarcerea la camera de psihoterapie a umbrelor. Era o variantă demnă de luat în seamă, deloc de dispreţuit. Lan Bruch, din nenăscuta Merlica, oraşul din visul lui, l-ar aproba, probabil.

Atunci, dacă în viitorul acela nu fusese Morton Cargill? Cum să fie? În anul 7301 A.D., oasele căpitanului Cargill vor fi de mii de ani oale şi ulcele.

"De ce să mă opun inevitabilului?" se întrebă Cargill.

Începu să se gândească la această eventualitate, la măcar un motiv pentru care s-o facă. *Intermezii* porneau acel război. Asta era sută la sută împotriva lor, în mintea lui. Dacă era după *umbre*, războiul nu pornea. Asta era sută la sută în favoarea lor.

"Cam greu să rezişti la aceste două sute la sută în favoarea *umbrelor*", se gândi Cargill.

Adormi. Se trezi într-o lume scăldată de soare. Un membru al echipajului, cu o tavă în mână, era aplecat asupra lui.

- V-am adus micul-dejun, domnule. Căpitanul a spus că, după ce mâncaţi, să veniţi în faţă.

Cargill se bucură în primul rând de cafea. Intră în cabina de control cu cana de cafea în mână. Era dispus să fie prietenos pentru un supliment de cafea.

- Dacă veţi privi cu atenţie direct în faţă, prin ceaţă, veţi vedea Oraşul Umbrelor, spuse pilotul, care îndată după aceea schimbă subiectul. Ed, cedează-i căpitanului Cargill scaunul tău.

Copilotul se ridică imediat. Cargill se aşeză în scaunul lui şi se uită înainte. La orizont vedea ceaţă şi negură. Vârfurile munţilor păreau să se clatine în lumina incertă. Era greu să distingă o formă de alta.

Brusc, văzu piramida. Era o piramidă lipsită de simetrie şi foarte mică, o jucărie, pe cât părea de departe vârful unui munte maiestuos. Estimă distanţa la circa o sută cincizeci de kilometri.

Flotorul continua să se deplaseze înainte cu viteza obişnuită a unui flotor. Destul de firesc, dacă era să te gândeşti. Cargill înţelese că nu voiau ca *umbrele* să bănuiască ceva în legătură cu această navă.

Trecu o jumătate de oră, timp în care fantasticul oraş se mărise. Imensa piramidă ocupa tot mai mult din peisaj. De la cincisprezece kilometri, se prezenta ca o structură cu o bază imensă şi cu vârful la înălţimi ameţitoare. De la zece kilometri, piramida arăta ca un uriaş versant de sticlă, prin care Cargill putea vedea clădirile concentrate în zona centrală. Văzută din apropiere, piramida semăna cu orice, numai cu un puternic câmp de protecţie nu. Era cu atât mai greu de conceput că el va fi în măsură să dezactiveze energia acestui ecran, astfel încât *intermezii* să poată coborî cu minunatele lor voloare spre metalul şi betonul lipsite de protecţie ale Oraşului Umbrelor - rămas fără Umbrelă, îşi permise el un joc de cuvinte.

- Vom ateriza acolo jos, la terminal, spuse pilotul, arătând spre o clădire care se înălţa la marginea unei păduri.

Nu s-a mai rostit nici un alt cuvânt. Flotorul coborî încet pe aleea verde, lungă de treizeci de metri, de lângă o clădire lungă şi joasă. Cargill ieşi fără să i se spună. Uşa se închise în spatele lui. Se uită cum maşina se ridică în aer şi se îndreaptă spre est. Cargill se întoarse şi o porni automat spre terminal. Dar se opri. "Sunt liber, gândi el. Nici măcar n-au aşteptat să vadă dacă intru. Ce-ar fi s-o iau la vale şi să mă pierd în sălbăticie?"

Împrejurimile erau cumplit de dezolante: vârfuri, creste, văi, prăpăstii şi peste tot o pădure neîmblânzită. Probabil că i-ar fi trebuit câteva zile ca să ajungă la dealurile de la poalele munţilor. Dar era o variantă de evadare. Cargill dădu să se

întoarcă. Nu se întâmplă nimic. Rămase pe loc, buimăcit. Îşi aminti apoi de tubul care îl "antrenase". Încet-încet, începu să se deplaseze înainte, încercând să se răsucească pe călcâie. Muşchii refuzară să răspundă. Păli, dar nu se lăsă şi gândi: "Am să stau aici, pur şi simplu. Am să acţionez atât de ciudat, încât umbrele vor deveni bănuitoare."

Dar picioarele începură să i se mişte uşor, firesc, fără vreo senzaţie de tensiune. Încercă să le oprească, dar se pare că între timp uitase cum se face asta. Involuntar, dar fără să-şi dea seama de pe urma vreunui simţ că se mişcă automat, traversa pajiştea spre clădirea terminalului. Fu în măsură să se oprească la uşă, dar doar destul timp ca să arunce o privire scurtă prin sticla groasă într-un alcov de marmură. Acolo se afla o tânără care îi zâmbi şi apăsă pe un buton. Uşa se deschise.

O clipă mai târziu, Cargill era înăuntru.

16

Cargill se mai opri o dată, chiar după uşă. în ciuda emoţiilor, era curios. Privi cu interes şi cu oarecare palpitaţii la femeia de la recepţie. "Oare şi ea e o umbră"! se întrebă el. Avea o privire inteligentă, la care el se cam aşteptase. Dar mai era în privirea ei şi altceva, mai intens, greu de definit.

Tânăra recepţioneră îi zâmbi şi îi spuse cu o voce prietenoasă şi bogată în armonice:

- Suntem foarte bucuroşi să vedem că aţi venit aici din propria voinţă. Vă primim din toată inima. Vă dorim să izbândiţi. Dorim să deveniţi unul dintre noi.

Cargill o studie cu prudenţă. Ştia să recunoască un apel emoţional atunci când îl auzea şi fu foarte impresionat de psihologia din spatele cuvintelor ei. Dar nu era dispus să accepte aplicarea acestei psihologii pe pielea lui. Avea mult prea multe ziduri ridicate împotriva şansei de a fi sedus de capcane de natură emoţională.

Tânăra femeie îi vorbi din nou:

- Mergeţi prin uşa aceasta, spuse ea, apăsând pe un buton.

Cargill deja privise prin uşa aceea, minunat de transparentă, ce dădea într-un coridor placat cu marmură, care prezenta o pantă spre dreapta. Îi zâmbi recepţionerei şi-i spuse

un "mulţumesc!", apoi trecu prin uşa deschisă pentru el. În dreapta, la secţiunea de înregistrări, îl întâmpinară două femei mai în vârstă - expert, Cargill îi dădu fiecăreia cam patruzeci de ani.

Una dintre ele veni spre el din spatele biroului.

- Vino cu mine, îl îndemnă ea.

Îl conduse de-a lungul unui coridor presărat cu mici intrânduri liniştite. Acestea îi amintiră lui Cargill de modul în care îşi organizau secţiile de credite magazinele universale de pe vremea lui. În fiecare birou se afla câte o masă cu două scaune. Ghidul lui Cargill se opri la una dintre acele intrări.

- Moira, iată-ţi premiul pe ziua de azi, spuse ea, atingând uşor braţul lui Cargill. Baftă, tinere domn.

- Mulţumesc.

Vorbise automat. Apoi intră în birou. Tânăra se uită la el şi îl cântări o clipă gânditoare. Apoi îi spuse:

- Îmi placi.

- Mulţumesc, spuse Cargill, oarecum plictisit.

I se părea că începe să se prindă de cum e pe acolo. Şi era cu adevărat impresionat. Într-un interval de un minut şi ceva, încercaseră să-l facă să se simtă binevenit. Văzu că Moira îl studiază cu un aer înţelegător.

- Eşti cinic? întrebă ea.

Iată o întrebare neaşteptată. Cargill protestă.

- Cred că aveţi un sistem excelent.

- Nu m-a costat nimic să-ţi spun că eşti binevenit, spuse fata, de aceea ţi-am şi spus-o. Vrei să închizi uşa. te rog?

Cargill o închise şi remarcă:

- Este o tehnică foarte bună pentru ca noii sosiţi si se simtă ca acasă. Ea clatină din cap,

- Sunt foarte bucuroasă să te contrazic. Pur şi simplu, noi aşa trăim. Face parte din viaţa noastră. O parte din viaţa noastră este atât de intens intelectuală, de precisă şi de ştiinţifică, încât am adoptat cu multă vreme în urmă o abordare caldă, personală, emoţională la toate nivelurile vieţii noastre comunitare. Vei vedea asta când vei ajunge în oraş, Dar deocamdată te rog să iei loc.

Cargill se supuse, iar ea scoase o fişă şi un stilou.

- Deci, eşti Morton Cargill, corect?

Cargill simţi că îngheaţă. Avusese pe vârful buzelor un nume fals, Acum se lăsă mai greu în scaun, tăcut şi alarmat. I se păru că nu mai are încotro şi ca trebuie să recunoască adevărul. Efectul paralizant al identificării lui se amplifica. Avea senzaţia că este în sfârşit prins. Tot ce făcuse de la sosirea lui în secolul douăzeci şi patru fusese făcut sub presiune. Şi totuşi, îi rămăsese mereu certitudinea că îşi poate controla destinul. Acea certitudine era acum distrusă, în ciuda tuturor acţiunilor şi contraacţiunilor lui, se afla acolo, adică exact unde doriseră complotiştii să fie.

Se trezi la realitate, Acum i se părea că opoziţia lui trebuie acum să se rezume la un singur individ. Dacă ar putea să-l omoare cumva pe acest Grannis, faptul acesta - şi numai acesta - ar fi fost în măsură să încline balanţa în favoarea lui. Spuse eu voce tare:

- Sunt aşteptat?

Ea înclină din cap a confirmare şi nu spuse nimic. El o privi cum îi scrie numele şi neliniştea lui spori. Se gândise la mai multe implicaţii ale recunoaşterii lui. Îşi închipui cum este dus înapoi la camera de terapie iniţială, cum e omorât de faţă cu Betty Lane, care făcuse plângerea iniţială împotriva lui. Amintirea aceasta îl făcu să se simtă şi mai apăsat. Trebuia să capete mai multe informaţii.

- Nu înţeleg cum aţi reuşit să-mi aflaţi numele. Ştiţi dinainte numele tuturor celor care vin aici?

- O, nu. Dar dumneavoastră sunteţi deosebit, spuse ea, ridicând privirea. Aţi venit pentru antrenament, corect?

Era doar parţial o întrebare. Problema era că ea voia neapărat ca antrenamentul lui să fie acceptat ca un dat. Cargill hotărî ca pentru moment să renunţe la eforturile de a afla cum de-i cunoşteau oamenii aceia numele. Tânăra femeie îi zâmbi din nou. Brusc, i se păru nemaipomenit de tânără şi o întrebă, îmboldit de o curiozitate sinceră:

- Eşti o *umbră*!

Fata înclină iar din cap:

- Da, sunt.

- Atunci, de ce nu-ţi menţii în permanenţă forma de umbră?

- La ce bun? răspunse fata surprinsă. Este o stare de existenţă foarte specializată.

De parcă ar fi bănuit fascinaţia lui instantanee pe această temă, ea spuse grăbită:

- Ai vreo idee ce răspunderi vei avea o dată devenit *umbră*?

Cargill remarcă faptul că îi spusese "o dată devenit", nu "dacă vei deveni". Asta îi dădu o senzaţie de ameţeală şi îl îmboldi să o întrebe direct:

- De unde îmi ştiai numele?

- Din paradoxul temporal.

- V ei să spui că ceva s-a întâmplat deja şi că tu ştii ce, iar eu nu?

Ea confirmă cu o mişcare a capului.

- Despre ce e vorba? întrebă Cargill, absorbit automat de subiect.

Ea dădu din umeri.

- E foarte simplu. Din motive personale, ai făcut multe lucruri timp de câteva luni. Nu ştim de ce, dar asta ne-a atras atenţia.

Cargill deveni precaut.

- Cum adică, nimeni nu mi-a cercetat motivaţia? Femeia zâmbi.

- Evident că nu. Dar acum... e meseria mea să explic în ce constă munca noastră.

Cargill îşi opri fluxul de întrebări care-l ardeau. Se forţă să se aşeze pe scaun, privind intens la femeia care îi vorbea.

- Noi, *umbrele*, începu ea, încercăm să anulăm efectele dezastrului psihologic care a demoralizat specia umană începând cu secolul douăzeci. Presiunea civilizaţiei a fost, se pare, mult prea mare pentru milioane de oameni. Peste tot, oamenii au căutat o evadare şi au descoperit mijloacele pentru aceasta la sfârşitul anilor '80, prin nou inventatele flotoare. Atunci când a devenit evident că este iminentă o fugă în masă de civilizaţie, psihologii au căutat cu frenezie cauzele. Evident, în conformitate cu pregătirea lor, s-au uitat în trecutul imediat al fiecărui individ şi abia treptat şi-au dat seama de adevăr.

Tânăra continuă:

- A reieşit că este vorba de o combinaţie dintre o slăbiciune congenitală şi o retragere justificată în faţa unor presiuni intolerabile. Dar omul poate clădi orice civilizaţie îşi doreşte. De aceea, problema a devenit eliberarea lui, prin

anularea experienţelor şi dezastrelor care au trecut în liniile spectrale protoplasmatice, uneori de la o generaţie la alta, alteori timp de mai multe generaţii. Jung, unul dintre pionierii psihanalizei, a bănuit foarte de timpuriu această moştenire. El a numit-o "umbră ancestrală". După mulţi ani de experimente, a fost inventată o tehnică de atingere a trecutului şi de rectificare, într-o anume măsură, a efectelor dezastrului originar. Rezultatele devin tot mai evidente pentru noi cu fiecare an care trece. *Planiacii* acceptă antrenamentul nostru într-un număr tot mai mare. Din nefericire, deoarece ei pornesc de la un nivel scăzut de cultură, cei mai mulţi nu-şi îndeplinesc scopul. Rezultatul testului, îţi mărturisesc, nu se află sub controlul nostru. Este pur mecanic. Individul sau reacţionează la antrenament şi devine o umbră, fie nu reacţionează şi nu va avea parte decât de beneficiile educaţionale ale antrenamentului, care îi permit să devină un *intermed*. Dar forma de *umbră* depinde de echilibrul interior al fiecărui individ. Ştim cum funcţionează acest echilibru, dar nu avem nici o metodă artificială de a-l produce. Înţelegi acest lucru?

Cargill spuse, sincer interesat:

- Cel fel de oameni sunt, în general, cei care reuşesc?

- Tipul tău, spuse Moira, ridicându-se de pe scaun, îi arătă la dreapta lui o uşă închisă, pe care până atunci el nu o remarcase.

- Intră pe acolo. Noroc.

Cargill se ridică nesigur de pe scaun, dar deschise uşa. Afară se afla o pajişte cu iarbă şi tufişuri înflorite care-i ascundeau restul peisajului. Păşi peste prag, intră între tufişuri şi văzu, tresărind, că se află în interiorul Oraşului Umbrelor.

Se opri inspirând zgomotos aer. Se afla pe un platou şi se uita în jos la oraşul propriu-zis. Dar cum oare ajunsese atât de rapid aici? De la terminal până aici trebuie să fi fost aproape doi kilometri.

În ciuda cunoştinţelor lui anterioare privitoare la metoda lor de transport, se simţi obligat să se întoarcă şi să facă cercetări. În spatele său descoperi o stâncă nu prea înaltă. Avea o înălţime cam de cincisprezece metri şi era acoperită cu lăstăriş. Flori de toate nuanţele posibile răsăreau printre frunzele de un verde strălucitor, iar aerul răcoros şi uscat era greu de parfumul lor amestecat.

O clipă, Cargill rămase acolo, în picioare, respirând profund, bucurându-se de relaxare, apoi văzu uşa. Era chiar în peretele stâncii. Se apropie de ea. I se păru destul de obişnuită. Se supuse impulsului de a apăsa clanţa şi apoi intră. Se afla înapoi, în clădirea terminalului.

Femeia se afla încă la biroul ei.

- Eşti curios? întrebă ea.

- Cum funcţionează? întrebă Cargill cu patimă. Ea îi arătă partea de sus a cadrului uşii.

- Acolo se află un tub. El se focalizează pe tine atunci când treci pragul.

- Transportul este instantaneu? Ea scutură din cap.

- Nu tocmai.

Cargill ezită. Îl lovise alt gând. Nimeni nu opusese nici o rezistenţă la revenirea lui acolo. "Antrenamentul" pe care i-l făcuse Ann Reece mai înainte îl împiedica să se răsucească înapoi, dar acum se întorsese doi kilometri...

"De-aş putea să-i spun femeii ăsteia de Grannis", se gândi el înfierbântat.

Îşi pregăti buzele, înghiţi, apoi încercă din nou. Nu putu rosti nici un cuvânt. Ghici care e explicaţia. De data asta, întoarcerea fusese naturală, nu venise în urma rezistenţei la "antrenament". Totuşi, în momentul în care încercase conştient să profite de situaţie, presiunea revenise. Se descoperi luptând cu acea inhibiţie. Era o luptă tăcută, dar nu mai puţin disperată. Putea să gândească vorbele, putea chiar să îşi închipuie ce formă trebuie să ia gura lui pentru a le rosti. Dar cuvintele nu ieşeau. înghiţi un nod şi renunţă.

- Cred că e cazul să merg mai departe, spuse el liniştit.

Trecu iar prin uşă şi se trezi din nou în parc. Un minut mai târziu, mergea pe o potecă. Auzi sunetele plăcute ale râsului de copil. O femeie spunea ceva cu o voce domoală. Îndată, mama şi fiica - presupunerea lui Cargill - ieşiră de pe poteca alăturată. Cargill se uită după ele până ce dispărură din vedere, în spatele unui şir de tufişuri. Încercă să-şi imagineze oraşul cu scutul dispărut, invadat de hoardele venite pe voloare. Scena era sângeroasă şi ceea ce văzu îl îngheţă.

"*Intermezii* ăştia sunt nişte criminali, gândi el cu asprime, câtă vreme insistă în planul lor. Am să le distrug planul ăsta, chiar de-ar fi ultimul lucru pe care-l fac."

De acolo de unde se afla, pe versantul dealului, putea vedea un parc cu zeci de flotoare aşteptând în şiruri ordonate. Nimeni nu părea să fie în jur. Cargill o luă în jos şi ajunse rapid la intrarea în parc. O mică tablă purta inscripţia:

NOII SOSIŢI
Folosiţi aceste flotoare
MERGEŢI
La Clădirea Pătrată
ÎN CENTRUL ORAŞULUI

Cargill intră într-una dintre maşini şi o conduse în sus, apoi în direcţia indicată. Nu avu nici o problemă în găsirea clădirii pătrate. Aceasta era înconjurată de o serie de structuri rotunde, dar pe acoperişul ei se afla o inscripţie uriaşă, care spunea: CENTRUL DE ANTRENAMENT. O inscripţie mai mică spunea: Aterizaţi pe acoperiş.

O dată ieşit din flotor, Cargill urmă o linie formată din săgeţi spre un portal, coborî o scară de marmură şi apoi merse de-a lungul unui coridor de marmură. Ambii pereţi ai coridorului erau presăraţi cu uşi de plexiglas transparent. La un birou mare, în spatele unui ghişeu, în stânga lui, se afla o femeie. Păşi spre ea, se identifică puţin emoţionat şi aşteptă cât timp ea consultă un dosar.

- Veţi efectua prima şedinţă de antrenament în compartimentul unsprezece, îi spuse ea cu simpatie. Se află pe coridor, la dreapta dumneavoastră. Noroc, încheie ea, zâmbindu-i.

Tocurile loveau podeaua de marmură cu un pocnet, dându-i senzaţia liniştitoare că se află într-un loc prietenos. Această venire în Oraşul Umbrelor îi împovărase mintea cu teama că va întâlni doar lucruri străine şi necunoscute, dar fiinţele umane pe care le întâlnise până acum fuseseră cele mai prietenoase şi mai relaxate din câte văzuse în viaţa lui. Acest lucru îl nelinişte, pentru că nu se potrivea deloc cu acea nemiloasă terapie pe care i-o pregătiseră. Şi totuşi, fetiţa pe care o văzuse în parc era atât de copil, atât de normală. Putea simţi presiunea crizei care îşi aduna premisele asupra lui. Doamne, ce e de făcut?

Acest gând fu curmat brusc. Sosise la compartimentul unsprezece. Ezită, deschise uşa şi intră.

17

Deşi similar constructiv cu compartimentul în care fusese intervievat la intrarea de la terminal, acesta era mai mare. Văzu un birou, un scaun (nu două) şi încă o uşă - se întrebă dacă şi ea duce spre un punct îndepărtat. Mai era şi o oglindă şi un perete la stânga lui. Dorind să cunoască împrejurimile, încercă uşa. Era încuiată. în timp ce se întorcea, o voce îi vorbi din aer, din faţă.

- Luaţi loc, vă rog.

Deşi tonul era prietenos, Cargill simţi că i se urcă sângele la cap. Neştiind la ce să se aştepte, Cargill se aşeză.

Vocea îi vorbi din nou:

- Priviţi aici!

Camera fu inundată de un întuneric-beznă, iar în aer, la doar vreo jumătate de metru în faţa ochilor lui Cargill, apăru un flux de energie radiantă, Era o dantelă delicată de strălucire şi arăta ca un filament în mediul lui vidat.

Vocea spuse:

- Sunteţi martorul fluxului electronic printr-un tub cu vid. Acum priviţi.

Direcţia fluxului începu să se schimbe. Urmărea o traiectorie mai sinuoasă şi părea să se întoarcă în jurul unui fel de axă. Trecură câteva momente şi îşi dădu seama că traiectoria urmată este o spirală "cinstită",

Vocea îşi urmă expunerea:

- În matematica este veche ideea că două forţe aplicate în unghi drept una faţă de cealaltă produc o curbă a mişcării diagonală. Deci unu ori unu poate să fie egal cu unu şi jumătate sau o fracţie oarecare, altceva decât ar fi în bătrâna matematică clasică. Priviţi cum aducem spiralele mai aproape una de alta.

Lui Cargill, spiralele i se părură cât se poate de apropiate. Dar acum, pe măsură ce se uita la filament, linia de lumină spirală păru să fie compusă din două, foarte strânse.

- Unu ori unu, ori unu, ori unu, ori zero, spuse vocea, este egal cu un milion...

Urmă încă o schimbare în flux. Filamentele se apropiara şi mai mult,

...egal cu un miliard, continuă vocea.

Urmă o pauză. Filamentul începu să strălucească. Apoi vocea spuse:

- Acum, suprapunem lumină infraroşie obişnuită, alimentată de la o baterie minusculă. Şi avem un scuipător.

Silueta unui scuipător apăru în aer, iar Cargill văzu cum tubul este fixat în el şi cum îl alimentează bateria.

- Acum suprapunem un câmp magnetic, continuă vocea. Acum vom putea să îndoim oţelul.

Cargill văzu cum se face. Vocea continuă:

- Acum suprapunem lumina solară obişnuită şi avem un motor solar, sursa de energie a flotorului. O mulţime de utilizări ale acestei energii sunt evidente.

I se prezentară trei dintre aceste posibilităţi de utilizare: modul de funcţionare a volorului, o metodă de a învârti o roată şi apoi modul in care rândurile sunt impuse unui creier.

- Acum, spuse vocea, vreţi să încercaţi să faceţi aceste lucruri prin intermediul propriei dumneavoastră minţi? Ne vom concentra asupra tubului standard de un milion, cu ajutorul centrilor somastenici din lobul parietal al emisferei stângi a creierului dumneavoastră - pentru că sunteţi dreptaci - şi vom stabili o înaltă condiţionare a fluxului, modelată exact după acel tub. Astfel vom crea un tub nervos în creier. Deoarece în corpul dumneavoastră normal este imposibilă o suprapunere a altor ritmuri de fluxuri în acest tub organic, vom folosi noul control pentru a altera uşor modelul atomic al corpului. Şi astfel, folosindu-ne de puterea de emisie a ecranului-piramidă, creăm o formă de *umbră*. Tinere domn, uitaţi-vă în oglindă.

Lumina se aprinse. Deşi auzise limpedele cuvintele, Cargill nu ştia la ce să se aştepte. Se îndreptă către oglindă.

Reflexia sa era imaginea unei *umbre*. "Dumnezeule!" gândi el. Se uită în jos. Tot o umbră era.

Începu să înţeleagă totul. Vederea i se ascuţi. Se întoarse spre oglindă. Acum i se părea că este mai puţin substanţial, de parcă cea mai mare parte a luminii aflate în spatele lui ar fi fost vizibilă. În următoarea clipă, privea prin oglindă. Acum stătea pe o înălţime şi avea priveliştea panoramică a unui zeu olimpian. O pată mică, aflată pe cer, la distanţă, dincolo de piramida acum complet invizibilă, îi atrase atenţia. Vederea (viziunea?) lui făcu

imediat un salt până acolo. Era o pasăre, un şoim, care zbura bătând din aripi.

Uimit de remarcabila lui vedere telescopică, se întoarse în cameră şi se uită la podea. Aceasta se dizolvă pe jumătate în faţa ochilor şi apoi deveni transparentă ca sticla. Se uită prin podeaua de sub el, ajungând cu privirea pe solul de sub clădire. Era un maro strălucitor întunecat, apoi piatră cenuşie, apoi sol brun-roşcat, apoi un strat de gresie întunecată, apoi... nimic clar. "Un fel de lut", îşi zise el într-un târziu. Sub acesta nu mai putea vedea nimic. Îşi întoarse privirea în cameră, conştient de faptul că există profunzimi pe care nu le poate penetra.

Vocea spuse:

- Acum vă vom aduce la normal. Vă rog să remarcaţi că ceea ce contează este direcţionarea atenţiei dumneavoastră. Secretul general este vibraţia şi vizualizarea.

Oglinda devenise din nou vizibilă. Imaginea lui Morton Cargill se reflecta iarăşi spre el. Vocea reveni:

- Doriţi să faceţi comentarii sau să puneţi întrebări? Cargill ezită, apoi întrebă:

- Există vreo teorie care să explice forma de *umbră*? Ce explicaţii există pentru modul în care substanţa solidă se poate reduce la o aparentă non-sub-stanţialitate?

Interlocutorul rămase tăcut o clipă, apoi râse încet şi spuse:

- Evident, aş putea să spun că substanţa nu există. Acest lucru se cunoaşte de multă vreme.

Cargill înclină din cap, devenind brusc sardonic. Oamenii de ştiinţă din secolul douăzeci doar se făcuseră că înţeleg acest concept. Şi totuşi, în viaţa de zi cu zi, ei se purtau de parcă materia, substanţa, ar fi fost reală. Se întrebă dacă acum ar putea să se apropie mai mult de lumea pe care o explorase în... ceea ce el continua să considere a fi un vis.

Vocea îi vorbea din nou.

- Realitatea de aici, totuşi, este că probabil noi facem corpul mai substanţial, nu mai puţin. Aceasta pentru că folosim energie dintr-o sursă exterioară şi o potrivim atât de bine cu fluxurile interne, încât efectul este o energie vitală suplimentară. Am testat toate potenţialităţile până acum, inclusiv moartea, care evident poate fi indusă de prea multă energie, ca şi printr-o reducere a ceea ce există în corp.

Rezultatele acestor teste sunt fascinante. Pe măsură ce ridicăm nivelul energetic, persoana devine progresiv mai sănătoasă. Apoi există o reversie curioasă, apoi din nou o tendinţă de urcare, apoi iar o coborâre, şi iar o urcare, dar la fiecare nivel au loc fenomene diferite. Schimbările ciclice apar acolo unde începe insubstanţialitatea, părând să urmărească peste tot acest model de plus-minus. Am avut, la nivelurile înalte negative, unele reacţii periculoase. Dacă poţi să vizualizezi un om cu o inteligenţă superioară care este pe de-a întregul rău, vei avea imaginea a ceea ce ţi-am spus. Prima oară când am obţinut un asemenea efect, am fost norocoşi. După aceea, am anticipat şi ne-am luat măsuri de protecţie, dar în ciuda acestora, de câteva ori a trebuit să ne descurcăm pe loc. Explicaţia răspunde întrebărilor dumneavoastră?

Cargill rămăsese tăcut, rumegând cele auzite. Nimic din cele spuse acolo nu era în conflict fundamental cu straniile idei pe care el le avusese în primul vis. Conform cu ceea ce ştiuse în acel vis, energia exterioară era nenecesară. Dar dacă acest lucru ar fi fost adevărat, atunci acele *umbre* probabil că nu descoperiseră metodele de a obţine această stare fără efort. Clătină din cap şi spuse într-un târziu:

- Pentru moment, nu am întrebări.

- Foarte bine. Cu excepţia unei condiţionări minore, acum puteţi să deveniţi după voie *umbră*, pur şi simplu gândindu-vă la acest lucru. Cea de-a doua uşă este acum descuiată. Ea duce la un şir de apartamente. Acelea care prezintă o lumină verde sunt neocupate şi puteţi să alegeţi unul dintre ele, care va fi al dumneavoastră pentru un timp. Am să vă chem curând.

Apartamentul în care intră era surprinzător de mare, cu cinci camere şi două băi. Cargill îl explora în grabă. Se opri doar la vederea unui telefon. Acesta se afla într-un mic intrând, care mai conţinea şi un receptor TV şi un fel de ecran aflat pe perete. În colţul din dreapta jos al acestui ecran - şi asta era ceea ce îl interesa - se afla un şir de mici butoane. Pe deasupra lor era scris cuvântul INDEX.

Cu degete tremurătoare, explora mai întâi procesul mecanic, apoi manipula cele trei butoane care aveau aranjate pe ele literele alfabetului. Primul îl puse pe G, următorul pe R, iar al treilea pe A. Apoi apăsă comutatorul.

Pe ecran începu să curgă o lungă listă de nume: Granger, Grandholm, Grannell, Grant. Nici un Grannis în listă.

"Dar e stupid", se gândi Cargill. "E cazul să pun mâna pe el înainte să mi se trimită nefericita aia de parolă declanşatoare." In acel moment, putea să întoarcă spre Grannis echivalentul unui scuipător mobil, înainte ca omul să-i bănuiască intenţiile sau să ia forma sigură de *umbră*. Evident, în forma umană va fi vulnerabil. "Trebuie să-l găsesc", îşi spuse Cargill. "De-aş putea să pun întrebări pe tema asta!"

În camera de zi se afla un ceas, care arăta zece fără zece minute. Asta îl electriza. Dacă aleseseră tocmai miezul zilei ca să deconecteze piramida?

Plecă în grabă din apartament, printr-o uşă care dădea într-o stradă întortocheată, de fapt un centru comercial. Magazinele erau pline de cumpărători şi fu nevoit să cam dea din coate ca să ajungă într-una din clădirile spaţioase. Se opri să privească printr-un geam, dar asta nu făcu decât să-i accentueze senzaţia de normalitate a întregii situaţii.

Se grăbi. Deşi conştient că este un om cu o misiune ucigaşă, nu avea nici o idee încotro ar fi trebuit să meargă pentru a o îndeplini. Nu ştia decât că va trebui să o facă rapid. O vreme, se plimbă înfierbântat de-a lungul unor străzi umbroase şi liniştite. Aici, în zona rezidenţială, casele erau clădite departe de stradă, în spatele unor grădini de flori şi tufişuri. În mai toate curţile se jucau copii. În unele locuri văzu bărbaţi şi femei meşterind la tufişuri. Nu văzu nici măcar o umbră. Era un rol şi o condiţie pe care şi-o asumau doar pentru călătoriile temporale şi în caz că erau ameninţaţi de pericole.

Agitat, Cargill se întrebă cât de rapid îşi puteau ei pune haina protectoare de întuneric.

Se uită insistent pe plăcuţele de identificare după numele de Grannis. Dimineaţa devenea prânz şi el era tot mai convins că e practic imposibil ca cercetarea lui să fie încununată de succes. Un om care nu era listat nici măcar în index nu putea fi localizat printr-o cercetare grăbită a plăcilor de pe străzile unui oraş cu mai mult de o sută de mii de locuitori.

Îşi recunoscu brusc înfrângerea şi se grăbi să se întoarcă în apartament. "Am să rămân aici, înăuntru, se gândi el. N-am să răspund la uşă, nici la telefon. Aşa nu vor putea să-mi transmită parola."

Avea senzaţia vagă că făcuse o greşeală atunci când părăsise apartamentul. Pe măsură ce se apropia de clădirea pătrată, văzu că ceasul lui, pe care îl reglase după cele de pe peretele apartamentului, arată douăsprezece fără douăzeci. Începu să transpire. Fu surprins la vederea a câteva sute de oameni, adunaţi în faţa intrării uneia dintre marile clădiri rotunde. Cargill îl întrebă pe unul dintre aceştia:

- Ce se întâmplă aici?

Străinul se uită la el cu un zâmbet amabil. -

- Aşteptăm anunţul, spuse el. Am primit o ştire din viitor despre rezultatele unor alegeri ţinute astăzi şi aşteptăm verificarea lor.

Cargill se grăbi. Deci aici se ţin alegeri, ia te uită. Se simţi foarte cinic şi critic, până ce fu lovit de un gând: "Din care viitor? Lan Bruch a spus că nu e nici un viitor". Faptul că pronunţarea rezultatului unor alegeri se putea face aşa, arunca o mare *umbră* de îndoială asupra persoanelor din 7301 A.D. şi chiar asupra realităţii incidentului însuşi, Totuşi, încă nu era pregătit să recunoască faptul că acel incident nu avusese de fapt loc. Poate că dacă punea întrebările potrivite, va reuşi să afle ceea ce s-a întâmplat.

În sfârşit, ajunse la apartamentul lui. Intrând pe uşă şi o voce venită din intrândul cu telefonul îi spuse mecanic:

- Trebuie să vă prezentaţi imediat la Biroul Unu, Clădirea C. Grannis doreşte să vă prezentaţi la Biroul Unu, Clădirea C. Trebuie să vă prezentaţi...

După primul şoc, Cargill îşi reveni repede din buimăceală.

- Am să exersez starea de umbră, îşi spuse el, supărat. Am să suprapun tubul scuipătorului şi apoi...

I se păru că nu are cum să scape de necesitatea de a-l omorî pe Grannis, în ciuda faptului că cineva venise din viitor în legătură cu nişte alegeri. Tot ce se întâmplase până acum se întâmplase atunci când el forţase acţiunea. Asta chiar cunoaşterea paradoxului nu îl exonera de responsabilitate până nu făcea personal ceea ce trebuia făcut. Deocamdată, numai el ştia despre catastrofa iminentă, atât personală, cât şi... naţională. Probabil că acum, de-a lungul graniţelor, *intermezii* şi *planiacii* îşi vor fi jucând rolurile lor disperate de pioni.

Cargill intră în cămăruţa de comunicaţii, închise dispozitivul de la telefon care repeta la nesfârşit invitaţia şi

părăsi apartamentul. Afară, întrebă un trecător care este Clădirea C. Câteva minute mai târziu, ajungea la destinaţie.

Bărbatul din Biroul Unu al Clădirii C era un individ mare, cu aspect plăcut şi cu păr grizonat. Părea să aibă cam şaizeci de ani. Nu-l invită pe Cargill să ia loc, ci se ridică el în picioare.

- Îmbătrânesc, îi spuse el lui Cargill. În ciuda tuturor puterilor mele, în ciuda faptului că am trăit obiectiv peste o mie de ani, vârsta îşi spune în cele din urmă cuvântul. Credeam că mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva.

Omul chicoti.

- Sunt Grannis de douăzeci şi opt de ani, aşa că pot să-ţi spun că sunt bucuros că a fost ales cineva care să mă înlocuiască. Este neobişnuit ca un nou venit să fie ales, dar alegerea a fost făcută de oamenii din viitor, care au dat numele şi au insistat eă alegerea trebuie să fie făcută pe loc. Şi astfel, spuse el, arătând spre camera aceea mare, toate astea sunt ale tale.

Continuă cu un ton de lucru:

- N-o să-ţi ia mult să-ţi înveţi îndatoririle. Protector al statului - asta e uşor. Ca s-o faci cum trebuie, trebuie să trăieşti periodic printre *intermez*i. Ei sunt aceia care trebuie supravegheaţi. Eu am făcut asta căsătorindu-mă cu o fată de-a lor - asta pe lângă nevastă-mea *umbră* - dar a murit acum patru ani pentru ultima oară.

Nu se obosi să explice cum poate să moară cineva pentru a nu ştiu câta oară, ci continuă:

- Îţi sugerez să fii atent la mişcările "tereştrilor". Pun la cale ceva, şi încă curând,

După care îşi termină discursul:

- Evident, va mai trebui să semnezi şi autorizaţiile de terapie. Nu ai drept de veto în privinţa asta, dar - şi îi făcu cu ochiul - o să te descurci.

Îi întinse mâna şi adăugă:

- Acum, înainte să plec, mai ai vreo întrebare?

18

- Grannis!

Doar atât fu în stare Cargill să spună. Mintea lui fusese până atunci o foaie albă, care doar receptase informaţia. Acum simţea că mintea lui începe să se mişte cu o vigoare nouă.

Bătrânul era amuzat.

- În calitate de nou-venit, spuse el, probabil că nu ştii mare lucru despre istoria noastră. Primul nostru lider, care a fost şi descoperitorul principiului *umbrei*, se numea Grannis. Noi am adoptat numele ca sinonim pentru lider.

- Grannis! repetă prosteşte Cargill.

Acum avea o viziune orbitoare asupra adevărului, o imagine mentală despre un bărbat care s-a folosit de energia timpului, mai întâi pentru a-şi salva propria viaţă, apoi pentru a se stabili în secolul douăzeci şi patru ca Grannis al *umbrelor*. Spuse emoţionat:

- Vreţi să-mi spuneţi mai multe despre îndatoririle mele?

În timp ce asculta, mintea lui zbura departe, astfel încât doar o parte din semnificaţia cuvintelor ajunse până la el. Totul era palpitant, simţea că s-a încălzit. Gândurile lui erau vagi şi optimiste, roz-bonbon, iar la început nici măcar nu era doritor să stabilească vreo conexiune logică cu realitatea. Acum el era Grannis: el era cel care planificase atacul *planiacilor* împotriva *intermezilor* şi al *intermezilor* împotriva *umbrelor*. Şi va face asta nu datorită vreunui complot trădător, ci pentru că aşa se întâmplaseră lucrurile înainte.

Neliniştit, îşi opri rotaţiile sălbatice ale gândurilor, îşi aminti cu spaimă de modul în care fusese scos din camera de terapie de aici, din Oraşul Umbrelor, şi de acolo în capitala tereştrilor. De ce fuseseră necesare toate astea? Cum se potriveau în logica lucrurilor?

De ce să trăiască iar şi iar o anumită perioadă a vieţii lui? Tot ce avea de făcut era să se prezinte la centrul terminal, să intre în Oraşul Umbrelor şi să fie disponibil pentru singurele alegeri în care electoratul decidea asupra capacităţilor conducătorului abia după sfârşitul mandatului.

Mai exista, evident, faptul că Grannis încercase pur şi simplu să controleze, în condiţii foarte dificile, comploturi care deja fuseseră pornite. În calitate de Grannis, el putea să fie forţat să acţioneze asupra cunoaşterii de către Morton Cargill asupra celor întâmplate, în calitate de Cargill, acţionase conform cu cunoştinţele lui Grannis despre cele întâmplate. Făcu o

pauză, uimit. "Ia stai", îşi spuse el, nu are nici o noimă. Nu putem să acţionăm amândoi în conformitate cu ce a făcut celălalt. Asta ar însemna acţiune în cerc închis..."

Bătrânul îl întrerupse exact când începea să-şi adune gândurile în progresie geometrică.

- Mai ai alte întrebări? întrebă el.

Cargill fu nevoit să se întoarcă din sferele speculaţiilor lui înalte, măcar pentru o întrebare.

- Cum v-au anunţat cei din viitor că eu trebuie să fiu cel ales?

Interlocutorul lui zâmbi vesel.

- Reprezentantul lor, Lan Bruch, ne-a adus o înregistrare completă a votărilor şi a introdus numele tău. După votul de azi, un computer a comparat transcrisul de date de pe maşinile noastre de votat, iar când s-au potrivit, nume la nume, n-am mai avut nici o îndoială că relatarea din viitor este corectă. Evident, introducerea numelui tău a produs o situaţie unică în istoria noastră. Suntem cu toţii interesaţi să vedem rezultatele.

Cargill începu să gândească febril: "Lan Bruch, din neformata, incompleta Merlica, luptă cu ferocitate să devină real. Dar ce rol joacă *umbrele* în treaba asta?" Nu pentru prima oară, îi trecu prin minte că aceşti supraoameni, numiţi *umbre*, în ciuda bunelor lor intenţii, nu aveau mai mult de o înţelegere parţială a energiilor pe care le îmblânziseră. Poate că sublinierea exagerată a laturii pozitive a lor se dovedise nu prea înţeleaptă, încercau să trăiască fără graniţe, dar probabil că asta înseamnă de fapt un echilibru foarte fin între pozitiv şi negativ, între cauză şi efect, răspundere şi non-răspundere.

În cel puţin un aspect nu avea nici o îndoială. În această poveste, cineva se folosise de ei. Se concentra asupra acestui aspect. Fusese atât de prins, încât nici nu-şi dăduse seama că fantezia devenise realitate.

- Lan Bruch? întrebă el cu voce tare. Lan Bruch? Bătrânul spuse ceva, dar Cargill nu-l auzi. Se gândea că dacă Lan Bruch chiar venise din viitor, atunci acea parte a visului lui era reală. Era prima verificare şi prin urmare importanţa ei nu putea fi în nici un caz supraestimată. Într-un singur salt, ceea ce se întâmplase devenise un incident, un eveniment din spaţiu-timp, mă rog, de undeva. Trebui să-şi amintească faptul că acel continuum spaţio-temporal legat de Merlica nu existase încă.

Merlica va deveni posibilă numai după ce *intermezii* vor fi reuşit în atacul lor.

Brusca revelaţie îl îngheţă. Totul se mişca în această direcţie, totul se îndrepta spre realizarea acestui scop. Şi totuşi, era mai adevărat ca oricând că distrugerea Oraşului Umbrelor era un act intrinsec greşit. Dar premisele ei se adunaseră. în momentul critic al istoriei epocii *umbrelor* şi a *intermezilor*, Morton Cargill, sclav hipnotizat al tereştrilor, ocupa în Oraşul Umbrelor o poziţie care îi permitea să comită nestânjenit un act de trădare. Nu mai era nevoie decât de primirea semnalului.

Predecesorul lui vorbea în continuare:

- Văd că e douăsprezece şi jumătate. Am să te las să te familiarizezi cu biroul. În camera următoare ai asistenţii. Nu ezita să te foloseşti de ei.

Îi mai întinse o dată mâna. De data asta, Cargill i-o strânse şi-i spuse:

- S-ar putea să mai am nevoie de sfaturi. Vreţi să mă mai vizitaţi din când în când?

Deoarece bătrânul se întorcea, Cargill nu văzu ce efect au asupra lui cuvintele proprii. "Vreţi să mă mai vizitaţi din când în când?" - semnalul, exact fraza care trebuia să-l determine să oprească funcţionarea piramidei. El fusese cel care îşi transmisese mesajul.

După plecarea celuilalt, Cargill se lăsă moale într-un fotoliu. La început rămase mut de o uimire invidioasă: inteligentă idee, să-l facă pe el însuşi să-şi dea semnalul. Nu avea cum să dea greş în stilul ăsta. Mintea asta omenească e foarte întortocheată. Cât de inteligent băgată fraza asta într-o discuţie banală! Cargill se ridică brusc. "Mai am doar ceva mai mult de unsprezece ore, se gândi el. Atacul este în mod evident programat pentru miezul nopţii."

Se ridică, amintindu-şi ceea ce îi spusese vocea atunci când fusese transportat pentru prima oară din acel bar de cocteiluri din Los Angeles, din 1954: anume că un corp reacţionează cu adevărat pozitiv la experienţa unor evenimente reale. Stimulul pentru dezactivarea piramidei îi fusese inoculat. Ştia termenul-limită şi ştia şi în ce consta evenimentul real.

Asta îi aminti un lucru: cum reacţionaseră oare terapeuţii-Umbre la dispariţia lui Morton Cargill din camera de terapie, cu două luni în urmă? Probabil că existase o înregistrare a

incidentului. Iar aceasta trebuia să se găsească prin fişierele lui Grannis.

Descoperi dosarul dorit aproape pe loc. Privi, cu faţa albită, însemnările de sub numele lui:

Morton Cargill, 1954. Terapie recomandată: ,,Să fie omorât în prezenţa lui Betty Lane. " Dispoziţie: " Terapia a fost executată la ora 09:40 A.M. " Comentarii: "Subiectul a părut neobişnuit de calm în momentul morţii. "

Asta era tot. Aparent, procesul era atât de bine automatizat, încât detaliile banale erau lăsate deoparte. Nu erau înregistrate permanent decât faptele seci.

Morton Cargill, în ciuda manevrelor lui încâlcite, reuşise să ajungă în vreun fel în camera de terapie şi, fără ca *umbrele* să aibă habar de hălăduielile lui, fusese acolo şi i se administrase tratamentul prescris. Nu exista nici o menţiune privitoare la soarta cadavrului.

Cargill ieşi încet din deprimarea lui profundă. "Nu pot să cred, îşi spuse el. Evident, în calitate de Grannis aş fi putut falsifica acel raport."

Îl citi din nou. Văzu că mai este semnat cu două nume, în afară de al lui şi ştampilat cu un sigiliu oficial, dar se menţinu încăpăţânat pe poziţia lui. În plus, din câte ştia el, scena morţii lui putea fi şi la o mie de ani în viitor. Aceste Umbre, cu teribila lor înţelegere a proceselor vitale, creaseră toate premisele pentru un asemenea paradox.

Posibilitatea îl înveseli cu adevărat. Se uită în jur prin biroul spaţios. Ocoli biroul şi se uită pe fereastra care dădea spre minunatul oraş din munţi. O clipă fu iar buimăcit. El era Grannis al Oraşului Umbrelor. Putea să se deplaseze la dorinţă prin toate epocile trecute ale omenirii. "Şi tot ce am de făcut este să aranjez ca totul să se întâmple exact aşa cum ştiu eu că s-a întâmplat", îşi spuse el liniştit.

Se pregăti în grabă pentru paradoxul temporal. Mai întâi, se transformă în *umbră* şi înapoi în om de câteva ori. În cele din urmă, rămas ca *umbră*, se puse pe gândit. "Vreau să mă întorc la..." şi îşi numi mental destinaţia. Aşteptă, dar nu se întâmplă nimic. Bulversat, refuză să îşi accepte înfrângerea.

"Probabil că folosesc o tehnică greşită", îşi spuse el. Problema era că nu ştia care tehnică e bună. îşi aminti ce îi spusese instructorul-*umbră* despre vibraţie şi vizualizare.

Se schimbă din *umbră* în om şi se gândi: "Ce vibraţie fundamentală aş putea folosi drept măsură?" Singura de care îşi putu aminti fu nota muzicală do din gama centrală. Zumzăi încet nota do, în timp ce îşi închipuia că reprezintă pe o hârtie câte vibraţii ale notei do se găsesc într-o zi.

Se schimbă la loc sub formă de *umbră* şi îşi vizualiza din nou ţinta. Apoi zumzăi din nou nota do centrală şi se gândi la numărul de vibraţii.

Simţi o gâdilatură indescriptibilă.

Deci, cu doua ore înainte ca flotorul cu motoare de volor, cu Morton Cargill la bord, să părăsească oraşul-capitală al *intermezilor* cu destinaţia Oraşul Umbrelor, un alt Morton Cargill îl contacta pe Withrow. Drept rezultat, la o jumătate de oră după ce primul Cargill plecase şi înainte să se 11 luat orice contramăsură, izbucni revoluţia din statul *intermezilor*.

Surpriza completă duse la o victorie practic fără vărsare de sânge, cu aproape zece ore înainte de om programata a atacului, Cuvintele-declanşator, care îi fuseseră trimise pentru a dezactiva piramida protectoare, nu vor avea niciodată vreun efect.

Apoi umbra Grannis-Cargill se întoarse în timp pe flotorul pe care Lela Bouvy şi un alt Morton Cargill erau asediaţi. O dată ajuns în flotor îl transferă pe "mai timpuriul" Cargill în camera de terapie cu un perete de sticlă din Oraşul Umbrelor, de unde îndată Ann Reeee avea să-l salveze pentru a doua oară. În calitate de Grannis, se întoarse imediat pe flotor. Ignorând strigătele Lelei, se îndreptă spre camera motoarelor. După primirea antrenamentului, îi fu suficient să arunce o privire la tubul propulsor, ca să remarce că lentila de focalizare a luminii fusese scoasă puţin de pe axă. Întinse spre ea degetele lui de umbră şi o alinie la loc. Flotorul începu să se ridice imediat ce fluxul energetic fu reluat.

Îndată ce se asigură că Lela era în siguranţă, se întoarse în timp şi o vizită pe Carmean în noaptea în care Lela şi Morton Cargill evadaseră în flotorul lui Carmean. Făcând diverse aluzii la întâlnirile lor precedente, află de la Carmean când avuseseră acestea loc. Începu să ţină un jurnal al tuturor mişcărilor lui,

apoi se gândi amuzat: "Evident, acest jurnal se află undeva în viitor. L-am pus într-un loc în care trebuie să fie uşor de găsit."

Întors în Oraşul Umbrelor, localiza jurnalul în sertarul cel mai de sus al biroului lui Grannis. Lista era acolo, cu toate numele, locurile şi acţiunile efectuate.

Odată terminată această misiune, se întoarse în Biroul Unu, Clădirea C, Oraşul Umbrelor. Era la un minut după precedenta lui plecare. Ora era 1:01 P.M. Din cauza paradoxului temporal, doar câteva ore trecuseră în Oraşul Umbrelor de la sosirea lui iniţială la centrul terminal.

La ora unu şi cinci minute a început să sune telefonul. Era instructorul care îi furnizase antrenamentul de umbră.

- Dacă veţi binevoi să veniţi în compartimentul numărul unsprezece, îl instrui el pe Cargill, vom discuta elemente de antrenament avansat. Nu este prea mult, dar face parte din antrenamentul-standard.

Cargill merse până la compartiment, gândindu-se: "De-aş putea să pun o întrebare despre scena morţii mele astfel încât să nu mă trădez!" Încercase să-şi imagineze cum putea el să fie prezent aici, când terapia fusese deja executată, dar respinsese ideea. Ar fi putut fi ceva în genul amplificării unui paradox până la punctul în care nu mai funcţiona.

Îndată ce intră în compartimentul unsprezece, lumina se stinse şi vocea fără trup îi vorbi din nou de undeva, din faţa lui, din aer.

- Cu multă vreme în urmă, atunci când au fost descoperite pentru prima oară procesele implicate, am decis că fiecare *umbră* trebuie să treacă prin experienţa morţii şi, evident prin cea a reînvierii. Motivul acestei decizii a fost acela al universalei temeri în faţa morţii. Când o persoană trece efectiv prin procesul morţii şi este adusă înapoi la viaţă, teroarea asociată cu moartea dispare pentru totdeauna, cu excepţia unor cazuri cu totul rare. În particular, anumite tipuri de tensiuni sunt pentru totdeauna abandonate. Pentru aceste ultim motiv, nu ezităm să recomandăm moartea ca terapie pentru oamenii pe care îi aducem din trecut în cadrul muncii noastre psihologice inter-temporale...

"Ce înseamnă asta? gândi Cargill în acel moment. Ce-aţi spus?" Dar nu-şi spuse cu glas tare gândurile. Instructorul continuă:

- Pacientul supus terapiei este întotdeauna reînviat după ce partea cu plângerea este convinsă, la nivel de acţiune, că într-adevăr moartea a avut loc. Dar partea care acuză nu este niciodată informată despre reînviere. Mulţi dintre aceştia din urmă sunt şocaţi moral de cele întâmplate, dar folosim un tub de un milion pentru a-i convinge că s-a făcut dreptate. Iar cu această combinaţie, şi numai cu ea, se ajunge la efectul pe care îl dorim.

Cargill spuse încet:

- Poate o persoană să treacă de mai multe ori prin această experienţă a morţii fără să fie afectată?

- Foarte puţine *umbre*, veni răspunsul, ar ajunge să trăiască o mie de ani dacă nu ar fi posibil acest lucru. Nu vă puteţi imagina numărul imens de accidente care au loc, în ciuda tuturor precauţiilor.

Şi instructorul termină cu o uşoară notă ironică în glas:

- Totuşi, nu recomandăm experienţa morţii de mai mult de o duzină de ori. Celulele încep să memoreze procesul.

Cargill ezită.

- Mai e un lucru care mă frământă. Pot să intru în propriul meu viitor?

- Nu. Doar un model care deja a existat poate fi repetat de către corp. Pentru a ajunge în propriul viitor de aici, este nevoie ca cineva din "viitor să te "tragă". Atunci se va fi stabilit un model deja existent şi se va putea opera din acel viitor anume în viitor.

Cargill nu obiectă împotriva limitărilor. Motivul pentru care întrebase fusese experienţa lui cu Lan Bruch. Era sigur acum că într-un fel Lan Bruch îl adusese în viitorul care conţinea Merlica. Restul "întâmplărilor" păreau să fie mai mult de natura unei memorii ancestrale de mult îngropate, pe care reuşise s-o stârnească cumva.

Nu voia să se întâmple aşa ceva aici, nu voia ca o, intruziune întâmplătoare a unor fenomene extrasenzoriale să interfereze cumva cu antrenamentul lui de umbră. Totuşi, se punea întrebarea cum poate să evite această interferenţă. Dacă exista vreun fel de separare la moarte, atunci el, cu experienţele lui anterioare, va fi conştient de ea şi prin urmare şi-o va aminti ulterior.

Cargill spuse încet:

- Când ar trebui să am această experienţă a morţii?

- Asta depinde doar de dumneavoastră. Puteţi să alegeţi acum, sau să aşteptaţi o moarte accidentală. Ideea este că dumneavoastră trebuie să alegeţi momentul.

Cargill ezita. Ideea de a muri chiar acum îl înfricoşa. Şi, în plus, deja avea câteva lucruri la desăvârşirea cărora trebuia să se gândească mai întâi. De asemenea, era posibil să poată disocia "moartea" sa de terapia lui Betty Lane şi în schimb să o considere ca parte din necesarul lui antrenament şi să se spele pe mâini cu ocazia asta.

- Am să aştept, spuse el în cele din urmă.

- Foarte bine, spuse vocea, când sunteţi pregătit, chemaţi-mă.

Urmă un clinchet şi uşa se descuie.

Cargill nu stătu să piardă timpul. Se gândise la câteva lucruri suplimentare pe care le avea de făcut înainte să fie sigur că venise în această epocă pentru a rămâne.

De pildă, era acea primă ocazie de a vedea o *umbră*, atunci când Ann Reece îl adusese pe căpitanul Morton Cargill, proaspăt sosit din secolul douăzeci, într-o cameră de marmură, în care el îl văzuse pe Grannis-*umbra*. Îi fusese foarte neclar motivul acelei întâlniri, dar acum era limpede. "Evident, era foarte important ca Morton Cargill să vadă o *umbră*. În plus, era cea mai simplă cale de a se obţine înapoi instrumentul de transport pe care am fost nevoit să i-l împrumute Annei, pentru ca ea să efectueze salvarea."

Apoi urmase problema ideii greşite pe care şi-o făcuseră *intermezii* şi *planiacii* despre ce pot şi ce nu pot să facă umbrele. Evident, unele dintre aceste convingeri izvorau din ignoranţa proprie lor, dar Grannis probabil că le confirmase ideile, în intenţia de a-i păcăli. În sfârşit, era faptul că mai existaseră destui evadaţi înainte. Părea incredibil, dar existaseră *planiaci* şi *intermezi* care scăpaseră singuri. Probabil că fuseseră ajutaţi de Grannis. De ce? Pentru ca în rândul *planiacilor* să existe convingerea că există asemenea oameni, astfel încât la apariţia lui Morton Cargill, identitatea lui de fugar să fie ferm stabilită.

Cargill suspină. Misiunea de a te intercala într-un viitor atât de complicat implica multe detalii.

Dar el se ocupa de aceste detalii, unul după altul...

Mai târziu, îndreptându-se spre camera de terapie din Oraşul Umbrelor, era foarte doritor să se supună tratamentului care i se păruse înainte atât de incredibil. Aparent, trecerea prin experienţa morţii urma să fie o experienţă minoră, care trebuia bifată. Şocul urma să fie suportat de Betty Lane. El nu se aştepta ia nici un şoc personal. Cu toate acestea, exista în mintea lui Cargill o întrebare, care îl muncise în jumătatea lui din apartamentul dublu, cât timp îl aşteptase pe călău să vină să-l ia. Întrebarea se referea la Lan Bruch, din îndepărtata Merlica.

Omul fusese pe cale să-i spună ceea ce trebuia să facă el, Cargill, pentru ca *intermezii* să învingă. Era straniu că întreaga scenă din Merlica dispăruse exact în momentul în care i se spuneau aceste cuvinte.

Problema lui era acum dacă nu cumva auzise acele cuvinte. Oare era posibil ca el să ştie ce metode puteau folosi *intermezii* pentru a învinge? Oare tot ce făcuse el pentru a se asigura că tereştrii nu înving va fi zădărnicit exact în acest stadiu final de cine-ştie-ce eveniment neaşteptat?

Cargill încercă să se liniştească, spunându-şi că nici o schimbare nu mai e probabil să apară. Dar, în timp ce vocea "terapeutului" se proiecta în aer în faţa capului său, Cargill se gândi: "Dacă aş putea să-mi amintesc cum arătau acele structuri geometrice, poate că voi putea să mă apropii destul de mult de Merlica şi să-mi amintesc exact spusele lui Lan Bruch."

19

În mod straniu, Cargill părea să se fi detaşat de eul lui real, fiind capabil să privească de sus întreaga scenă. Şi totuşi, de o manieră paradoxală, făcea încă parte din scena de jos. I-ar fi plăcut să retragă toate acele miliarde de fluxuri energetice care îl legau de lucrul lipsit de animaţie de jos. Dar ştia că trupul lui încă nu este complet mort, deşi mişcările principale încetaseră. Inima, plămânii şi organele încetaseră să funcţioneze.

Efectul acesta de legare de către corp era foarte jenant, pentru că exista un loc în care el trebuia să meargă neapărat. Înţelese că experienţa lui este diferită de cele avute înainte de alţii. Înainte, nu şi-ar fi pus sub semnul întrebării nevoia de a

merge, nu şi-ar fi pus problema unde e obligat să meargă, pur şi simplu s-ar fi dus acolo. Acum se gândi: "De ce trebuie să merg eu undeva?"

Această întrebare era, într-adevăr, o idee nouă. În ea intra o doză bună de încredere: nu ca emoţie, ci ca noţiune. Curios, observă corpul care fusese Morton Cargill. Fără pic de emoţie, se uită la ce se făcea cu el. Îşi dirija fluxul prin perete, spre tubul energetic care provocase moartea corpului şi care acum forţa alte schimbări. Unele dintre aceste modificări interferau cu fluxul de multă vreme stabilit, care făcea legătura dintre el şi complexul spaţio-temporal de jos, care, îşi dădu el seama brusc, era doar o parte din universul lui propriu. Interferenţa era interesantă prin aceea că părea să fie destinată unor zone cu turbulenţe, care din locul în care se afla el păreau negre.

Pe măsură ce tubul îşi făcea treaba, fluxul întrerupt din zona aflată sub atac începu să capete o nuanţă albicioasă. Interesat, Cargill se uită în jur după zone negre şi, descoperind unele în afara corpului, undeva spre stânga lui, le transformă şi pe acelea în mase albe. Încă era angajat în albirea unor pete aflate în depărtare, când îşi aminti de desenul geometric care îl condusese la lac şi la statuie şi apoi la Merlica. Îşi aminti că la Merlica ajunsese printr-o şansă aparent pură. "Ţesătura" desenului se deplasase, de parcă ar fi fost controlată de altcineva decât de el. O invocă în vecinătate, lateral. Şi urmă o mişcare! Ţesătura se scutură şi se răsuci, nevrând parcă să rămână liniştită.

Cumva, ştia exact ce are de făcut. Mai întâi, ridică o zonă mică a desenului, înnegrind tot restul, exagerând toate mişcările automate ale micuţei zone şi încercând periodic să o ţină nemişcată. La a treia tentativă, reuşi s-o ţină în repaus complet fără efort. Imediat după aceea, aduse la vedere întregul desen şi începu să exagereze mişcările automate din zona mai largă. Şi astfel reuşi să obţină perioade scurte de nemişcare totală.

Avu nevoie de patru încercări. După care reuşi.

"Bun, am reuşit, dar ce am reuşit?" se întrebă el.

Era încă în stare de plutire pe deasupra corpului lui Morton Cargill şi a descendentei Mariei Chanette, care era palidă. Se uită în jur şi văzu că de la distanţă vin câteva zeci de fluxuri energetice, care se conectează pe corpul lui. Ştia, fără să se

gândească deloc, că sursa lor se află la mare depărtare în spaţiu-timp.

Cargill întinse o "mână" fermă, formată din propriile fluxuri şi deconecta "liniile" intruse, una după alta. Prima avea în spatele ei un gând surprins. Era gândul lui Lan Bruch, care spunea: "Ne-a învins, el ne-a învins". A doua linie conţinea alt gând, care spunea: "Mă îndoiesc că oraşele spaţiale ar trebui să intervină".

Mesajele care veneau de-a lungul celorlalte linii erau mult mai dificil de tradus în cuvinte, dar semnificaţia acelor gânduri era că o asemenea lipsă de conexiune nu se întâmplase niciodată înainte. Pe unele dintre linii recepţiona râsete. Râsete fără urmă de umor în ele, râsete de înţelegere sardonică. Semnificaţia râsului şi a înţelegerii ajunse şi ea la Cargill. Aceste râsete însemnau că el învăţase regulile jocului şi că devenise cel puţin un sub-jucător.

Undeva, o voce puternică strigă: "Haideţi să schimbăm regulile acestui univers".

Răspunsul veni ca un ecou pe aceeaşi linie. "Deja îşi creează propriile reguli."

"Asta, veni replica, este cea mai rapidă cale de a deveni o piesă spartă."

Cargill gândi amărât: "Deci Lan Bruch crede că eu l-am învins. Bun". Atunci nu va mai avea nevoie să ştie ceea ce îi spusese omul. Acel control fusese rupt la un nivel energetic.

Cargill gândi cu febrilitate: "în universul meu nu mai există nimeni altcineva. Toate gândurile acestea sunt ale me! Eu joc acest joc, eu sunt piesele şi jucătorii, eu sunt..."

Nu putea să lase această idee să se dezvolte până la ultimele consecinţe.

Făcu efortul de a nu şti ceea ce ştiuse. Făcu o înţelegere cu el însuşi că nu-şi va aminti. Îşi impuse acele reguli ale jocului care făceau necesar ca el să ascundă de el însuşi amintirile. Luă în calcul câteva metode prin care se putea pedepsi pe sine însuşi pentru tot viitorul, dacă vreodată îşi va releva... ce?

Nu-şi putea aminti.

Deschise ochii şi se uită în sus la cele două Umbre care efectuaseră terapia. Unul dintre cei doi plecă aproape imediat. Celălalt se uită la Cargill cu ochi pe care nu-i putea citi, seci, dar îi făcu un semn de neconfundat: "Ridică-te!"

Se supuse şi înţelese imediat schimbările din el însuşi. Se simţea împrospătat, plin de energie, minunat de atent şi de viu. Tubul de un milion fusese folosit probabil pe el pentru a-l educa, pentru a-i explica de ce a trecut prin această experienţă. Pentru că ştia, cu o înţelegere mult mai ascuţită, că el fusese relaxat, în vreme ce Betty Lane trăise echivalentul unui catharsis

Vechi, vechi este acest model. Pedeapsa este cunoscută la animale şi atunci când este aplicată, nevroza loveşte adânc în mintea animalului, pe cât atinge mintea omului. Un elefant mascul, care îşi îngrijeşte femelele, este atacat de un mascul mai mare şi e obligat să fugă în junglă. Nedreptatea îl răvăşeşte, iar după un timp pădurea e bântuită de un elefant sălbatic periculos. Înainte de a fi conceput raiul, a fost un iad. Pe vremuri, oamenii erau spânzuraţi pentru furtul unui bănuţ, asta până când moneda de douăzeci şi cinci de cenţi a încetat să mai fie considerată o sumă importantă. Evident, s-a schimbat corespunzător şi moralitatea. Delictele dintr-o generaţie devin practică obişnuită în alta şi astfel mii de uşurări apar automat descendenţilor încordaţi ai unor oameni care nu au avut satisfacţia catharsisului. Dar există şi adevăruri eterne. Crima trebui să fie plătită în orice generaţie. Obscenităţile extrem de vulgare îşi lasă şi ele amprenta în protoplasma. Revoluţiile şi războaiele duse fără respect pentru omenire - ah, cât de scump vor fi plătite! Dezastrul şochează universul şi impulsul apare când şi când. Undele de şoc ale imperiilor prăbuşite continuă să răscolească istoria epoci întregi.

Victima dobândeşte purificarea catharsisului atunci când hoţul este prins şi băgat la închisoare. Deţinutul, după ce vina este ispăşită prin închisoare, capătă şi el o uşurare... Exista în tot acest raţionament un singur lucru rău. Cargill se ridică, relaxat şi liber, şi înţelese că mai există un lucru pe care trebuia să-l facă.

Acest "deţinut" nu a comis încă crima care va face posibil transportul lui Morton Cargill în secolul douăzeci şi patru.

Era 1953. O umbră se deplasa de-a lungul unei străzi din Los Angeles. Îi luă un timp să localizeze precis acel bar de cocteiluri. Nu-şi putea aminti cu claritate unde fusese în noaptea aceea, la începutul lanţului de evenimente. Brusc, totuşi, văzu reclama care i se săpase în memorie: ELBOW ROOM. O privire

aruncată prin perete îl descoperi pe Morton Cargill înăuntru. Nu o văzu pe Marie Chanette.

Acest amănunt îl buimăci pe Grannis-Cargill-*umbra*. Se întoarse în întunericul unui portal de peste drum de bar şi pentru prima oară stătu să se gândească serios la ceea ce are de făcut. Înţelese că în străfundurile minţii lui uitase intenţionat de acest incident. Cumva, ştiuse că mai devreme sau mai târziu avea să vină în secolul douăzeci, ca să se asigure că totul se întâmplă aşa cum s-a întâmplat. Trebuia să fie absolut sigur că Marie Chanette chiar va muri.

Cargill gândi tremurând: "Oare chiar sunt pe cale s-o las să moară, ştiind că pot în orice clipă opri producerea accidentului?"

Punându-şi atât de acut întrebarea, intră într-o criză profundă şi disperată. Trebuia s-o facă, argumentă el, certându-se cu el însuşi. Dacă acum dădea greş, atunci totul putea să fie bulversat. Fusese avertizat asupra încercării de a modifica evenimentele. Modificarea presupunea un cerc închis de întâmplări. Schimbările singulare pot fi făcute de-a lungul unei perioade mari de timp, dar testele făcute de echipele umbrelor stabiliseră că obiectele pot fi mutate fără vreo dislocare aparentă. Fiinţele umane, ca şi alte forme de viaţă, puteau fi transferate dintr-un loc în altul, sau dintr-o perioadă dată în viitor sau în trecut. Dar cineva nu poate şi nu trebuie să interfere cu un ciclu de viaţă despre care se ştie că a fost încheiat. După ce un om a fost mort timp de sute de ani, sau de mii de ani, sau destul de .mult ca să se descompună, nu trebuie să aibă loc nici o interferenţă cu el.

Despre Marie Chanette se ştia că murise. Înregistrarea morţii ei fusese deja cauza ce dusese la diagnoza care făcuse ca Morton Cargill să aibă o serie de experienţe. Mai important, ea era primul eveniment în ceea ce el îndrăznea să numească un cerc complet de evenimente care se potriveau din punct de vedere logic.

Grannis-Cargill stătea în lumina slabă şi înţelegea, nefericit, că nu se gândea prea logic la întreaga problemă. La urma urmei, ce se putea întâmpla? Atâtea schimbări avuseseră deja loc. Părea caraghios să te gândeşti că încă una ar mai fi contat. Experimentele umbrelor erau simple prin faptul că erau atent făcute.

Îşi putea imagina că, înainte de orice investigare ştiinţifică în domeniu, se întâmplaseră lucruri care acum ar fi făcut experţii să încrunte din sprânceană. Mă rog, poate că nu era atât de adevărat. Întregul fenomen al umbrelor trebuie să fi fost deja explicat de oamenii de ştiinţă. Nici un altul nu ar fi avut ocazia.

Încă era indecis atunci când locotenentul Cargill, beat, care încă mai avea până să se întoarcă de peste mări şi ţări cu gradul de căpitan, ieşi clătinându-se pe picioare şi intrând în întuneric.

Dar unde era fata?

Umbra Grannis-Cargill avu o străfulgerare de înţelegere. Imediat se proiectă pe sine la locul accidentului. Văzu imediat maşina distrusă de impactul cu copacul. Înăuntru se afla Marie Chanette. O examina. Judecând după starea ei, era moartă de aproape o oră.

- Deci nu eu am făcut-o, spuse Grannis-Cargill tare în noapte. N-am întâlnit-o în viaţa mea pe femeia asta. Accidentul l-a provocat singură.

Dar acum era sincer uluit. Era o revelaţie cu totul neaşteptată. Şi complica foarte mult ceea ce trebuia să facă el acum: trebuia să se asigure că toate lucrurile se petrecuseră exact aşa cum ştia el că se petrecuseră.

Cargill cel "timpuriu" trebuia convins că el este în parte răspunzător de moartea Mariei Chanette. De ce fusese aleasă Marie dintre toate, unde se potrivea ea în joc, părea să fie tot mai de neînţeles în mintea lui, cu fiecare minut care trecea.

Împotriva inimii, dar uşurat de descoperirea propriei nevinovăţii, se grăbi înapoi, acolo unde aştepta locotenentul Cargill clătinându-se. Cargill cel beat habar nu avea de faptul că cineva pluteşte deasupra lui, îndreptând asupră-i puterea unui tub de un milion. Fără să fie conştient de asta, în minte i se imprima ideea că tocmai o întâlneşte pe Marie Chanette.

Halucinaţia o dată bine stabilită, Grannis-Cargill era pe cale să-l transporte pe Cargill cel timpuriu la locul accidentului, când se gândi: "Tot ce am de făcut este să mă întorc aici peste o jumătate de oră şi să salvez viaţa Mariei Chanette".

Dar brusc spuse cu voce tare:

- Nu!

Nu era o respingere propriu-zisă, înţelese el profund nefericit. încercă să se certe cu sine însuşi. "Îndată ce am început să fac un asemenea lucru, va trebui să-mi petrec întreg restul vieţii împiedicând accidente."

Raţiona mai departe: "În plus, şi-a făcut-o singură. Nu răspund de asta în nici un fel."

Îşi dădu seama că de fapt nu prea se convinge nici pe el. Adevărurile generale nu se aplică, pur şi simplu. Marie Chanette era singura femeie din vastul univers, era o fiinţă umană năucită aruncată în mişcarea timpului.

În momentul dinaintea morţii, probabil că strigase, conştientă, îngrozită de soarta ei.

Umbra Grannis-Cargill făcu alegerea: Marie Chanette va trăi. Rămase acolo câteva minute, privind cum maşina ei se apropie de locul accidentului.

Remarcă direcţia din care venea şi se întoarse în timp şi spaţiu - reuşind astfel prin salturi să ajungă la punctul în care ea ieşi dintr-un local de noapte, însoţită de un soldat. Cei doi se certau amarnic, ca nişte beţivi. Cargill decise că nu e cazul să mai aştepte. înainte ca fata să intre în maşină, o transportă în dormitorul ei.

Apoi se întoarse în ceea ce în mod normal ar fi fost timpul şi locul accidentului. "Am să aştept aici până în momentul în care va trece", decise el.

Sosi şi momentul în care, în realitatea anterioară, ar fi murit Marie Chanette.

În spaţiu-timp, unul din firele de energie se "rupse", într-o anumită zonă, iluzia numită spaţiu se prăbuşi, încetă instantaneu să mai existe, să aibă fluxuri energetice, şi astfel încetă să mai facă parte din universul care face. Facsimile ale spaţiului "mort" apărură automat în zona dezorganizată, moment după moment fiind desfăcute prin violenţa fluxurilor energetice care se scurgeau în ele. De câteva ori, acele facsimile ale spaţiului, care semănau aproape identic cu ceea ce fusese distrus, rămaseră în mijlocul haosului un timp măsurabil, de ordinul miliardimii de secundă.

Continuum-ul spaţiu-timp, în toată grandoarea lui, mai avea de trăit o existenţă de o singură secundă.

Cargill era deja mort. Exact în fracţiunea primei "ruperi", corpul lui se aflase în spaţiul expulzat şi încetase să mai fie, cu

excepţia unui facsimil a ceva care continua să gândească precum Cargill, care avea amintirile lui Cargill şi care era Cargill în sensul în care întregul corp este celula, iar întregul este parte.

Fiinţa care timp de treizeci şi ceva de ani fusese Morton Cargill se uita acum la univers cu miile sale de simţuri. Ceea ce se întâmplase de data asta era clar cu totul diferit. Cumva, cunoştinţa îi fusese stârnită, acum ştia cine este,

Ca într-o oglindă, el reflecta întregul univers material, reflecta întregul univers, reflecta Cauza Primară, reflecta existenţa. Privi înapoi peste cele şaptezeci de trilioane de ani ale acestei imagini-oglindă şi văzu unde acceptase să participe la Jocul Universului Material.

Şi de ce acceptase!

Staticul atemporal care fusese Morton Cargill decise să reînnoiască înţelegerea. Problema era, s-o facă prin schimbarea regulilor Jocului, sau prin respectarea lor?

Făcu un lucru magic. Făcu o copie la scară redusă a întregului univers material şi schimbă regulile una după alta, apoi două câte două şi apoi în combinaţii complicate. Apoi desfăcu acest univers şi făcu un duplicat al întregului univers material. O puse pe Marie Chanette în diferite poziţii şi o făcu să moară în momente consecutive, observând de fiecare dată efectul asupra imaginii în oglindă care se reflecta în staticul care era el însuşi.

Văzu că iluzia vieţii se poate menţine doar având. Şi că a avea înseamnă implicit a pierde. Toate acele experimente ale vieţii, ca lacul şi statuia, erau structuri lipsite de semnificaţie, pentru că nu se cunoştea acest adevăr vital. Nu atunci,

Marie Chanette trebuie să moară.

Dar trebuia făcută o tentativă pentru ca ea să aibă o realitate de contact.

Staticul, în înţelepciunea lui de oglindă, reflectând ca şi cum ar fi comis un gând, magie, iluzie şi frumuseţe, crea o cantitate mică de spaţiu.

Firul energetic rupt se lipi din nou. Începură o serie de fluxuri. Ameţită, Marie Chanette scutură capul şi urcă în maşină. Ceea ce o uluise era că avusese impresia că fusese în propriul dormitor. Era atât de absorbită de acest gând, încât uită de soldat şi porni maşina, în vreme ce el încerca împleticindu-se să ajungă de cealaltă parte, ca să intre.

Umbra Grannis-Cargill aşteptă cu o privire aspră ciocnirea. Când totul se termină, îl transportă pe Cargill "timpuriul" în maşina avariată şi îl puse în scaunul de lângă cel al Mariei Chanette. Făcu fotografiile care "mai târziu" - în 1954 - aveau să-l şocheze pe Morton Cargill, căpitanul.

Aşteptă apoi acolo, până ce teribilele tensiuni din el se liniştiră, aşteptă până când putu gândi: "Am străpuns barierele vieţii şi morţii. Întregul univers sideral îmi este deschis, acum, că ştiu adevărul."

Satisfăcut, se întoarse în Oraşul Umbrelor. Cercul era complet.

Charles Platt

Profil A.E. VAN VOGT

Locuinţa lui A.E. van Vogt este o vilă în stil spaniol cu un acoperiş din ţiglă roşie şi pereţi din stuc. Ea se află într-o nişă de pe coasta unui deal, nu departe de vechiul semn indicator al oraşului Hollywood. Veranda dă spre o pantă acoperită de verdeaţă luxuriantă, până în valea plată a Los Angelesului. Pentru ochii mei de american din est este un paradis din Pacific transformat cu ajutorul banilor şi al tehnologiei într-un complex de Viaţă şi Viitor, caracteristic lumii noi.

Dar am senzaţia că van Vogt nu prea ia în seamă decorul. Nu este un californian. El ar putea la fel de bine să locuiască într-o cabană de lemn sau într-o peşteră. Peisajul mirific al Coastei de Vest pare lipsit de relevanţă pentru liniile sale de interes şi pentru activitatea sa, deoarece imaginile sale vii sunt banale prin comparaţie cu forţa peisajelor rezonante din interiorul minţii sale.

Desigur, mulţi oameni cu fantezie bogată îşi urmăresc imaginaţia nepăsători la realitatea înconjurătoare. Dar acest lucru este în mod deosebit valabil pentru van Vogt, în principal pentru că mare parte din viaţă şi-a petrecut-o privind în interior, studiind psihologia şi comportamentul uman, în principal prin intermediul dianeticii şi al hipnozei.

Literatura sa SF se ocupă îndeosebi de puterea raţiunii şi de discipline precum semantica generală. Dar de fapt talentul lui nu are nimic de a face cu ştiinţa sau cu logica. Este un talent intuitiv, neîmblânzit, remarcabil prin stranietatea sa. Când deschizi unul dintre romanele sale, deschizi subconştientul. El scrie visuri.

Şi, printr-o metodă neobişnuită pe care ne-o va explica în cele ce urmează, el visează ceea ce scrie. Mai întâi, el descrie cum a devenit scriitor, încă din tinereţe, în Canada (acolo unde s-a născut în anul 1912):

"Un tip pe care-l chema John W. Gallishaw a scris o carte intitulată The Only Two Ways to Write a Short Story ("Singurele două metode de a scrie o povestire"). Am împrumutat-o de la biblioteca din Winnipeg şi am citit-o din scoarţă-n scoarţă. Este o carte incredibil de greu de citit. Dă tot felul de exemple. Autorul a luat douăzeci de povestiri pe care le-a numerotat şi le-a analizat rând cu rând. El susţinea ideea de a scrie o povestire în scene de circa 800 de cuvinte, şi fiecare scenă trebuia să cuprindă cinci etape. Mai întâi îl informezi pe cititor unde are loc acţiunea. Apoi defineşti scopul personajului principal şi scopul respectivei scene. După aceea vin interacţiunile provocate de încercările personajului principal de a-şi realiza scopul. în a patra etapă trebuie lămurit amănuntul dacă respectivul şi-a îndeplinit sau nu scopul. Iar din a cincea etapă, în toate scenele de început, trebuie să reiasă că situaţia urmează să se agraveze, indiferent dacă el îşi realizează sau nu scopul."

Van Vogt a adoptat acest sistem şi l-a folosit cu consecvenţă, devenind astfel unul dintre puţinii scriitori profesionişti de succes care şi-au edificat cariera pornind de la un astfel de ghid. De asemenea el a învăţat să scrie în ceea ce Gallishaw a numit "fraze ficţionale".

"Fiecare tip de povestire are propriul său tip de frază ficţională. Am început prin a scrie povestiri «confesionale» [publicate de revistele pentru femei]. Aceste povestiri trebuiau să conţină emoţii în fiecare frază. Nu scrii «Locuiam pe Grand Street la numărul 323», ci ceva de genul «Ochii mi se umpleau de lacrimi când mă gândeam la cămăruţa mea de pe Grand Street, de la numărul 323.» Şi fraza următoare la fel, şi aşa mai departe. Am procedat astfel la prima povestire pe care am scris-o pentru ei, şi pe care am intitulat-o «Am trăit pe străzi», despre

o fată care a fost dată afară din camera ei în timpul Depresiei. Am mers în fiecare zi la bibliotecă şi am scris câte o scenă. Tocmai mă întorsesem după o perioadă de muncă în cadrul serviciului civil la Ottawa, în timpul recensământului din 1931."

I-a luat nouă zile de mers la bibliotecă pentru a scrie povestirea şi a vândut-o contra sumei de 110 dolari. În curând avea să scrie şi să vândă şi alte povestiri pentru revistele de acelaşi profil.

"Am scris o povestire pentru un concurs şi am câştigat premiul întâi în valoare de 1000 de dolari. Era o povestire de 9000 de cuvinte. Aş putea spune pe loc că asta înseamnă între 1000-şi 1200 de fraze. Nu este imposibil să scrii atâtea fraze emoţionale. Este imposibil pentru o persoană neorganizată, dar nu pentru cineva care gândeşte după un sistem."

Premiul de 1000 de dolari era deosebit de valoros la începutul anilor '30 - era aproape echivalentul salariului pe un an în slujba sa din cadrul serviciului civil. În orice caz, s-a plictisit de acest gen. Iar apoi, după circa doi ani, aproape în mod arbitrar, a decis să încerce să scrie science fiction. Şi-a vândut prima povestire revistei Astounding Science Fiction, cea mai prestigioasă din domeniu.

Şi de data asta a pus la punct un sistem: "în science fiction trebuie să ai un pic de suspans în fiecare frază. Să luăm de exemplu fraza: Eroul se uită spre uşă." Van Vogt arată spre uşa luminată de soare a sufrageriei, care dă spre verandă. "El aude un sunet acolo. Şi ceva intră. Pare a fi un bărbat care poartă -o manta. Nu prea ştii ce se întâmplă. Deodată îţi dai seama că nu e o fiinţă omenească. Creatura sau fiinţa asta, orice ar fi, are un soi de formă umanoidă. Şi creatura asta bagă acum mâna în ceea ce pare a fi un pliu ai pielii sale. Scoate la iveală un obiect metalic sclipitor. îl îndreaptă spre tine. Să fie o armă? Pare a fi o armă, dar nu ştii sigur. Este un «suspans», înţelegi. Autorul furnizează informaţiile, dar fiecare propoziţie are în ea puţin suspans."

În timp ce vorbea, aproape hipnotic, cu o scânteiere stranie în priviri, a creat o asemenea stare ameninţătoare în încăpere încât, pentru moment, soarele Californiei pare mai puţin strălucitor, iar descrierea ca de vis pe care a făcut-o "ronţăie" marginile realităţii. El ar spune probabil că asta s-a realizat prin puterea sistemului său, dar eu cred că e vorba mai

mult de forţa personalităţii sale şi a alegerii intuitiv abile a cuvintelor şi a imaginilor. Un sistem izolat este plicticos şi mecanic, în absenţa inspiraţiei care să-l alimenteze. Van Vogt continuă prin a descrie cum şi-a dat seama care este sursa inspiraţiei sale:

"Nu am observat de la bun început ce făceam. În science fiction scriam doar pentru un cent cuvântul, aşa încât, deoarece lucrez încet, mă trezeam agitat gândindu-mă: «Trebuie să-mi termin povestirea». Mă culcam din nou, mă trezeam agitat şi de fiecare dată mă gândeam la povestirea mea. Pe urmă, în 1943, la Toronto, mi-am dat seama dintr-o dată. A trebuit să treacă tot acest timp ca să-mi dau seama ce făcusem în toţi aceşti ani. Dacă aş fi murit mai de tânăr, poate că n-aş fi aflat niciodată cum scriam. E bine că viaţa mea a depăşit un anumit punct.

Am luat ceasul deşteptător al familiei şi în noaptea aceea m-am dus în dormitorul pentru oaspeţi. Am fixat ceasul să sune după o oră şi jumătate. După aceea, când lucram la o povestire, mă trezeam la fiecare oră şi jumătate, în toiul nopţii - mă forţam să mă trezesc, să mă gândesc la povestire, să încerc s-o rezolv, şi chiar în timp ce mă gândeam la asta mă lua somnul din nou. Iar dimineaţa, apărea o soluţie chiar pentru problema acelei povestiri."

Şi astfel izvorul inspiraţiei lui van Vogt a fost somnul, autorul umplându-şi aventurile SF cu imagini fantastice, figuri simbolice, o stare permanentă de plăcere a descoperirii şi a revelaţiei, şi o mişcare fluentă, ca o planare (ajutată de scenele acelea telegrafice de 800 de cuvinte, care impuneau un ritm rapid). Unii critici, precum Daimon Knight, se plâng că intriga romanelor lui van Vogt nu are logică, şi că prin urmare cărţile sale sunt nişte eşecuri. Aceasta mi se pare la fel de nepotrivit ca şi a cum ai critica un vis pe motivul că n-ar fi plauzibil. Visurile sunt puternice tocmai pentru că sunt atât de pline de schimbări şi de contradicţii, încălcând legile vieţii cotidiene.

Deşi cărţile scrise de el în domeniul SF s-au bucurat de un mare succes, Vogt a încetat să mai scrie aşa ceva destul de brusc, în anii '50. L-am întrebat ce anume s-a întâmplat.

"Aşa cum ţi-am spus cred, eu gândesc pe baza unui sistem. Observasem că, cu timpul scriitorii devin demodaţi pentru cititori. Apare o altă generaţie şi asta la un ciclu de circa zece ani. Aşa că la sfârşitul primei mele perioade de zece ani în

SF mi-am spus: «Ei bine, perioada de zece ani s-a încheiat, şi tot ce pot să fac acum este...» M-am întrebat ce aş putea să fac. Printre alte lucruri, am. scris un "Manual de hipnotism", pentru un psiholog. Pentru că scrisesem această carte m-am gândit că studiasem un pic şi comportamentul uman, trebuie să fi rămas ceva de acolo. Pe urmă am început să primesc scrisori de la L. Ron Hubbard. După lungi discuţii telefonice am început să fiu interesat şi să fiu implicat în societatea de dianetică din California.

Unul din motivele pentru care cartea Dianetică m-a impresionat a fost acela că nu am reuşit să găsesc în ea nici un rând legat de misticism. Nu ştiam la acea dată că John W. Campbell îl convinsese pe Hubbard să renunţe la accentele de misticism. Pentru că, vezi dumneata, când l-am cunoscut pe Hubbard în 1945 mi s-a părut a avea o orientare pregnant mistică. Iar când mai târziu i-am citit cartea, mi-am zis că într-adevăr trebuie să fie un sistem foarte bun devreme ce reuşise să-l lecuiască de misticism!"

Îşi reaminteşte de o experienţă personală legată de dianetică:

"Soţia mea [E. Mayne Huli] era bolnavă şi din doi în doi ani a fost supusă unei operaţii, începând aproape din primul an al căsătoriei noastre, în 1939. Şi-a făcut testamentul de cel puţin şase ori în această perioadă. Doctorii îmi spuneau că pare a fi vorba de cancer. Dar prin 1951, în urma unor şedinţe de dianetică, problema a dispărut ca şi cum n-ar fi existat. Nu mai era bolnavă, nu mai mergea la doctor, până când ne-am dus la înmormântarea unui prieten care murise de cancer la Phoenix, în 1970. Pe drumul de întoarcere, ea mi-a spus: «E ca sfârşitul unei epoci», după care a izbucnit în plâns. O lună mai târziu avea sânge în urină şi, după ce au consultat-o, doctorii au zis că, de data asta, este cancer. Adevărul este că, într-un fel sau altul, cancerul fusese "amânat" de dianetică. În esenţă, dianetica se bazează pe terapia freudiană, dar Freud permite pacientului să facă asociaţii libere şi niciodată nu se concentrează asupra unui incident. Dianetica se concentrează asupra unui incident şi revine asupra lui de mai multe ori. La sfârşit, lucrurile par să se atenueze. Anumite incidente suferite de soţia mea par a fi fost legate de sănătatea ei. E limpede că nu au fost şterse, doar au fost ascunse, să zicem, într-un fel de locaş."

Dar van Vogt nu a încetat să se gândească la psihologie şi să-şi inventeze propriile teorii. La un moment dat şi-a dat seama că sistemul său de sondare a subconştientului, folosit pentru a scrie science fiction, putea fi folosit şi ca un fel de terapie.

"Dacă iei un incident care implică o emoţie puternică, traumatică, şi te trezeşti la fiecare oră şi jumătate gândindu-te la el, îl evoci în minte şi adormi la loc în timp ce faci asta, în circa două săptămâni incidentul se atenuează, chiar şi în cazul unuia grav."

L-am întrebat pe van Vogt cum a revenit la domeniul SF-ului.

"L-am întâlnit pe Frederik Pohl la începutul anilor '60. Mi-a spus: «De ce nu scrii pentru Galaxy [revista al cărei redactor şef era Pohl]», aşa că am scris, mai întâi de toate The Expandables, apoi The Silkie şi între timp lucram la o carte intitulată The Money Personality. Pusesem la punct un alt sistem. Descoperisem că trei oameni pe care-i cunoscusem în adolescenţă deveniseră toţi bogaţi în Canada. Asta mi s-a părut incredibil. Aşa că am început să mă gândesc la asta. Cum se făcea că ei reuşiseră să se îmbogăţească iar eu continuam să lucrez câte şaisprezece ore pe zi?"

Am încercat o nouă abordare, în tentativa de a-l aduce din nou la science fiction. A încercat să profite de faptul că locuieşte în Los Angeles şi să scrie pentru industria filmului?

"Eu funcţionez pe baza unor sisteme şi până când nu-mi voi pune la punct un sistem de scriere a scenariilor, nimic nu mă va putea despărţi de stiloul meu. Mi s-a întâmplat de multe ori să iau masa cu câte un scenarist sau un regizor şi de fiecare dată îmi cereau o descriere a scenariului care ar putea fi scris. Eu aşa ceva nu pot să scriu, dar am încercat, de fiecare dată. Şi de fiecare dată le prezentam acea descriere neterminată (aşa reieşea că este), căreia nu reuşeau să-i dea de cap. Pe urmă, după câţiva ani, dădeam peste cine ştie ce chestie şi mă gândeam că aş putea să scriu o povestire pe marginea acele chestii.

Nu ştiu care e problema. Căci, vezi dumneata, eu lucrez la o povestire din mers..."

L-am întrebat dacă n-ar putea să realizeze şi o descriere "din mers".

"Nu, se pare că nu sunt în stare de aşa ceva. Nu aşa lucrez eu. Dar la începutul acestui an m-am înscris în Breasla Scriitorilor. Au anunţat că în fiecare lună se va susţine un curs la care unii dintre marii scriitori de scenarii vor explica cum se scriu aceste chestii. L-am luat cu mine pe prietenul meu, avocat pensionat, ne-am dus şi am ascultat şi câteva lucruri au penetrat aici, sus." Arată cu degetul spre cap. "Începutul unui sistem. Acum, dacă vreodată îmi fac un sistem, o să fie vai de ei!"

Iar chestia cea mai ciudată este că probabil are dreptate. În definitiv, "sistemele" lui i-au înlesnit succesul în domeniile pe care le-a abordat în trecut.

După interviu m-a invitat să luăm masa la un restaurant din vale. De curând a primit o sumă mare de bani de pe urma vânzărilor cărţilor sale în Franţa, unde este un scriitor extrem de popular; şi cred că vrea să fie generos. Totodată, am sentimentul că nu primeşte prea mulţi musafiri zilele astea şi, de la trista moarte a soţiei sale, casa pare un pic pustie. (Interviul a fost luat înainte de a doua căsătorie a domnului van Vogt, spre sfârşitul anului 1979.)

Aşa că am ieşit afară unde ne aştepta maşina lui, un Cadillac vechi. Pe placa de înmatriculare scrie NOT A. Van Vogt comentează că oamenii se opresc să-l întrebe "Nu ce?" dar fireşte că declaraţia criptică se referă la cele două romane ale sale despre logica non-aristoteliană (plurivalentă) - acesta fiind un alt sistem pe care îl susţine.

Mergem cu extremă prudenţă de-a lungul drumului îngust şi şerpuitor. Caracterul şovăielnic al acestei incursiuni în lumea exterioară pare să-mi accentueze impresia că van Vogt nu nutreşte nici vreo dragoste deosebită, nici vreo nevoie faţă de peisajul californian care plesneşte de viaţă în jurul nostru.

În timpul mesei, foarte plăcute de altfel, el a făcut o remarcă:

"De n-aş fi ajuns la science fiction şi n-aş fi dobândit o anumită extindere a conştiinţei, aş fi sfârşit ca funcţionar în guvernul canadian."